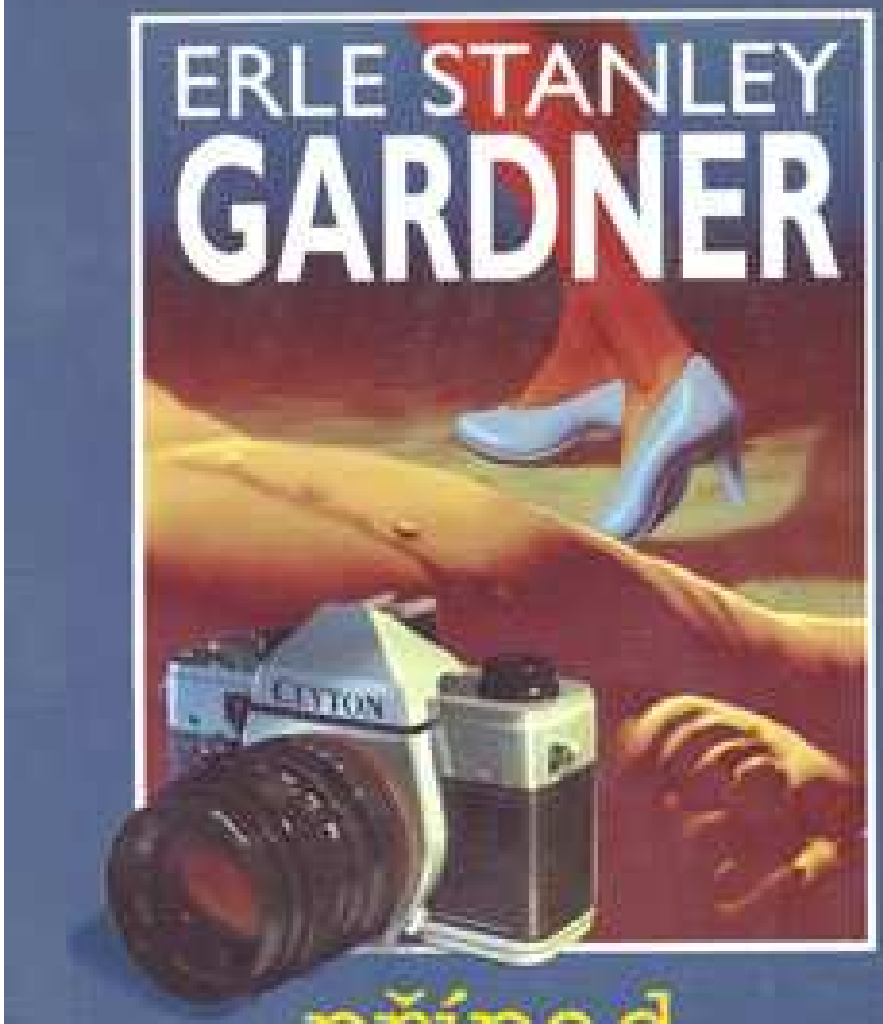
ERLE STANLEY
GARDNER

případ dívky z kalendáře

riopress

E. S. Gardner

PŘÍPAD DÍVKY Z KALENDÁŘE

RIOPRESS PRAHA
2000

©Translation Dana Vlčková
Digitalizácia: MimoI

HLAVNÍ POSTAVY PŘÍBĚHU

GEORGE ANSLEY - smluvní projektant, který naráží na nepříjemnosti, když se zjistí, že ocelové vyztužení ve zdi je o dva centimetry posunuté. Vyzná se v ženských nohách, ale pouze do té doby, než mu poplete hlavu trik s výměnou bot, a kdy musí vyhledat Perryho Masona

MERIDITH BORDEN - arogantní odborník na styk s veřejností, chráněný před okolím vysokou zdí s ostnatým drátem. Fotografuje nahotinky do kalendářů, všechen čas však netráví jen v temné komoře

PERRY MASON - bystrý právní zástupce, který odmítá vzít případ, pokud v něm nejde o vraždu. Sotva se objeví u předběžného projednávání, oslňuje jako obvykle svým ohňostrojem právnické erudice a pohotovosti

DELLA STREETOVÁ - Masonova sekretářka a důvěrnice, které je doporučeno, aby si vzala na den volno. Potřebuje si odpočinout po důkladné rozcvičce s dobermanem

PAUL DRAKE - podivínský soukromý detektiv, který má nos na drobné lži. Je ochotný Masonovi pomáhat, dokud je vše na dobré cestě

BEATRICE CORNELLOVÁ - bývalá modelka, která si zařídila telefonní službu pro širokou klientelu. Dokáže sehnat modelky v neuvěřitelně krátké době, obzvláště ty s výmluvnými modřinami

DAWN MANNINGOVÁ - šedooký obrázek nevinnosti, odmítající pózovat v soukromí bez doprovodu. Perry Mason ji obhajuje poté, co ji nejdříve předhodí vlkům v soudní síni

PORUČÍK TRAGG - šéf oddělení pro vyšetřování vražd, který si vybírá místo na stravování podle *modu operandi*. Připojí se k Masonovi na oběd, což má zkázonosný dopad na jeho dietu

LORETTA HARPEROVÁ - modelka s kaštanovými vlasy, která

se spojila s „neoficiálně“ rozvedeným mužem. Má potíže s prokazováním své identity poté, co ji pracně zfalšovala

FRANK FERNEY - Bordenův všestranný pomocník, který je ideálním terčem otázek. Zná všechny triky, včetně toho, jak se po telefonu vydávat za někoho jiného

MARGARET CALLISONOVÁ - půvabná veterinářka, která se málo stará o zájmy pana Bordena. Jejím hlavním zájmem jsou psi, zvláště hlídací

PŘEDMLUVA

Velice si vážím svého přítele, dr. Huberta Winstona Smithe, jako jedné z vynikajících osobností soudního lékařství, stejně jako si vážím soudního lékařství jako oboru, který je podle mého názoru z hlediska veřejného mínění oborem nedoceněným.

Dr. Hubert Winston Smith není specializací pouze lékařem, je také advokátem. A navíc je soudním lékařem neobvyklých kvalit a schopností.

Před několika lety byl zvolen zvláštním poradcem zastupujícím veterány z druhé světové války, kteří byli na základě náhodného svědectví odsouzeni z vraždy a hrozilo jim elektrické křeslo. Dr. Smith shromáždil obrovské množství nových důkazů a předvedl je tak přesvědčivě, že rozsudek byl nakonec nejvyšším soudem Louisiany zrušen.

Dr. Smith nejenže přednáší právo, učí obhájce a soudní lékařství na právnické fakultě univerzity v Texasu, ale je také profesorem soudního lékařství na lékařské fakultě této univerzity a ředitelem Institutu pro právnickou vědu. Potřeboval bych větší prostor, než je těchto pár řádků, abych mohl pouze vyjmenovat všechny jeho hodnosti a akademické tituly.

Pod jeho vedením se po celé zemi pořádají přednášky ze soudního lékařství jak pro lékaře, tak pro procesní právníky. V těchto přednáškách mají příležitost zástupci jak lékařské, tak právnické profese studovat vysoce odbornou oblast lékařského svědectví jako aplikovaného práva.

Co mne však na Dr. Smithovi fascinuje nejvíce, je jeho filozofické nazírání na život. Tento učenec nabyl přesvědčení, že nastala doba, kdy je třeba, aby se člověk soustředil na to, co sám nazývá „duševním příjmem“, spíše než na příjem finanční.

Nedávno jsem měl možnost navštívit ve vězení jednoho

mladého muže, kterému s téměř stoprocentní pravděpodobností hrozil doživotní trest. Tento člověk projevil dobrou vůli dobrat se důvodů, které ho dovedly na cestu zločinu. Nakonec prohlásil: „Kéž bych měl v době, kdy se mi dostávalo výchovy, někoho, kdo by mi trochu lépe vysvětlil základní rozdíl mezi dobrem a zlem.“

Bylo to prosté prohlášení, ale když je analyzujeme, dojdeme k dalekosáhlým závěrům. Byl to výrok mladého člověka, jehož život byl zmařen, protože nepřestal přemýšlet o tom, jaký je základní rozdíl mezi dobrem a zlem.

Dr. Hubert Winston Smith je mužem, který stojí na druhém konci lidského spektra. Je to člověk, který dosáhl toho nejvyššího vzdělám. Je vysokým odborníkem ve všech oblastech medicíny, včetně psychiatrie. Je to bystrý, důvtipný, vzdělaný a schopný procesní advokát. Je jedním z vynikajících učitelů v oboru soudního lékařství a svůj život zasvětil rozšiřování obzorů lidských vědomostí.

A pan doktor Smith má pocit, že nastal čas, abychom jako národ věnovali více pozornosti našemu „duševnímu příjmu“.

Proto věnuji tuto knihu svému příteli:

HUBERTU WINSTONU SMITHOVI, A.B., M.B.A., LL.B., M.D.

ERLE STANLEY GARDNER

I.

George Ansley zpomalil vůz, aby našel příjezdovou cestu k vile Meriditha Bordena.

Chladné vytrvalé mrholení pohlcovalo světlo reflektorů. Stěrače rytmicky odrážely vlhkost, která se lepila na přední sklo s neodbytnou úporností. Teplo uvnitř vozu zamlžovalo skla, takže je Ansley musel co chvíli otírat kapesníkem.

Pozemek Meriditha Bordena oddělovala od silnice vysoká cihlová zeď, chráněná ježatými střepy vsazenými do cementu.

Zeď ve světle reflektorů náhle prudce zahnula k vyštěrkované příjezdové cestě. Těžká železná vrata byla otevřená. Ansley zabočil dovnitř a asi půl kilometru jel po točité příjezdové cestě, až spatřil majestátní staromódní panské sídlo, zbytek starobylé úctyhodné solidnosti.

Ansley vypnul motor, zhasl světla a ještě chvíli zůstal sedět v autě. Nebylo pro něj lehké se přinutit, aby sem přijel. Udělat to ale musel. Ať o tom přemýšlel sebevíc, žádné lepší řešení ho nenapadalo.

Vystoupil z auta a vyšlapal kamenné schody, které jej dovedly ke kryté verandě. Stiskl zvonek a uvnitř v domě se rozezněla melodická zvonkohra.

Za okamžik zalilo verandu zářivé světlo a Ansley cítil, že je podrobován pečlivé prohlídce. Potom se dveře otevřely a v nich stál samotný Meridith Borden.

„Ansley?“ zeptal se.

„Ano,“ přitakal Ansley a potřásl si s Bordenem rukou. „Moc se omlouvám, že vás ruším v tak pozdní hodinu. Nevolal bych vám, kdyby nešlo o tak důležitou věc. Alespoň pro mě důležitou věc.“

„To je v pořádku, v naprostém pořádku,“ řekl Borden. „Pojďte

dál. Jsem tu dnes večer sám. Služebnictvo má volno….Jen pojďte dál. A řekněte mi, co vás trápí.“

Ansley následoval Bordena do místnosti, která byla zařízena jako něco mezi kuřáckým salónem a kanceláří. Borden ukázal na pohodlné křeslo a přistoupil k přenosnému baru. „Dáte si něco?“

„Skleničku bych neodmítnul,“ přiznal Ansley. „Skotskou se sodou, prosím.“

Borden nalil sklenice. Jednu podal Ansleymu a do své si cvrnkl kousek ledu. Zůstal stát u baru a hleděl dolů na Ansleyho.

Byl vysoký, měl široký hrudník a v očích ostražitý, mužně arogantní výraz. Pod slupkou předstírané drsné srdečnosti se skrývalo pohrdání. Obráželo se v pohledu jeho očí, ve výrazu tváře a chvílemi se projevilo i v jeho chování.

Ansley řekl: „Co nevidět zkrachuju.“

„To je zlé,“ poznamenal Borden bez náznaku sebemenší účasti. „Jak k tomu došlo?“

„Mám kontrakt na tu novou školu na 94. ulici,“ začal Ansley.

„Nabídka byla příliš nízká?“ vyptával se Borden.

„Nabídka byla v pořádku.“

„Máte problémy s prací?“

„Ne. Problémy s kontrolory.“

„Jak to?“

„Pronásledujou mě, jak můžou. Nutěj mě bourat a předělávat se stejnou rychlostí, s jakou já stavím.“

„V čem je problém? Nesplňujete technické podmínky?“

„Samozřejmě že splňuju, ale o technickou stránku věci tu vůbec nejde. Jde zde o nepřátelství, které se za tím skrývá. Bazírujou na každém detailu, jen aby mi práci komplikovali, já abych musel všechno předělávat a práce se zdržovala.“

Borden mlaskavě přitakal. Měřil si Ansleyho tvrdýma očima.

„Bránil jsem se kontrolorovi a on mi řekl: ‚Proč se nejdete poradit s Meridithem Bordenem?´“

„To se mi nelíbí,“ řekl Borden.

Ansley si jeho poznámky nevšímal a pokračoval: „A jeden můj přítel mi radil taky, abych nebláznil a šel za vámi. A... tak jsem tady.“

„Co chcete, abych pro vás udělal?“

„Odvolal svý špicly.“ „To nejsou *moji* špiclové.“

„Nemyslel jsem to tak.“

„Ale řekl jste to tak.“

Odmlčeli se.

„Kolik chcete na té práci vydělat?“ přerušil po chvíli ticho Borden.

„Jestli mě nechaj na pokoji a budu se moct řídit podle rozumně odůvodněných technických podmínek, měl by být můj zisk padesát tisíc dolarů.“

„Škoda, že máte problémy,“ konstatoval Borden. „Budu chtít technické podmínky a vaše prohlášení, jaké máte problémy. Jestli dojdu k závěru, že se s vámi špatně nakládá, pohrozím rozsáhlým pátráním. Myslím, že už žádné potíže mít nebudete. Budu samozřejmě potřebovat peníze.“

„Samozřejmě,“ opakoval Ansley suše.

„A“ pokračoval Borden, „jakmile začneme spolupracovat, kontroloři už vás obtěžovat nebudou. Vy si zkrátka hleďte jen toho, aby to byla dobrá stavba, aby vydržela, a o nic jiného se starat nemusíte. Nemusíte vyměřovat železné vyztužení s takovou přesností. Váš beton ať obsahuje tolik cementu, kolik je potřeba, a s absolutně správnými procenty si nelamte hlavu.“

„Ale tohle já nežádám,“ bránil se Ansley. „Já jenom chci, abych mohl v klidu pracovat.“

„Máte ho mít,“ slíbil Borden. „Zítra mi pošlete dvě stě dolarů jako zálohu, pak zaplatíte pět tisíc ze dvou následujících částek, co dostanete za plnění plánu, a z konečné sumy mi dáte pět procent. A pak se domluvíme na další zakázku. Pokud tomu dobře

rozumím, máte v plánu ucházet se o přemostění na Telefonní třídě.“

„Uvažoval jsem o tom. Rád bych však nejdřív dokončil tuhle práci a dostal za ni zaplaceno.“

„Dobrá, dřív než se rozhodnete pro to přemostění, zastavte se u mně. Promluvíme si o tom. Mohl bych vám pomoct. Odborník na styk s veřejností, který zná všelijaké fígle, vám může být ve vaší věci velmi nápomocný.“

„To mě těší,“ podotkl Ansley hořce.

„Škoda, že jste za mnou nepřišel dřív, než jste se do té práce na škole pustil,“ pokračoval Borden. „Mohli jsme z toho vyzískat oba víc. V souvislosti s tou soutěžní nabídkou na stavbu školy jste žádného experta na styk s veřejností, který by hájil vaše zájmy, neměl?“

„Ne. Proč bych potřeboval odborníka na styk s veřejností jen kvůli tomu, že jsem se ucházel o ten projekt?“

Borden pokrčil rameny. Jeho gesto bylo dostatečně výmluvné.

Ansley dopil. „Moc se omlouvám, že jsem vás obtěžoval v tak pozdní hodinu, ale kontrolor našel ve zdi dvě místa, o kterých tvrdí, že mají špatně umístěnou ocelovou výztuž. Nešlo o víc než pár centimetrů, ale trval na tom, abych se přizpůsobil technickým podmínkám. Nemůžu přece strhnout celou stěnu a pokoušet se o záplatu, to by nebylo podle předpisů.“

Borden mu poradil: „Zajděte zítra za tím kontrolorem a řekněte mu, aby to změřil ještě jednou. Myslím, že to vyztužení bude v pořádku. Možná, že železné pruty budou trochu ze středu. Nedělejte si s tím starosti. Zítra je nový den.“

Ansley odložil skleničku, vstal a váhavě pronesl: „No, myslím, že půjdu.“

„Jsem rád, že jste se stavil, pane Ansley,“ řekl Borden, „udělám pro vás, co bude v mých silách. Jsem přesvědčený, že s kontrolory už žádné potíže mít nebudete. Nemají totiž rádi

nepříznivou publicitu a konec konců, jsem odborník na styk s veřejností.“

Borden se zasmál a doprovázel Ansleyho ke dveřím.

„Cestu ven najdu, nemusíte se obtěžovat,“ řekl Ansley.

„Ne, ne, doprovodím vás až ke dveřím. Bohužel jsem tu dnes večer sám.“

Šel s Ansleyem ke dveřím. Zde se rozloučili a Ansley scházel chladným deštěm po schodišti k zaparkovanému autu.

Uvědomoval si, že potíže s kontrolory má za sebou, ale za cenu ztráty sebeúcty.

Říkali mu hned ze začátku, že něco stavět a nespojit se s Meridithem Bordenem, je bláhové. Ansley si však myslel, že když bude poctivě pracovat a přesně dodržovat technické předpisy, že to zvládne sám. Brzy ale zjistil, jak malou roli v téhle práci poctivost a dodržování technických předpisů hraje.

Nastoupil do auta a sjížděl po štěrkované příjezdové cestě směrem k hlavní silnici. Byl podrážděný a měl na sebe vztek, že se nechal dohnat k tomu, aby šel za Meridithem Bordenem. Uvědomoval si, že jede moc rychle a že ať se bude snažit z Bordenova sídla na okraji města odjet, jak chce nejrychleji, stejně mu to nebude k ničemu. Sám před sebou neuteče.

Dnešní schůzkou s Bordenem něco ztratil, něco důležitého, ztratil část svého já, podlehl neúprosnému ekonomickému tlaku.

Ansley vybral poslední zatáčku na štěrkované cestě a zpomalil, když před sebou uviděl železná vrata.

V ten okamžik se na silnici před ním rozzářily reflektory.

Řidič přijíždějícího vozu chtěl zřejmě zabočit do vrat a řízl zatáčku dřív, než si všiml, že proti němu jede auto. Po mnoha týdnech začalo pršet a hladký černý povrch vozovky byl kluzký.

Světla protijedoucího vozidla Ansleyho na okamžik oslnila. Potom se druhé auto protáhlo vraty a dostalo ošklivý smyk. Zadním nárazníkem se vůz otřel o nárazník Ansleyho auta.

Ansley se marně pokoušel zastavit. Pocítil náraz a viděl, jak se druhé auto naklání směrem z příjezdové cesty. Zaslechl tříštivý zvuk, matně zahlédl, jak se keře pod náporem prohnuly, slyšel další rachot a pak nastalo ticho.

Ansley zabrzdil hned u vjezdu do vrat. Nezdržoval se vypínáním motoru nebo zhasínáním světel, rychle se vysoukal ven, dveře nechal dokořán. Běžel zpátky po kluzké cestě k vylámanému otvoru v křoví.

Auto viděl jen jako velkou temnou hromadu. Motor již neběžel, světla byla zhasnutá. Měl dojem, že auto leží na střeše, ale nebyl si ještě jistý. Vůz prolítl křovím a zanechal po sobě spoustu zlámaných větví.

„Jste všichni v pořádku?“ ptal se Ansley a zůstal stát uprostřed změti polámaných propletených větví živého plotu.

Odpovědí mu bylo jen mrtvé ticho.

Ansleyho oči si začaly postupně zvykat na tmu. Skrz mokré listy na keřích se prodral dovnitř do zahrady.

Nohavice se mu zachytila za vyčnívající pahýl keře. Zakopl a letěl dopředu. Slyšel, jak se látka kalhot trhá, a pocítil palčivou bolest v holeni. Ruce mu v obranném reflexu vystřelily dopředu a narazil přitom na ostrou špičku vyčnívající zlomené větve. Země se prudce svažovala a Ansley letěl hlavou napřed. Vší silou se snažil dopadnout na kolena, až se mu to podařilo. Potom se s námahou dostal zpátky na nohy.

Auto teď bylo sotva pár metrů před ním. Nyní již jasně viděl, že vůz je převrácený.

„Haló,“ vykřikl Ansley. „Jste všichni v pořádku?“

Ticho přerušovalo jen kapání tekutin vytékajících z motoru. Cítil ostrý zápach benzínu.

Škrtnout sirkou by se neodvážil. Potom si vzpomněl, že v autě v přihrádce na rukavice má malou baterku. Běžel zpátky, protáhl se křovím, našel baterku a vrátil se s ní k převrácenému autu.

Baterku měl v autě pro případ nouze a ležela tam nepoužívaná už dost dlouho. Baterie byla skoro vybitá. Když ji rozsvítil, objevilo se červenavé světlo, které neslibovalo, že vydrží dlouho. Aby baterii ušetřil, baterku teď raději vypnul a potmě se prodíral skrz vylámané větve k převrácenému autu. Všiml si, že jedny dveře jsou pootevřené. Vložil ruku dovnitř a rozsvítil.

Nikdo tam nebyl.

Ansley prohlížel s rozsvícenou baterkou i okolí auta. Světlo dohasínalo, ale přesto stačilo na to, aby matně ozářilo pár chodidel a kotníků ležící dívky. Byly podezřele nehybné.

Ansley postavu obešel, aby si ji mohl celou prohlédnout. Zřejmě vypadla z auta a ležela teď na vlhké trávě. Nohy byly hladké, pěkně tvarované a zaoblené. Jak vyklouzla z auta, sukně se jí shrnula a nohy teď měla odkryté až ke stehnům. Ansley pozvedl baterku k dívčinu obličeji a viděl, že jednu paži má zvednutou a chrání si jí obličej. Vtom světlo zhaslo úplně.

Ansley baterku bez rozmýšlení odhodil a sehnul se k ležící ženě. Potmě nahmatal její zápěstí.

Nahmátl její tep, slabý, ale pravidelný.

Postavil se a vypravil se k příjezdové cestě. Narazil však na živý plot, který mu bránil v cestě. Šel tedy podél plotu a co mu síly stačily, volal o pomoc.

Vlhká tma jeho volání pohltila. Ansley se nijak nemohl dostat skrz keře, nahrbil tedy ramena a rozhodl se prorazit si cestu skrz propletené větve násilím.

Vtom se za ním ozvalo slabé sténavé volání.

Zastavil se a naslouchal. Slyšel roztřesený hlásek volající o pomoc.

Otočil se tedy a razil si cestu tmou zpět k převrácenému vozu.

Mladá žena již seděla. Ve tmě se rýsovala její matná postava. Ansley viděl rozmazaný ovál jejího obličeje, dvě ruce a světlejší okraj kůže nad punčochami.

„Jste zraněná?“ zeptal se jí.

Místo odpovědi si instinktivně stáhla sukni.

„Kde to jsem?“ ptala se.

„Jste zraněná?“ opakoval.

„Nevím.“

„Musíme to zjistit,“ řekl Ansley a sehnul se k ní. „Nemáte něco zlomeného?“

„Kdo...kdo jste?“

„Já jsem řídil to auto, do kterého jste ...narazila.“

„Aha.“

„Řekněte mi, jste v pořádku? Zkuste pohnout rukama, nohama.“

„Rukama hejbat můžu,“ řekla. „A nohy...nohy mám taky v pořádku. Pomůžete mi prosím vstát?“

Natáhla ruku a Ansley ji pomáhal nahoru. Po dvou marných pokusech se postavila na nohy. Chvíli nejistě balancovala, potom ztratila rovnováhu a zhroutila se na Ansleyho.

Ansley jí ovinul paži kolem pasu a druhou rukou ji přidržoval v podpaží. „To bude v pořádku,“ řekl.

„Kde...kde to jsem?“

„Odbočovala jste na příjezdovou cestu k domu pana Bordena, když jste zřejmě ztratila vládu nad řízením,“ odpověděl Ansley. Slova volil pečlivě, aby to nevyznělo, že tu otřesenou ženu obviňuje z toho, že do něho narazila, ale zároveň si dával pozor, aby to nevyznělo jako přiznání, že do ní vrazil on.

„Ach ano,“ řekla, „už si vzpomínám....Na cestě něco leželo, mrtvá kočka nebo něco takového. Nevěděla jsem, co to je, a chtěla jsem se tomu vyhnout. Trhla jsem volantem a najednou se mi všechno před očima zamotalo a já jsem cítila, jak se auto otáčí. Spatřila jsem před sebou světla reflektorů a potom se ozval tříštivý zvuk. Cítila jsem, jak padám. Další věc, kterou si pamatuju, bylo pak už jen, jak sedím tady na trávě. Teď...teď už jsem v pořádku.

Hlavu už mám jasnou.“

„Byla jste sama?“ zeptal se Ansley.

„Ano, sama.“ „Máte něco v autě?“

„Jenom kabelku. Vlezu si pro ni. Nemáte baterku?“

„Ne. Vlastně měl jsem ji, ale už nesvítí. Svítila jen pár minut, dokud nedošla baterie.“

„Máte zápalku?“

„Tady teď nemůžete škrtat sirkama,“ varoval ji Ansley. „Odněkud z motoru nebo z nádrže kape benzín.“

„Snad ji najdu,“ řekla. „Aspoň doufám.“

„Můžu vám nějak pomoct?“

„Ne,“ řekla, „zvládnu to sama.“

Sehnula se a vstrčila hlavu otevřenými dveřmi do auta. Když se vracela zpátky nohama napřed, Ansley ještě jednou viděl, jak zasvítila kůže nad jejími punčochami.

„Máte ji?“ ptal se.

„Mám,“ řekla. „Proboha!“ uvědomila si. „Na mě asi musel bejt pohled, když jsem tam ležela.“

Ansley řekl. „Je tma. Hlavně buďte ráda, že se vám nic nestalo. Musím vás co nejdřív dopravit, kam potřebujete, a potom pošleme pro odtahové auto a musíme taky upozornit Bordena.“

„O to se postarám sama,“ řekla překotně. „Vy to pusťte z hlavy. A na tu nehodu úplně zapomeňte. Vaše vina to vůbec nebyla. Zkrátka se to stalo a nešlo tomu zabránit. Vaše auto je v pořádku?“

„Ani jsem se nedíval,“ řekl Ansley, „ale myslím, že ano. Podle toho, co jsem cítil, soudím, že jste mi jen odřela nárazník.“

„Radši se na něj podíváme,“ řekla.

„Měla jste v autě kromě kabelky ještě něco?“

„Ne. Někde tam bude ještě plášť do deště, ale to počká, až auto odtáhnou.“

„Můžu vám pro něj vlézt?“

„Ne, já vím, kde asi bude.“

„Vždyť je tma,“ namítl Ansley.

„To nevadí, myslím, že ho najdu.“

Znovu se vsoukala do auta. Po chvilce vylezla a plášť táhla za sebou. „Tak, a můžeme jít,“ řekla.

„Myslím, že s tím budeme muset něco udělat,“ staral se Ansley, když ji vedl skrz keře ven. „Že bychom to měli ohlásit nebo něco takového.“

„Ano, musíme si navzájem prohlídnout řidičáky a tak. Promluvíme si o tom cestou do města. Jedete do města, ne?“

„Ano.“

„To je príma.“

„Zavezu vás, kam budete chtít,“ nabídl se Ansley.

„Znáte Ancordia Apartments?“

„Ne, to neznám.“

„No, odbočíte - radši vám to pak ukážu. Zkrátka pojedeme teď na hlavní a pak uvidíme.“

„Dobře,“ souhlasil Ansley. „Jenom se pro jistotu podívám na auto, ale jsem přesvědčenej, že mu nic nechybí.“

Ansley si prohlížel auto a objevil promáčklinu na jednom a škráblinu na druhém nárazníku.

„Auto je v pořádku,“ prohlásil.

„Mám si teda naskočit?“ zeptala se.

Ansley se zasmál a podržel jí dveře. „Naskočte si,“ vyzval ji.

Nyní ve světle uvnitř auta měl možnost si tu ženu prohlédnout. Viděl červenavé vlasy, rovné pravidelné rysy, tmavé hnědé oči, pevnou bradu a pěknou figuru.

„Mohli bychom se třeba i představit,“ řekla se smíchem. „Jmenuju se Beatrice Cornellová. Bydlím v Ancordia Apartments. Přátelé mi říkají zkráceně Bee.“

„George Ansley,“ představil se, „podnikatel držící se tak tak nad vodou.“

„A,“ začala a vytáhla zápisník, „myslím, že abychom se zachovali, jak vyžaduje situace, měli bychom si ještě poznamenat poznávací značky našich aut.“

„JYJ 113,“ řekl Ansley.

„Já mám CVX 266. Mám úplné pojištění. Vy, doufám, taky.“

Přikývl.

„Potom můžeme na právní otázky spojené s nehodou už zapomenout a promluvit si o těch osobních. Můžete mi přesně popsat, co se vlastně stalo?“

„Přesně asi sotva,“ odpověděl. „Zrovna jsem vyjížděl z příjezdové cesty na hlavní, když jste se objevila na silnici. Myslel jsem, že chcete zabočit na příjezdovou cestu.“

Zavrtěla hlavou. „Snažila jsem se vyhnout něčemu na silnici, nějakému drnu, mrtvé kočce nebo co já vím čemu. Podařilo se mi tomu vyhnout a chtěla jsem srovnat kola, ale nešlo to. Pak jsem před sebou uviděla vaše reflektory. Potom se světla roztočila jako větrníčky a zřítila se k jedné straně. Cítila jsem, jak se otáčím, a to je všechno...Můžete pokračovat, jak to bylo dál?“

„Vystoupil jsem z auta a prodral se křovím, abych zjistil, co se s autem stalo,“ převzal slovo Ansley, „byla jste vyhaslá jako světlo vycházejíc z mé baterky. Zřejmě jste spadla na zem nohama napřed a sklouzla po mokré trávě.“

„Vy jste měl baterku?“

„Ano, ale už dodělávala. Nakonec zhasla úplně.“

„To je jedině dobře,“ šibalsky se na něho usmála.

„Bohužel jsem toho moc neviděl,“ řekl Ansley.

Zasmála se. „No, nohy mám v pořádku a díky vlhké trávě jsem se ani neodřela, jenom musím být na některých místech pořádně zablácená.“

Ansley vytáhl náprsní tašku, podal ji své spolujezdkyni a řekl: „Řidičák mám v té průsvitné kapsičce. Opište si číslo a adresu.“

„Ale to vůbec není nutné,“ namítla. „Nakonec jde jen o

formalitu mezi cizími lidmi, kteří se chtějí žalovat. Doufám, že my zůstaneme přáteli.“

„Věřte mi,“ řekl Ansley, „ani nevíte, jak se mi ulevilo, že nejste zraněná.“

„Jsem v pořádku. Zejtra budu určitě trochu bolavá, ale nic vážnýho to nebude.“

„Jste si tím jistá?“

„Jsem.“

„Musela jste utrpět otřes mozku,“ namítl Ansley. „Ležela jste v bezvědomí.“

„Asi jsem se uhodila vzadu do hlavy, jak jsem spadla na zem,“ řekla, „ale to nebylo poprvé, co jsem se bouchla do hlavy. Mám za sebou dost lyžování a plavání, a tak už jsem na nějaké ty pády a rány zvyklá.“

„Jste asi dobrodružná povaha,“ poznamenal Ansley.

Zasmála se. „Jsem už taková. Mám ráda, když se něco děje....Říkáte, že ten pozemek patří Meridithu Bordenovi?“

„Ano.“

„On je politik, viďte?“

„Sám se charakterizuje jako odborník na styk s veřejností.“

„To je jen jiný způsob jak nazývat lobbyistu, ne? Četla jsem o něm nějakej článek. Někteří lidé si myslí, že je to člověk žijící dvojím životem.“

„Myslím, že každý člověk, který se zaplete do politiky, má svoje nepřátele,“ řekl Ansley neutrálně.

„Vy ho znáte?“

„Zrovna jsem se s ním seznámil.“

„Jel jste od něho?“

„Přesně tak.“

„Ach, nechme toho,“ zasmála se. „Nechtěla jsem z vás tahat soukromý věci. Čistě jsem jen konverzovala.“

„Nemám žádné tajnosti,“ řekl.

„Možná si to neuvědomujete, ale na mě stejně působíte jako tajnůstkář. Víte co, Georgei, začíná mě nějak bolet hlava. Jestli vám to nebude vadit, chvíli se opřu a zavřu oči.“

„Podívejte,“ řekl Ansley, „vy musíte k doktorovi. Utrpěla jste otřes mozku a -“

„Neblázněte!“ protestovala. „Žádnýho doktora nepotřebuju. A jestli se mi přitíží, jeden bydlí přímo v našem činžáku. Poprosím ho o nějaký sedativum. A už o tom nemluvte, zavezte mě do Ancordie a zapomeňte na to. Zabočíte na Lincolnovu Avenue a pojedete po 81. ulici a pak odbočíte vpravo a -“

„Ach, už vím, kde to je,“ vzpomněl si Ansley. „Trefím tam, buďte bez obav.“

Opřela si hlavu a zavřela oči.

Asi po pěti minutách zastavil Ansley před Ancordia Apartments.

Jeho spolujezdkyně otevřela oči a na okamžik se tvářila zmateně, pak rozespale vzdychla a opřela se o něj. Zvedla bradu a pohodlně si opřela hlavu o jeho rameno. Rty měla pootevřené a oči zasněné, pomalu zvedala a zase spouštěla víčka.

„Tak jsme tady,“ řekl Ansley.

„Tady - kdo....“

„Podívejte.“ začal Ansley, sehnul se k ní a pohlédl jí do obličeje, „jste opravdu v pořádku?“

Oči teď měla dokořán. Na okamžik na něho oči upřela a provokativně se usmála. Rty měla stále pootevřené. Bradu vysunula ještě více dopředu.

Ansley se k ní sklonil a políbil ji.

Přerývaně se nadechla, rty přitiskla na jeho. Potom náhle, jako by se probrala, ztuhla, odstrčila ho a chvíli se tvářila rozhořčeně.

„Spala jsem,“ řekla, „já-“

„Promiňte,“ omlouval se Ansley.

Krátce se zasmála. „Nemusíte se omlouvat. Asi jsem vás

svedla svojí bradou...ještě jsem napůl spala a myslela na jednoho svého přítele.“

„Nemohl jsem odolat pokušení,“ přiznal se Ansley zkroušeně. „Já -“

„Neomlouvejte se. Muži nejsou povinni odolávat pokušení. To je ženská záležitost. Ještě vás někdy uvidím?“

„Odvedu vás domů,“ nabídl se Ansley.

„To teda neodvedete,“ odrazila ho. „Jsem v naprostém pořádku.“

„Ne, ne, chci vás doprovodit až nahoru.“

„No dobrá, ale jen k domovním dveřím,“ navrhla kompromis. „Takhle tady stejně nemůžete zůstat parkovat.“

Ansley rychle oběhl auto, aby jí pomohl vystoupit. Když přistoupil k její straně, byly však dveře již otevřené. Podala mu ruku, vyklouzla ze sedadla, chvíli zůstala stát a potom řekla: „Určitě jsem od bláta od hlavy až k patě.“

Bez zábran si zcela přirozeným pohybem vyhrnula sukni, až se objevily nohy v punčochách. Potom se zasmála, nechala sukni sklouznout dolů a řekla: „Radši se prohlídnu v soukromí u sebe doma.“

Lehce vyběhla po schodech ke dveřím domu a začala hrabat v kabelce. „A jé,“ pozdychla si, „zase jsem nechala klíče v kanceláři. Budu muset zazvonit na někoho ze svých přátel, aby mě pustil dovnitř.“

Stiskla knoflík a za okamžik se ozval bzučák. Pootevřela dveře a nohou je jistila, aby se znovu nezabouchly. Obrátila se k Ansleymu a řekla: „Můžeš mě ještě jednou políbit, Georgei. Buď se mi to jen zdálo, nebo to umíš moc pěkně. Teď už jsem úplně vzhůru.“

Ansley ji objal.

Dlouze ji políbil. Polibek zkušeně opětovala.

„I já jsem se teď pořádně probral,“ poznamenal a s chutí se na

ni zahleděl.

Usmála se na něho. „Na první večer toho bylo dost, Georgei. Doufám, že tě ještě někdy uvidím. Zavolej mi. Zatím čau.“

Proklouzla dveřmi do domu.

Ansley zůstal chvíli stát a pozoroval, jak se dveře pomalu zavírají, slyšel klapnutí zámku, když se dveře přibouchly.

Otočil se a kráčel zpátky k autu. Posadil se za volant a chvíli přemýšlel. Čelo měl celé zkrabacené.

II.

Perry Mason a Della Streetová právě příjemně povečeřeli, shlédli menší představení, dvakrát si spolu zatančili a popíjeli zrovna brandy a benediktýnku, když se k jejich stolu blížil s obchodní rozhodností mladý muž, který měl zjevně na mysli nějaký určitý cíl. Dellina tvář se zachmuřila.

„Pane Masone," spustil mladý muž, „jmenuji se George Ansley. Je to nějakou chvíli, co jsem zrovna tady dopíjel koktejl a viděl vás sem vcházet. Znám vás od vidění. Hrozně nerad vás takhle vyrušuju, ale...zkrátka potřeboval bych poradit v určité právní záležitosti. Šlo by jen o maličkost, něco, co byste mi mohl říct rovnou bez přípravy. Zde je moje navštívenka. Stačí když mi odpovíte na moji otázku a pošlete mi účet, já potom... zkrátka vaši pomoc dobře zaplatím."

„Promiňte, ale já -" chystal se Mason mladíka odmítnout, ale výraz v Ansleyho očích ho přiměl rozhodnutí změnit. „Posaďte se, objednejte si něco k pití a řekněte nám, o co jde. Tohle je slečna Streetová, moje sekretářka, před kterou nemám žádné tajnosti. Jen pro vaši informaci, pane Ansley, většinou dělám soudní záležitosti a beru si jen případy, které mě zajímají. Z nějakého důvodu tíhnu k obhajobě osob, které byly obviněny z vraždy, takže pokud nemáte v úmyslu se teď sebrat a jít někoho zabít, obávám se, že váš případ pro mě nebude zajímavý."

„Já vím, já vím," přitakal Ansley. „Jde jen o maličkost, ale pro mě může znamenat mnoho."

„Dobrá, o co tedy jde?" zeptal se Mason.

„Jel jsem autem. Odešel jsem odtud, abych si vyřídil nějakou obchodní záležitost. Silnice byly vlhké a auto, které řídila nějaká mladá žena, dostalo smyk, vrazilo do mě a převrátilo se."

„Vznikla velká škoda?" zajímal se Mason. „Mému autu se

vlastně nic nestalo, ale to druhé auto skončilo, abych tak řek, vzhůru nohama. Auto do mě ve smyku vrazilo, sjelo z vozovky, projelo křovím a převrátilo se.“

„Někdo byl zraněn?“

„Ne a - to mně právě nejde do hlavy.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Mason.

„To auto řídila mladá žena. Byla okouzlující a...zkrátka, myslím, že jsem se jí taky líbil, a já - abych řek pravdu, zkrátka teď nevím, co si o ní mám myslet, pane Masone. Když jsem byl s ní, líbila se mi a rozhodně byla velmi přitažlivá.“

„Pokračujte,“ pobízel ho Mason.

„Když jsem odjel, napadlo mě, že na celé té věci je něco strašně zvláštního. Ona mě - zkrátka pokoušela se mě svést a...párkrát jsem ji políbil a trochu mi popletla hlavu. Já...jde o to, pane Masone. Chvíli byla v bezvědomí a potom přišla k sobě. Zdálo se, že je docela v pořádku, ale už jsem toho dost slyšel o těhle případech otřesu mozku a podobně. Myslím, že bych měl uvědomit svoji pojišťovnu. O to se postarám, to je jasný, ale co policie? To je ta věc, co mi dělá starosti. Mám tu nehodu ohlásit na policii?“

„Ta mladá žena byla v bezvědomí?“ zeptal se znovu Mason.

„Ano, byla.“

„A vůz byl zničený?“

„Ano.“

„Co to bylo za značku?“

„Byl to velmi elegantní cadillac nejnovějšího typu.“

„Zapsal jste si poznávací značku?“

„Ano. Bylo to CVX 266.“

„Ohlašte to na policii,“ řekl Mason. „Kde k té nehodě došlo?“

„To je právě to, pane Masone. Já...Hrozně nerad bych to na policii ohlašoval, pokud to nebude absolutně nutné.“

„Proč?“ ptal se Mason.

„Zkrátka," soukal ze sebe Ansley, „je to taková záležitost - podívejte, pane Masone, já vím, že jste velmi zaměstnaný člověk, vím, že přepínáte svoje síly a že dnes večer jste si chtěl trochu odpočinout, cítím se hrozně, můj právník ale není teď zrovna ve městě a já nikoho jiného neznám.

Viděl jsem vás tady a ...zkrátka mohlo by to pro mě znamenat hodně. Potřebuju nejlepší právní radu, jaká je možná."

„Proč je to pro vás tak důležité?" zajímal se Mason. „A proč to nechcete ohlásit na policii?"

„Protože jsem podnikatel. Mám teď nějaké smlouvy na městské stavby a oni mě zrovna zmáčkli."

„Kdo oni?"

Ansley pokrčil rameny a řekl: „To právě nevím. Jediný, co je mi jasný, je, že se mi kontroloři snažej udělat ze života peklo. Řekli mi, abych vytrhal celou část zdi, protože pár kousků ocelový výztuže bylo o jeden dva centimetry posunutých. Mám v zádech kontrolory, který mě sledujou s lupou v ruce...Moh jsem tušit, že to takhle dopadne. Odkládal jsem tu práci, co nejdéle to šlo, až je to teď pro mě otázka zisku nebo totálního krachu. Je to jedna z mých prvních velkých objednávek. Vynaložil jsem na to všechno úsilí, závisí na tom celá moje další kariéra, jde mi jen o to, tu práci úspěšně dokončit."

„Pořád nechápu, v čem je vlastně problém," podotkl Mason.

„Dostal jsem tip, že by mi moh pomoct Meridith Borden. Tak jsem se za ním vypravil. A k té nehodě došlo, zrovna když jsem od něho odjížděl. To auto se převrátilo a leží na jeho pozemku. Nechci to hlásit na policii, aby z toho nevyšlo najevo, že jsem u Bordena byl. Kdyby se to dostalo do novin a - zkrátka vidíte, v jaký jsem situaci."

„Zapomeňte na to," řekl Mason, „ale nahlašte to pojišťovně. A samozřejmě musíte využít toho, že dívka nebyla zraněná. Vypadala v pořádku?"

„Vypadala v pořádku,“ opakoval Ansley, „přesto tady něco v pořádku není.“

Mason vrhl přes stůl na Dellu Streetovou zaujatý pohled. „Teď se vám podařilo vzbudit můj zájem,“ řekl. „Vyprávějte. Víte, jak se ta dívka jmenovala?“

„No, ano, ovšem. Její jméno znám.“

„Jak se tedy jmenuje?“

„Beatrice Cornellová. Bydlí v Ancordia Apartments.“

„Viděl jste její řidičský průkaz?“ zeptal se Mason.

„Ne.“ „Proč ne?“

„No, to je jedna z věcí, který mě napadly až potom. Celý její chování bylo podivný. Ona - zkrátka bylo zvláštní, že v jedny věci nemluvila pravdu. Schválně zabočovala na příjezdovou cestu k Bordenovu domu, když ztratila kontrolu nad řízením, a auto dostalo smyk. Ale snažila se mi namluvit, že Bordena nezná a že prostě jela po silnici a chtěla se vyhnout kočce nebo nějaké věci na silnici a -“

„Řekněte mi to celé, jak to bylo,“ navrhl Mason, „pěkně popořádku, a jak to všechno vlastně začalo.“

Della Streetová si povzdychla, vytáhla z kabely svůj zápisník na těsnopisné poznámky, odsunula na stranu nedopité skleničky s brandy a benediktýnkou a začala si zapisovat.

Ansley vyprávěl celý příběh.

Masonovo čelo zkrabatělo. „Tak vy říkáte, že ta dívka byla v bezvědomí?“

„Ano. Měla pravidelný tep, ale slabý, těžko hmatatelný.“

„Pak jste zamířil k domu a vtom se ozvalo její volání o pomoc. Běžel jste k ní zpátky?“

„Ano.“

„A v momentě, kdy jste k ní doběhl, už byla při plném vědomí?“

„Ano.“

„Viděl jste tu mladou ženu, jak tam leží v bezvědomí s odhalenýma nohama. V tu dobu vaše baterka ještě fungovala?“

„Ano.“

„Jak ta žena vypadala?“

„Samozřejmě jsem mohl získat jen povšechnou představu, když tam tak ležela na zemi. Až později v autě jsem měl příležitost si ji víc prohlídnout.

Byla hezká, dost mladá - mohlo jí být tak čtyřia- pětadvacet, a vlasy měla hnědé s odstínem dorez. Oči myslím tmavěhnědé. Měla pravidelné rovné zuby, které jí svítily, kdykoliv se usmála, a ona se usmívala ráda.“

„Teď,“ vyzval ho Mason, „soustřeďme pozornost na její boty. Vybavujete si její boty?“

„Její boty? Proč zrovna boty?“ „Jen se ptám,“ řekl Mason.

„Ale ano. byly nějaké hnědé. Zkrátka tmavé s otevřenými palci.“

Mason řekl: „Dobrá. Tak *ona* řekla *vám,* že nepotřebuje doktora. Teďka se jí zeptám schválně *já.* Zatelefonuju jí a řeknu jí, že jsem váš právní zástupce, že jí chci poslat lékaře, aby ji prohlédl a ujistil ji, že je v pořádku.“

„Ona to odmítne,“ namítl Ansley.

„Aspoň jí to nabídneme,“ upozornil ho Mason. „Až do této chvíle to byl rozhovor mezi vámi a jí. Teď budu mluvit *já,* jako váš právní zástupce, a když lékaře odmítne, bude to vyřízené.“

Mason kývl na Dellu Streetovou. „Vyhledejte Beatrice Cornellovou, Dello. Zjistěte, jestli je v telefonním seznamu. Jestli není, budeme ji muset sehnat přes Ancordia Apartments.“

Della Streetová přikývla, odsunula židli a odešla k telefonnímu automatu.

Za okamžik už dávala Perrymu Masonovi znamení, aby přišel k aparátu. Když k ní přistoupil, říkala zrovna: „Mohla bych mluvit se slečnou Beatrice Cornellovou, prosím? Ano....Tady je

Streetová. Jsem sekretářkou pana Perryho Masona, právního zástupce. Chtěl by s vámi mluvit....Ano, Perry Mason....Ne, nedělám si legraci. Můžete zůstat u telefonu prosím...? Ano....Jmenuju se Streetová. S-t-r-e-e-t-o-v-á. Mluvím za pana Masona. Už je tady. Zůstaňte prosím u telefonu.“

Mason vstoupil do kabinky.

„Slečna Cornellová?“ řekl do mluvítka.

„Ano.“

„Tady je Perry Mason, advokát.“

„Poslechněte, co je tohle zase za vtipy?“ ozval se hlas na druhém konci. „Myslela jsem, že už všechny frky s telefonováním znám, ale tohle tady ještě nebylo.“

„A proč by to měl být vtip?“ zeptal se Mason.

Hlas v telefonu zněl příjemně, ale zjevně z něj byla cítit kromě smyslu pro humor i jistá dávka skepse. „Moji přátelé,“ řekla, „vědí, jak obdivuju pana Masona. Nijak se tím netajím a tohle bude určitě zas něčí povedenej žertík na můj účet. Jak je libo, pokračujte, klidně si na to můžeme hrát, jestli chcete. Takže vy jste Perry Mason, ten advokát, a já jsem královna ze Sáby. No a co dál?“

„Tentokrát jde o něco jiného, volám vám kvůli jednomu svému klientovi,“ řekl Mason.

Hlas najednou přestal znít pochybovačně a objevila se v něm neskrývaná zvědavost.

„Jak se ten klient jmenuje?“

„George Ansley,“ odpověděl Mason. „Říká vám to jméno něco?“

„A mělo by?“

„Mělo.“

„No, mně to ale nic neříká.“

„Je to ten muž, který vás, není to tak dávno, zavezl domů.“

„Zavezl domů?“

„Z té automobilové nehody.“

„O jaký automobilový nehodě proboha mluvíte, pane Masone?“

„O té nehodě, ve které se vaše auto převrátilo na střechu. Doufám, že máte cadillac poznávací značku CVX 266.“

Zasmála se. „Jsem pracující holka, pane Masone. O auťák jsem nezavadila už hezkejch pár let. Jediný, co mám, je zájem nebo právo, říkejte tomu jak chcete, na veřejnou dopravu autobusem. Sedím tu celej večer doma a jako z udělání čtu si zrovna detektivku a vůbec by mě nenapadlo, že mně budete telefonovat, a ještě k tomu v souvislosti s nějakou skutečnou záhadou.“

„A bydlíte v Ancordia Apartments?“

„To bydlím.“

„Slečno Cornellová, možná že to bude velice důležité. Můžete mi popsat, jak vypadáte?“

„A k čemu to potřebujete?“ ptala se.

„Protože, jak vám říkám, může jít o velice důležitou věc. Je možné, že si někdo vypůjčil vaše jméno.“

Na okamžik zaváhala a potom řekla: „Dám vám popis, kterej mám v řidičáku, ovšem za předpokladu že jste opravdovej Perry Mason. Je mi třiatřicet let, jsem bruneta, mám tmavé oči, měřím 160 centimetrů, vážím 61 kilo a teď se snažím tak dvě tři kila shodit. Můžu vám posloužit ještě něčím?“

„Děkuju vám,“ odpověděl Mason, „velice jste mi pomohla. Mám vážné podezření, že někdo užívá vaše jméno. Nevíte o někom, kdo by mohl mít zájem vypůjčit si zrovna vaše jméno?“

„Ne.“

„Třeba někdo, kdo bydlí ve stejném domě?“

„O nikom nevím, pane Masone....Řekněte mi, není to vtip, že ne? Myslíte to všechno vážně?“

„Ano,“ odpověděl Mason. „Dnes večer měla jedna mladá žena

automobilovou nehodu. Pan Ansley se nabídl, že ji zaveze domů. Udala mu jméno Beatrice Cornellová a adresu Ancordia Apartments. Zavezl ji na tu adresu, ona mu poděkovala a vešla do domu.“

„Můžete ji popsat?“

Mason začal být najednou obezřelý. „Ještě jsem její vzhled udaný mým klientem nepotvrdil, ale můžu vám ještě zavolat. Zřejmě někdy během zítřka.“

„To bych byla moc ráda,“ řekla. „Jsem strašně zvědavá a jestliže vážně mluvím s pravým Perrym Masonem, promiňte mi prosím, že jsem byla ze začátku tak nedůvěřivá. Bylo to způsobeno tím, že všichni mí přátelé vědí, jak vás obdivuju. S velkým zájmem vždycky sleduju, jak pokračují vaše případy, a ráda o nich čtu v novinách.“

„Díky,“ řekl Mason, „to mě těší.“

„Potěšení je na mé straně,“ řekla.

„Zřejmě se vám ještě ozvu,“ uzavřel Mason hovor, „dobrou noc.“

Mason zavěsil sluchátko a věnoval Delle Streetové nespokojený pohled: „Dello, zavolejte do Drakeovy detektivní agentury. Nechte si zavolat Paula Drakea a požádejte ho o okamžitou pohotovost v pátrání po autě s poznávací značkou CVX 266. Potřebuju to vědět co nejdřív. Zatím půjdu zpátky k Ansleymu.“

„Nuže?“ zeptal se Ansley, když se Mason vrátil ke stolu. Mason se usmál. „Říká, že žádnou nehodu neměla, že sedí celý večer doma a vůbec nechápe, o co by mohlo jít. Její popis, jaký má v řidičském průkazu, je věk třiatřicet let, bruneta, tmavé oči, výška 160 cm, váha 61 kilo.“

Ansley se zachmuřil. „Myslím, že té ženě v autě přes třicet nebylo. Nanejvýš osmadvacet. Taky bych řekl, že vážila míň a určitě měla vlasy dorez. Já...zkrátka nevím.“

„A co výška?“

„To je další věc. Myslím, že byla vyšší. Samozřejmě si nepamatuju všechny podrobnosti. Skočila do auta a pak jsem-“

„Ale stála vedle vás,“ připomněl mu Mason. „Dělo se pak ještě něco, když jste se loučili?“

„Políbil jsem ji.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „zkuste si tu situaci vybavit. Jak byla vysoká, když jste ji líbal? Sahala vám k bradě nebo měla obličej přibližně na vaší úrovni? Kolik měříte?“

„Sto sedmdesát pět.“

„Dobře. Když jste ji líbal, musel jste se sehnout?“

„Trochu.“

„Myslíte, že sto šedesát centimetrů by mohla být ta správná výška?“

„Já...řekl bych, že byla vyšší. Viděl jsem její nohy a zdály se mi..zkrátka byly to velmi dlouhé nohy.“

„Štíhlé nebo baculatější?“

„Velmi pěkně tvarované. Já...možná bych se měl stydět, ale když baterka naposledy zablikla a viděl jsem ji tam ležet, napadlo mě, že má krásné nohy. Víte, připadaly mi strašně dlouhé.“

„Za daných okolností je to logické,“ řekl Mason střízlivě. „Stál jste jí u nohou a hleděl na ni z perspektivy. Za těchto okolností vám nohy musely připadat delší. Nejlépe její výšku odhadnete, když si ji představíte, jak stojí těsně vedle vás a vy ji líbáte na dobrou noc. Měla na sobě boty na vysokých podpatcích?“

„Počkejte,“ zamyslel se Ansley.

„Á,“ přerušil ho Mason, „Della nám nese nějakou důležitou zprávu.“

Della Streetová spěchala od telefonního automatu k jejich stolu.

„Tak co?“ ptal se Mason a snažil se odhadnout situaci podle výrazu v jejím obličeji.

„Paul Drake si vzal tu věc kolem vlastnictví auta do parády,“ odpověděla. „Řekla jsem mu, že spěcháte, tak se rozhodl, že se spojí s přítelem na policejní stanici.“

„A co zjistili?“ Mason hořel nedočkavostí.

„CVX 266,“ řekla, „je poznávací značka cadillacu sedanu, který byl asi před dvěma hodinami odcizen. Policie vysílala ve zprávách jeho popis a doufají, že se auto někde objeví. Vypadá to, že patří nějaké důležité osobě a že bylo ukradeno z místa, kde bylo zaparkováno z nějakých společenských důvodů. Zcela přirozeně, když Paul Drake zatelefonoval a zeptal se na registraci cadillacu CVX 266 a na policii zjistili, že auto je kradený a policie se ho snaží vypátrat, dovedete si představit, jaký kolem toho nastal rozruch.“

„Jinými slovy, Drake se ocitl ve svízelné situaci,“ konstatoval Mason.

„Přesně tak,“ souhlasila.

„Co tedy udělal?“

„Sdělil policii, že se *domnívá*, že auto je zapletené do jisté nehody a že jeden jeho klient mu telefonoval, aby ověřil vlastnictví auta, a že očekává, že mu bude klient brzy volat, a že mu Drake při té příležitosti řekne, aby to okamžitě ohlásil na policii.“

„A policie je s tím spokojená?“ zeptal se Mason.

„Spokojená není,“ odpověděla, „ale prozatím se s tím smířila, protože jí nic jiného nezbývá. Drake mi sdělil, že už měl s policií kvůli vám problémů až dost a že mu to stačí.“

Ansley zoufale vykřikl: „Proboha! Já nechci, aby se vědělo, že jsem byl u Bordena. Nemohli bychom - ?“

Mason řekl Delle Streetové: „Zavolejte Paulu Drakeovi a řekněte mu, že klient, pro kterého pracuje, je Perry Mason. Řekněte Paulovi, že mu za chvíli zavolám. Takhle mi Drake sdělí, abych policii ohlásil všechno, co o tom autě vím, a tím se zároveň zbaví odpovědnosti.“

„A jak na tom budete vy?“ zeptala se Della Streetová.

„Se mnou si nedělejte starosti,“ odpověděl Mason. „Nahlásím policii, kde ten vůz je, ale jméno svého klienta jim říkat nebudu. Zkrátka jen poznamenám, že náhodou vím, že auto se snažilo zabočit na příjezdovou cestu, ale jelo moc rychle, dostalo smyk a převrátilo se.“

„Tak to ale nebylo,“ připomněl Masonovi Ansley. „Vyhýbala se něčemu na silnici.“

„To vám řekla ona,“ upozornil ho Mason. „Ještě si chvilku o té ženě, co řídila vůz, popovídáme. Mluvili jsme o botách. Jaké měla podpatky?“

Ansley se zamyslel. „Jestli myslíte, že měla vysoké podpatky, tak neměla. Ty boty byly - Počkat. Ona se musela - ona se přece *nemohla* přezout!“

Mason přivřel oči. „Jen pokračujte,“ vyzval Ansleyho.

„Ha, teď si vzpomínám. Když ležela v bezvědomí, viděl jsem jednu její botu. Když vystoupila z auta, měla na sobě jiné boty.“

„Co tím chcete říct?“

„Když tam ležela, viděl jsem...okamžik, myslím, že to byla pravá bota. Byla vepředu otevřená. Víte, takové ty boty s dírou na palci. Když ale vylezla z auta, měla boty vepředu uzavřené. Nemohla přece mít na jedné noze jednu botu a na druhé jinou, a přece se nemohla přezout. Ona -“

Mason odstrčil židli od stolu. „Pojďte,“ řekl, „pojedem se na to místo podívat.“

„Na to auto?“

„Jistě,“ přisvědčil Mason. „Tam musely být ženy *dvě*.“

„Cože?“

„Jedna žena ležela v bezvědomí,“ pokračoval Mason. „Viděl jste ji, pak jste se rozběhl k domu a volal o pomoc. To se té druhé dívce nelíbilo. Musela tu dívku v bezvědomí odtáhnout stranou, lehla si místo ní do stejné polohy a potom začala volat o pomoc.

Když jste se vrátil, dala vám příležitost, abyste si všiml, že leží ve stejné pozici jako ta první. Potom se vydrápala na nohy, řekla, že už je v pořádku, řekla vám, že to ona řídila, a požádala vás, abyste ji zavezl domů....Říkal jste, že její řidičák jste neviděl, viďte?“

„Ne, neviděl. Vzpomínám si, jak se smíchem vykládala něco o tom, že jenom když jsou lidé příliš formální, musejí si ukazovat řidičáky a tak, ale my že formální přece nejsme.“

„A nechala vás, abyste ji políbil, jen aby vám ukázala, jak je neformální. Mám za to, že to byl neformální polibek?“

„No,“ přiznal Ansley, „dost neformální na to, aby odpoutal moji pozornost od jejího řidičáku.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „jedem se tam mrknout. Dřív než se do něčeho pustím, chci vědět, jak hodně jste se do toho zapletl.

Dello, zavolejte Paula Drakea. Povězte mu, že může říct policii, že to pátrání mám na svědomí já, ale ať jim řekne, že neví, kde jsem teď k zastižení. Bude to vlastně pravda.

Já zatím, co budete telefonovat, vyzvednu auto a pojedem se na to místo podívat.“

„A co bude dál?“ ptal se Ansley s úzkostí v hlase.

„Jestliže ta druhá mladá dáma není příliš zraněná,“ řekl Mason, „nebudete možná muset tu nehodu ani hlásit. Ale jestliže, a to je podle mě pravděpodobnější, ji najdeme těžce poraněnou, budeme to muset celé obšírně vysvětlovat a čeká vás zodpovědět spoustu otázek.“

III.

Přerušované mrholení, které začalo pozdě odpoledne, se v době, kdy reflektory Masonova auta ozářily pozemek Meriditha Bordena, změnilo na vytrvalý chladný déšť.

„Tak jsme tu," řekl Ansley. „Stalo se to právě zde. Přímo tady za vraty. Když teď zastavíte, uvidíte v živém plotě tu díru."

Mason zabrzdil, otevřel přihrádku na rukavice a vytáhl baterku.

„Hlavně se nesmíme nechat chytit, jak se tu plížíme po pozemku," zdůrazňoval Mason. „Nejdřív musíme zjistit, jestli je moje podezření oprávněné. Jestliže ano, musíme rychle najít tu druhou ženu, co jela jako spolujezdec. Jestliže ji hned nenajdeme, půjdeme do Bordenova domu a potom to budete zřejmě muset ohlásit na policii. Víte toho hodně o Meridithu Bordenovi?"

„Znám jen jeho pověst a trochu jsem ho poznal dneska, když jsem s ním mluvil," odpověděl Ansley.

Mason podotkl: „Říká se o něm, že má spoustu nepřátel. Tahle zeď, chráněná střepy skla a ostnatým drátem, mluví sama za sebe. Mám za to, že v určitou hodinu se vrata na základě elektrického mechanismu sama zavřou. Navíc, pokud se spustí bezpečnostní systém, mohou být na pozemek vypuštěni divocí hlídací psi. Budeme se držet pohromadě a provedeme organizované pátrání ukázněným způsobem a budeme se snažit odtud vypadnout co nejrychleji. Nejdřív musíme najít to auto. Veďte nás."

„Auto leží támhle, pane Masone. Musíme prolézt touhle dírou v živém plotě."

Mason řekl Delle Streetové: „Možná bude lepší, když na nás počkáte v autě, Dello. Je mokro, všude je bahno a -"

Rozhodně zavrtěla hlavou. „Jestli něco objevíte, budete potřebovat svědky, a jestli je to žena, budete rád, že mě máte s

sebou.“Sklouzla ze sedadla a vystoupila z auta. Ansley je vedl otvorem v plotě k převrácenému automobilu. Mason svítil na cestu baterkou a občas počkal na Dellu Streetovou, aby jí pomohl skrz mokré propletené zlámané větve.

„Nejdřív to místo projdeme,“ řekl Mason, „abychom věděli, co a jak. Kde ležela ta mladá žena, Ansley?“

„Zrovna tady, na druhé straně auta - pojďte tudy.“

Mason zamířil kužel světla na zem.

„Někdo na vysokých podpatcích se tu pořádně procházel, šéfe,“ poznamenala pohotově Della Streetová.

„To ano,“ souhlasil Mason, „a tady je vidět, že ta osoba něco táhla. Podívejte se na ty stopy po podpatcích. Úplně se těmi podpatky zarývala do země.“

„Takže opravdu byly ty ženy *dvě.*“ poznamenal Ansley.

„Už to tak vypadá,“ souhlasil Mason a kroužil světlem baterky sem a tam.

„Tu druhou ženu nemohla odtáhnout moc daleko,“ uvažovala Della Streetová. „Ne v tak krátké době, jakou měla k dispozici.“

Mason systematicky zkoumal vlhkou trávu baterkou.

„No,“ řekl protáhle, „jisté je, že té druhé ženě se buďto vrátilo vědomí a odešla, nebo si pro ni přišel někdo jiný a odtáhl ji pryč. Tak krátká doba, která uplynula od chvíle, kdy jste se vypravil k domu a převrácený automobil opustil, Ansleyi, a zase se vrátil sem, kde se ta žena již dostala do sedící pozice, nemohla stačit nikomu k odtažení těla dál než pár metrů. Ledaže by, ovšem, byly v autě osoby tři, jedna by dál táhla tělo po vlhké trávě a ta druhá by se tu položila na zem a lákala vás zpátky.“

„Myslíte, že by to tak mohlo být?“

„Vyloučené to není,“ řekl Mason, „ale dost o tom pochybuju. Tak za prvé ve vlhké půdě kolem auta je spousta stop po podpatcích, ale nikde dál už ne.“

„Slečna Streetová žádné stopy po podpatcích nedělá,“

poznamenal Ansley.

„Protože netáhne nic těžkého,“ poučil ho Mason. „Kdyby táhla nějaký těžký předmět, jistě by po sobě stopy zanechala.“

„Tak co mám dělat teď?“ zeptal se Ansley.

„Podíváme se dovnitř do auta a pak se ještě jednou poohlédnem po okolí. Jestliže nenajdeme nikoho, kdo by tu ležel v bezvědomí nebo se tu zmámeně procházel po okolí, můžeme zpátky do vozu, jet domů a vy můžete na všechno klidně zapomenout.“

Mason si v automobilu svítil baterkou. „Zdá se, že tu nic není,“ oznámil, „a nerad bych tu po sobě nechal nějaké otisky prstů, bude lepší, když už nic podrobněji zkoumat nebudu.“

Baterkou zběžně prohlédl vnitřek vozu.

„A co říkáte tomu, že auto bylo ukradeno?“

„Zavolám Paulu Drakeovi, aby řekl policii, že jeden můj klient viděl, jak auto tady na silnici dostalo smyk a převrátilo se. Že si zapamatoval poznávací značku a že vůz řídila mladá žena, která se představila jako Beatrice Cornellová a tvrdila o sobě, že je naprosto v pořádku, a že ji odvezl tedy domů do Ancordia Apartments. Zdůrazním, že se se mnou přišel poradit, protože nevěděl, zda je nutné tu nehodu ohlásit na policii. Nakonec to bude pravda, možná ne celá, ale všechna základní fakta obsahovat bude. Podám to jako běžnou informaci bez dalšího významu a je možné, že policie to jako takové přijme.“

„A co když ne?“

„Potom,“ řekl Mason, „vás budu chránit, co bude v mé moci a jak dlouho to bude možné.“

„To mi vyhovuje,“ poznamenal Ansley. „Tak jdeme. Na tomhle místě se necítím zrovna nejlíp. Nějak se mi tu špatně dýchá.“

„Ano,“ souhlasil Mason. „Procházet se po tomhle pozemku v noci, s baterkou v ruce a bez povolení, to nás nestaví zrovna do

nejlepšího světla. Měli bychom -“

Přerušil ho elektrický gong, který se varovně rozezněl nocí.

„Co to je?“ vyděsil se Ansley.

„Nevím,“ řekl Mason. „Možná jsme nějak spustili bezpečnostní systém. Pojďme, musíme odtud vypadnout.“

„Jakým směrem je vaše auto?“ zeptal se Ansley.

„Tímhle,“ odpověděl Mason. „Musíme se držet pohromadě.

Dello, chytněte se mého kabátu. Ansleyi, vy se držte po mé pravici.“

Podivné bzučení se ozývalo ze tmy za jejich zády. Když prolezli křovím, zaslechli podezřelý kovový zvuk. Světlo baterky jen potvrdilo zlé tušení - velká železná vrata se zabouchla. Uslyšeli zaklapnutí zámku.

„Co teď?“ ptal se Ansley zděšeně. „Budeme muset jít do domu a požádat, aby nám vrata otevřeli.“

Mason přistoupil k vratům a začal zámek studovat.

Ansley sáhl na vrata.

„Nedotýkejte se jich,“ varoval ho Mason. „Mohly by být -“

Varování však přišlo pozdě. Jakmile Ansley do vrat strčil, rozječela se někde v hloubi zahrady siréna. Mohutné reflektory ozářily celý prostor. A nakonec uslyšeli psí štěkot.

„Pojďme,“ vyzval je Mason a dal se na útěk. Prchal skrz díru v křoví. Ostatní ho následovali.

Před nimi se rýsovala cihlová zeď.

Štěkání se nyní zdvojnásobilo a nepochybně se blížilo.

„Nuže,“ řekl Mason, „z téhle šlamastyky existuje jediná cesta ven. Dello, nejdřív vysadíme nahoru na zeď vás. Pomozte mi, Ansleyi, dostat ji nahoru, potom vysadím já vás. Pak mi vy dva pomůžete za vámi. Sundáme si kabáty.“ Mason si rychle strhl kabát a přehodil ho přes skleněné střepy na vršku stěny. Ansley ho za okamžik následoval.

„Tak pojďte,“ řekl Mason a vzal Dellu Streetovou do náručí.

Udělal jí stoličku a vyzval ji: „Chytněte se mě za hlavu, zvedněte se a nahoře se přidržujte zdi. Dávejte pozor, ať se chytnete v místě, kde jsou kabáty. Napněte kolena a nechte nohy stále natažené. Teď vás vystrčím nahoru.“

Mason vysadil Dellu Streetovou na zeď. „Pozor na ruce,“ varoval ji znovu. „Držte se kabátů, ať nesáhnete na sklo nebo na ostnatý drát. Tak a teď vy, Ansleyi. Dello, podejte mu ruku a vy, Ansleyi, mi dejte nohu sem na stehno. A teď se opřete o moje rameno. Jakmile vás dole chytím za kotníky, natáhněte nohy a zaberte. Až budete nahoře, mohl byste - Musíme si pospíšit.“

Ansley se drápal nahoru a podal ruku Delle Streetové.

„Opatrně,“ varoval ho Mason. „Ať Dellu nestrhnete zpátky. Postrčím vás.“

Právník uchopil Ansleyho za boty a řekl: „Teďka napněte nohy. To je ono! Přidržte se - dobrá, rychle! Teď budete muset vytáhnout vy mě - musíte oba.“

Della Streetová se přikrčila nahoře na zdi a natáhla ruku dolů. Stejně tak Ansley. Mason se jejich rukou chytil a vyskočil. Pomalu se narovnávali a táhli právníka vzhůru, do místa, kde se mohl opřít nohama o zeď. Sotva se dostal nahoru, vyřítil se z oslnivého světla tmavý předmět a začal se vrhat na zeď, doskočil až téměř na vršek.

„Dobrman,“ identifikoval ho Mason. „Na takovou práci je trénovaný. Pojďme honem dolů na druhou stranu. Nejdřív spustíme Dellu. Potom Vy, Ansleyi, a já seskočíme.“

Pes skákal proti zdi, tesáky rozzuřeně chňapal do vzduchu nad sebe a nebyl přitom dál než takových deset centimetrů od trojice stojící nahoře na zdi.

Della Streetová se otočila zády ke stěně. Mason s Ansleyem ji spustili dolů.

„Skočte dolů,“ vyzval Mason Ansleyho. „Víc než dva metry to nebude.“

Ansley se chytil rukou přehozených kabátů a obloukem

seskočil na zem. Mason za ním.

„A co vaše kabáty?“ ptala se Della Streetová.

Mason řekl: „Vyzvednu vás na ramena. Pokusíte se ty kabáty sebrat. Zřejmě nějakému tomu natržení zabránit nepůjde, ale snažte se zanechat o naší návštěvě co nejméně důkazů. Musíme si pospíšit! Ta oslnivá světla z nás na silnici udělají krajně podezřelý předmět.“

Mason Dellu Streetovou vyzdvihl. „Tak,“ poučoval ji, „teď narovnejte kolena, Dello. Nesmíte zpanikařit a poškrábat si ruce.“

„Můžu ji podržet,“ nabízel se Ansley, „jestli -“

„Ne. Vemte od ní kabáty, jakmile je sundá dolů,“ řekl mu Mason. „Já ji udržím sám. To je v pořádku.“

Della Streetová se snažila kabáty vyprostit. „Jsou do toho ostnatého drátu pěkně zamotané,“ řekla.

„Budete je muset vytrhnout,“ řekl Mason. „Přijíždí sem nějaké auto.“

Zběsilý štěkot psa na druhé straně zdi neustával. Della Streetová pohlédla k silnici na světla přibližující se skrz tmavou dešťovou clonu. Se spěchem kabáty vytrhla a hodila je Ansleymu. „Dobrá šéfe,“ řekla, „můžu dolů.“

Za okamžik již stála na zemi vedle nich.

„Rychle si kabát oblékněte, Ansleyi,“ přikázal mu Mason, „půjdeme podél zdi a budeme se tvářit nenápadně.“

Reflektory se staly dvěma oslnivými body. Auto vybočilo stranou, na okamžik zpomalilo a potom nabralo znovu rychlost a odsvištělo pryč. Promoklou trojici stojící nehybně u stěny přitom svlažilo sprškou jemných kapiček.

„Pojďme,“ pobízel je Mason, „než přijede další auto.“

Z kapsy vytáhl baterku a osvětloval rozblácenou cestičku, která se vinula podél zdi.

Della Streetová kráčela první, občas lehce popoběhla. Za ní šel spěšným krokem Ansley a Mason s baterkou v ruce se držel vzadu.

Cestička je dovedla až k příjezdové cestě.

Mason řekl: „Podíváme se znovu na ta vrata.“

„Musíme ještě něco dělat? Copak toho už nebylo dost?“ chtěl to vzdát Ansley.

Mason mu odpověděl: „Dejme tomu, že se té druhé ženě z auta nepodařilo dostat se ven a bloumá někde po pozemku. Představte si, co s ní udělají ti psi.“

„Proboha!“ zděsila se Della Streetová.

„S největší pravděpodobností se jí podařilo dostat se odtud pryč nebo dojít do domu,“ uklidnil ji Mason. „Ale,“ dodal, „nemůžeme vyloučit i tu možnost, že tu někde bloudí. Co kdybychom - tady je nějaký knoflík.“

Mason si posvítil baterkou na tlačítko zasazené do cementu. Nad ním byla bronzová destička s nápisem: STISKNĚTE TLAČÍTKO, POTOM OTEVŘTE DVÍŘKA VLEVO, ZVEDNĚTE TELEFON A SDĚLTE DŮVOD SVÉ NÁVŠTĚVY.

Mason zabodl palec do tlačítka, otevřel dvířka kovové schránky zapuštěné do cementu, zvedl sluchátko a přidržel si je u ucha.

Opakovaně tiskl knoflík a naslouchal, nic se však neozývalo.

Ansley byl zjevně nervózní a naléhal: „Udělali jsme, co jsme mohli.“

„Vy s Dellou si nastupte do auta,“ dával jim Mason instrukce, „ať už zbytečně nemoknete. Já to zkusím ještě jednou.“

Mason ještě několikrát stiskl knoflík a držel sluchátko u ucha.

Slyšel slabounké bzučení, ale nic víc.

Ansley spěchal do auta. Della Streetová zůstala stát na dešti po právníkově boku. „Nemůžeme se k domu dostat nějakým jiným způsobem? Nemohli bychom -“

Ve sluchátku se ozval ženský hlas. „Haló, prosím? Přejete si?“ ptala se.

Mason řekl: „Stala se nehoda. Na vaší příjezdové cestě

havarovalo auto. Na vašem pozemku možná bloudí nějaká mladá žena.“

„Kdo jste?“ zeptal se hlas.

„Šli jsme náhodou kolem,“ řekl Mason.

„Uvidím, co se s tím dá dělat. Myslím ale, že pan Borden nebude chtít být rušen -“

Na druhém konci aparátu to náhle klaplo, jako by zavěsila.

Mason znovu stiskl knoflík.

Po chvíli se obrátil k Delle Streetové. „Vezměte si to, Dello. A nepřestávejte tisknout to tlačítko. Ta žena z nepochopitelného důvodu zavěsila. Možná, že šla pro Bordena. Já zatím srovnám věci v autě.“

Della Streetová si přiložila sluchátko k uchu a opakovaně tiskla tlačítko.

Najednou řekla: „Ano, haló!“

Chvíli bylo ticho. Hleděla na Masona, přikývla a pokračovala: „Pane Bordene, stala se nehoda. Jsme tady u vrat a chceme vám nahlásit automobilovou nehodu. Není vyloučené, že jedna mladá žena byla omámená, vypadla z auta a dosud bloudí po vašem pozemku.“

Rozhostilo se ticho, přerušované jen praskáním ve sluchátku.

Potom praskání přestalo a Della Streetová hrdě pokračovala: „Nevidím důvod, proč bych vám měla říkat svoje jméno. Šla jsem zkrátka kolem.“

Zavěsila.

Mason pozvedl obočí. „Byl to Borden osobně,“ sdělila mu. „Řekl mi, že někdo zapnul bezpečnostní systém rumplováním vrat. Řekl, že bezpečnostní systém automaticky vypustí hlídací psy a zapne světla reflektorů. Odvolá teď psy zpátky do boudy a vypne světla. Trval na tom, že někdo se snažil otevřít vrata zevnitř. Asi bude lepší, když odtud hned vypadnem. Myslím, že někoho vyšle na výzvědy.“

Mason popadl Dellu Streetovou v podpaží a spěchal s ní k autu.

„Nuže?“ ptal se Ansley.

„Svoji povinnost jsme splnili,“ řekl Mason. „Varovali jsme je, že na jejich pozemku může někdo být. Nic víc dělat nemůžeme. Pojďme odtud. Každou chvíli se může u vrat někdo objevit.“

„Jsem celej zablácenej,“ posteskl si Ansley. „Kabát mám roztrženej a jsem promáčenej až na kůži.“

Della Streetová se nervózně zasmála. „A kdo není?“

Mason zařadil rychlost. „Budu si muset vymyslet nějakou výmluvu, abych odpoutal pozornost Paula Drakea, pokud jde o hlášení toho kradeného automobilu.“

Obrátil se k Ansleymu. „Zavezu vás k vašemu autu. Pojedete domů. Neposílejte šaty do čistírny. Svlékněte je, pověste do šatníku a zapomeňte na ně. O tom, co se stalo, nikomu nic neříkejte. O ostatní se postarám já.

Časem vám pošlu účet za svoje služby.“

Mason jel zpátky k nočnímu klubu. „Tak a teď si, Ansleyi, vyzvedněte auto a jeďte domů. A nikomu nic neříkejte. Kdyby se něco dělo, dejte mi hned vědět. Myslím, že jste mimo jakékoli podezření.“

Ansley vystoupil z auta do drobného mrholení. „Jsem opravdu moc rád, že jsem to svěřil do vašich rukou,“ řekl. „Myslíte, že tu nehodu na policii tedy hlásit nemusím?“

„Na policii se musí ohlásit nehoda, při které došlo ke zranění,“ vysvětloval Mason. „Vy přece *nevíte,* jestli byl někdo zraněn. Navíc se to stalo na soukromé cestě, ne na veřejné silnici.“

„Takže to hlásit nemusím?“ znovu se ujišťoval Ansley.

„To jsem neřek,“ odpověděl Mason. „Zkrátka se vám snažím jen naznačit, abyste všechny svoje starosti přenechal mně.“

„To udělám rozhodně velmi rád. Řekněte mi přesně, co mám teďka dělat?“

„Nastupte si do svého auta a jeďte domů.“

Ansley potřásl Masonovi rukou a šel ke svému zaparkovanému autu.

Mason se obrátil k Delle: „Teď vás zavezu domů, Dello, převléknete se do něčeho suchého a já si pak zajedu promluvit s Paulem Drakem.“

„A co vy?“

„Já se převlíknu později.“

„Heleďte šéfe, nebudete chodit v těch mokrých šatech. Paul Drake snad tu chvilku počká a já pojedu s váma.“

„To teda nepojedete.“

„To teda pojedu. Musím dohlídnout na to, abyste se převlékl do suchého, než začnete běhat po městě. Můžeme jet nejdřív ke mně. Za minutku budu hotová. Potom se cestou k Drakeovi stavíme u vás.“

„No dobrá.“ souhlasil Mason neochotně. „Nezapomeňte, co jsem říkal Ansleymu. Neposílejte natržené šaty do čistírny. Vy jste na tom ostnatém drátě žádný kus svého oblečení nenechala, že ne?“

„Kus oblečení ne,“ odpověděla, „ale obávám se, že jsem tam nechala kus kůže.“

„Ukažte, kde?“ staral se Mason. „Kde máte strženou kůži?“

Zasmála se. „Na místě, které se neukazuje. Nemějte strach, neprozradí mě.“

„Měla byste si na to dát nějakou dezinfekci,“ radil jí Mason.

„To je dobrý. Postarám se o to.“

Mason zavezl Dellu domů.

„Pojďte nahoru, něčeho se napít na zahřátí,“ zvala ho. „Než se převlíknu, můžete se napít. To vám pomůže.“

Vstoupili do Dellina bytu. Otevřela dveře a řekla: „Alkohol je ve skříňce nad mrazničkou. Než se převlíknu, můžete připravit vodu, cukr a muškátový oříšek a namíchat nám ty báječné koktejly

s máslem, co tak umíte. Jsem promrzlá až do morku kostí.“

„Dejte si horkou koupel,“ navrhl Mason. „Já zajedu za Drakem a -“

„Ne, zůstanu s vámi, abych viděla, že jste se opravdu převlékl do suchého. Vy byste to jistě odložil až po Drakeově návštěvě. A jen tak pro vaši informaci, šéfe, máte vzadu na kabátě pořádnou, nepřehlédnutelnou díru.“

„Ta zatracená zeď,“ povzdychl si Mason. „Byla ozubená ostnatým drátem a těmi střepy, jako by chránila nedobytný hrad.“

„Hned jsem zpátky,“ oznámila Della Streetová.

„Aspoň si dejte horkou sprchu,“ radil jí Mason.

Zasmála se. „Uvařte zatím vodu a nezapomeňte dát do těch koktejlů hodně bacardi, šéfe.“

„Do vašeho,“ řekl, „do mého ne. Když řídím, nikdy nepiju.“

Della Streetová odběhla do ložnice. Mason se odebral do kuchyně a připravil pro ni horký koktejl s máslem a pro sebe vařící černou kávu. O deset minut později již byli na cestě do Masonova bytu. Zde se právník spěšně převlékl do suchých šatů a potom vyrazili společně s Dellou Streetovou do kanceláře Paula Drakea, která byla na stejném poschodí v budově, kde pracoval i Mason.

Paul Drake, vysoký zamlklý muž, vybavený pohotovou ironií, je přivítal s rozmrzelým výrazem v obličeji. „Dali jste si na čas. Policajti se do mě už pustili. Vůbec se jim to nechce líbit.“

Mason řekl: „Jen v tom pokračuj. Zavolej jim a já si to od tebe převezmu.“

Drake vzdychl úlevou a zavolal oddělení kradených vozů.

„Tady Paul Drake,“ představil se do sluchátka. „Právě přišel můj klient, který se zajímal o vůz s poznávací značkou CVX 266. Dám vám ho k telefonu. Tady ho máte.“

Mason vzal od Drakea sluchátko a řekl: „Haló. Tady Perry Mason....Ano, správně, Perry Mason, ten právník.“

„Co má s tímhle případem co dělat právník?“ stěžoval si hlas

na druhém konci aparátu. „Snažíme se zjistit stopu kradeného auta a pátráme po něm.“

„Nemusíte po něm pátrat,“ oznámil Mason. „Jeden můj klient mi ohledně toho automobilu s poznávací značkou CVX 266 volal. Viděl, jak řidič ztratil kontrolu nad vozem, to auto dostalo smyk, vjelo na soukromý pozemek a zde se převrátilo. Vzal mladou řidičku havarovaného vozu do svého auta a jenom si dělal starosti, jestli tu nehodu musí ohlašovat na policii.“

„Byl někdo zraněn?“

„Zřejmě ne.“

„Je to kradený vůz.“

„To už je mi taky jasné.“

„Dobrá, kde je?“

„Leží na pozemku Meriditha Bordena, odborníka na styk s veřejností. Má venkovskou usedlost asi dvacet kilometrů od města a -“

„Vím, kde to je. Myslíte ten pozemek obehnaný vysokou zdí?“

„Ano, to je on.“

„A auto leží na pozemku?“ „Přesně tak.“

„No, to to trvalo, než jsme z vás všechno dostali,“ řekl strážník podrážděně. „Proč jste nám to neoznámil dřív, abychom mohli auto odtáhnout?“

„Netušil jsem, že je to tak důležité,“ odpověděl Mason. „Jen jsem si říkal, že bude dobré snažit se zjistit majitele auta.“

„No dobře. Kdo to je, ten váš klient?“

„To,“ řekl Mason, „je důvěrné. Nemohu vám prozradit jméno klienta bez jeho svolení. Mohl jsem vám pouze sdělit, kde havarovaný vůz najdete, a to jsem udělal.“

„Podívejte se,“ začal policista, „snažíme se o kradeném autu zjistit nějaké informace a -“

„A já jsem vám řekl, kde auto najdete,“ vskočil mu do řeči Mason. „Žádnou jinou informaci vám teď poskytnout nemohu. Vy

máte zájem o auto, já mám zájem o svého klienta.“ Mason zavěsil.

Zazubil se na Dellu Streetovou a pak se obrátil k Paulovi: „Běž domů, Paule. A jestli si na tebe kvůli tomu někdo otevře pusu, hod to na mě. Nechám auto dole na parkovišti a s Dellou si zajdeme vedle do Purpurové labutě aspoň na dva tři ty jejich výtečné rumové koktejly a domů se pak svezem taxíkem. Když se napiju, zásadně neřídím. A teď se napít rozhodně potřebuju. Radši honem vypadni. Jestli se tu budeš ještě chvilku ochomejtat, mohlo by se ti stát, že -“

Paul Drake rychle sáhl po klobouku.

„Zbytek si nech pro sebe,“ řekl. „Já už jsem jednou nohou ve výtahu.“

IV.

Perry Mason odemkl dveře své soukromé kanceláře, hodil klobouk na poličku a usmál se na Dellu Streetovou: „Nazdar, Dello. Tak jak jste se po včerejšku zotavila?“

„Dobře,“ odpověděla.

„Žádné kýchání?“

„Žádné kýchání ani chrchlání.“

„Jste pašák.“

„Před několika minutami telefonovoval Paul Drake a tvrdil, že s vámi musí okamžitě mluvit.“

„Zavolejte mu,“ řekl Mason. „Asi ho zase obtěžovala policie.“

Della Streetová zvedla telefon a řekla operátorce: „Oznamte Paulu Drakeovi, že pan Mason už je tu.“

Mason si zapálil cigaretu a vrhl znechucený pohled na hromadu pošty na psacím stole. Odsunul korespondenci stranou a zeptal se: „Od Ansleyho asi žádnou čerstvou zprávu nemáme, že ne?“

„Ani slovo.“

Ozval se domluvený způsob klepání na dveře.

„No tohle,“ divila se Della, „Paul Drake se zřejmě rozhodl přijít za vámi osobně.“

„To znamená, že bude něco chtít,“ zazubil se Mason. „Otevřte mu, Dello. Brzy se dozvíme, co to je.“

Della Streetová otevřela dveře a do kanceláře vstoupil Paul Drake se zachmuřeným výrazem ve tváři. „Zdravím vás vespolek,“ řekl bez úsměvu. „Co jste vy dva včera v noci proboha dělali?“

„Ale no tak,“ mírnil ho Mason, „zní to skoro jako impertinentní otázka.“

„Doufám, že můžu věřit tomu, že jste nebyli na pozemku Merideth Bordena,“ pokračoval Drake. „Nahlásili jsme, že na

Bordenově pozemku je auto, které po smyku havarovalo a leží tam převrácené.“ řekl Mason. „To by snad mohlo policii stačit.“

„Copak vy jste o ničem neslyšeli?“ divil se Drake.

„O čem?“

„Hlásili to v ranních zprávách v rozhlase.“

„A co?“ naléhal Mason.

„Meridith Borden, odborník na styk s veřejností, byl dnes v sedm hodin ráno objeven svou hospodyní ve svém venkovském sídle mrtvý. Ležel na zemi ve své fotokomoře s prostřeleným srdcem, zřejmě revolverem.“

„Policie nějakou zbraň našla?“

„Žádnou zbraň, žádný náznak sebevraždy. Na druhé straně ale ani žádné stopy po boji. Včera večer v jedenáct hodin však někdo na Bordenově pozemku vyvolal alarm bezpečnostního systému. Policie zjistila stopy osob, které na pozemek neoprávněně vstoupily a kterým se zřejmě podařilo uprchnout přes zeď.“

„Byl snad bezpečnostní systém spojený s některou policejní stanicí?“ ptal se Mason.

„Ne. Projíždějící motorista zaslechl zvuk sirény a zahlédl rozsvícená světla. O půlnoci, když kolem projížděla šerifova hlídka, bylo už zase všecko v pořádku. To znamená, že někdo musel reflektory zhasnout a alarm vypnout.

Pozemek je obehnán vysokou zdí chráněnou nahoře ostnatým drátem a zapuštěnými skleněnými střepy. Příjezdová cesta je od pozemku oddělena těžkými železnými vraty, která se každou noc přesně v jedenáct hodin elektrickým spínačem automaticky zavírají. Zvonění nebo zvuk gongu ohlašuje, že budou vrata zavřena, minutu před tím. Jakmile se zámek zaklapne, jediný způsob, jak se dostat dovnitř, je pomocí telefonu od vnější brány.“

Mason bedlivě zvážil vše, co mu Drake sdělil. Po chvíli se zeptal: „A co tomu říká policie?“

„Zatím neříká nic. Zjistili, že kolem automobilu, který jste

nahlásili, je ve vlhké půdě spousta stop, jako by tam několik lidí něco hledalo.“

„Jakbyne,“ souhlasil Mason.

„Někdo přešplhal přes zeď,“ pokračoval Drake. „Zůstaly důkazy po tom, že přes ostnatý drát a skleněné střepy nahoře někdo přehodil kusy oblečení, aby mohl přelézt. Policie se domnívá, že to byli celkem tři lidé, z toho jedna žena.“

„Jak na to přišli?“ zajímal se Mason.

„Po obou stranách zdi jsou stopy po ženských podpatcích,“ odpověděl Drake. „Policie taky došla k závěru, že ke zdolání zdi by byli potřeba minimálně tři lidé. Dva by to nedokázali. Jeden muž mohl vyzvednout ženu nahoru na zeď, ale samotná žena by ho pak nahoru nevytáhla. Mohla však pomoci druhému muži, který se nahoru dostal s dopomocí toho prvního.“

„To je všechno neobyčejně zajímavé,“ konstatoval Mason.

„Myslel jsem si, že tě to asi bude zajímat,“ poznamenal Drake. „Za těchto okolností se policie přirozeně velmi zajímá o ukradený vůz, který našla převrácený na Bordenově pozemku.“

„Mimochodem, kdy ten vůz našli?“ zeptal se Mason.

„Až dneska ráno. Policie včera v noci telefonovala Bordenovi, jestli se na jeho pozemku nějaké auto nachází, ale nikdo ten telefon nebral. Poslali tam policejní vůz vybavený rozhlasem, ale protože vrata byla zavřená a vše bylo na noc uzamčené, rozhodli se, že to nechají na ráno.“

„Existují nějaké stopy vedoucí k totožnosti těch lidí, kteří byli včera večer na Bordenově pozemku, Paule?“

„Zatím ne, Perry. Alespoň si to tak myslím. Pokud policie nějaké důkazy má, asi je prozatím nepouští na veřejnost. Počítej s tím, že tě dnes dopoledne navštívěj kriminalisté z oddělení vražd. Budou se tě vyptávat na toho klienta, který ti oznámil, že viděl, jak se to kradené auto převrátilo.“

„No,“ řekl Mason, „to nám ten den začíná opravdu pěkně. Už

jsem se obával, že budu muset strávit dopoledne vyřizováním korespondence. Díky ti za tu zprávu, Paule.“

„Chceš, abych pro tebe něco udělal?“ nabízel se Paul Drake.

„Aby sis to všechno nechal zatím pro sebe,“ odpověděl Mason.

„Myslím, jestli ti nemůžu nějak pomoct s vyšetřováním.“

Mason se protáhl v křesle a zívl. „Párkrát jsem se s Meridithem Bordenem setkal a samozřejmě je mi ho líto, že takhle tragicky skončil. Ale samotný fakt, že mi nějaký klient nahlásil, že viděl, jak jakési auto dostalo smyk a převrátilo se na Bordenův pozemek, není pro mě dostatečným důvodem, abych se o Bordenovu vraždu zajímal.“

Drakeova tvář se rozjasnila úlevou. „Díky bohu, že slyším tohle! Už jsem měl strach, že se zase zapleteš do něčeho nepříjemného. Že byste ty, Della a ten záhadný klient šplhali včera v noci přes Bordenovu zeď, je tedy, doufám, vyloučené.“

Mason zaklonil hlavu a rozesmál se. „Děláš si zbytečné starosti Paule. Jak tě vůbec mohlo něco takového napadnout?“

„Příjezdová cesta se od hlavní odklání takovým obloukem,“ začal Drake suše, „že by řidič auta přijíždějícího po hlavní silnici mohl sice vidět, jak se auto stočilo na Bordenovu cestu, ale v žádném případě by vidět nemohl, jak auto prolítlo keři a převrátilo se - pokud by nezastavil, necouvl si a nešel po příjezdové cestě se na to auto podívat. Existují důkazy, že na Bordenově příjezdové cestě zanechalo stopy dost lidí. Nebo, řeknu to spíš takhle, existují důkazy, že několik lidí tam zanechalo spoustu stop. Muselo tam být včera v noci rušno, zřejmě před jedenáctou hodinou, kdy se podle časového spínače vrata automaticky zavřou.“

„Aha,“ zamyslel se Mason.

„A,“ pokračoval Drake, „vzhledem k tomu, že policie v současné době vyšetřuje vraždu, ke které mohlo dojít někdy mezi devátou a jedenáctou hodinou, mohlo by pro vás mít zadržování informací nebo jakékoli prohlášení, kterého byste mohli později

litovat, nepříjemné následky.“

„Díky za upozornění, Paule.“

„Není zač,“ odpověděl Drake. „Určitě pro mě nic nemáš - žádné pátrání na obzoru?“

„Zatím ne,“ odpověděl Mason.

„Dobrá. Ať se zase do něčeho nenamočíš,“ varoval ho ještě Drake a zvedl své dlouhé tělo z vypolstrovaného křesla. Cestou ke dveřím se ještě jednou zastavil, vrhl na Masona pátravý pohled a dodal: „Víš, Perry, policie si všimne všeho. Někdy si člověk myslí, že jsou to hlupáci, ale jakmile se do něčeho dají, nepustěj to dřív, dokud to nerozlousknou.“

„Co tím chceš říct?“ zeptal se Mason.

„Ty a Della jste šli včera na večeři,“ začal Drake. „Viděl jsem vás, když jste odcházeli z kanceláře. Tys měl na sobě hnědý dvouřadový vycházkový oblek. Della Streetová měla tmavěmodrý kostým s bílou krajkou. Když jste mi přišli v noci oznámit, že se na Bordenově příjezdové cestě stala ta autonehoda, byli jste oba oblečeni jinak.“

„Vy si *vždycky* všímáte takových věcí?“ zeptala se Della Streetová.

„Živím se tím,“ odpověděl Paul. „Jde o to, Perry, že policajti, jak už jsem řekl, nejsou blbí. To, že se ti dnes ráno ještě neozvali, *může* znamenat, že se snaží získat nějaká fakta. Možná, že na ostnatém drátě nebo na skleněných střepech na Bordenově zdi našli útržky oblečení nebo jen nějaké nitě. Jak znám policii, jsou schopní si zjistit, kde jste včera večeřeli, zeptat se číšníků, kteří vás znají, co jste měli na sobě, a potom přijít za vámi a požádat vás, jestli by vám nevadilo, kdyby se na ty šaty, které jste si včera večer oblékli, podívali.“

„Proč by nám to mělo vadit?“ ptal se Mason.

„Mohly by v nich být výmluvné díry.“

„A kdyby byly?“

„Mohli by zjistit, že útržky nebo nitě, které našli nahoře na Bordenově zdi přilepené k ostnatým drátům a skleněným střepům, se k těm šatům nápadně hodí.“

„A kdyby se hodily?“

„Pak by vás čekalo spousta vysvětlování.“

„A kdybych jim to vysvětlil?“

Drake pokrčil rameny. „To už je na tobě, Perry. Já tě přece nebudu poučovat, jak to zvládnout po právní stránce. Říkám ti jen, jak situace pro tebe vypadá.“

„Díky ti,“ řekl Mason. „Když budu něco potřebovat, dám ti vědět.“

„Dobrá,“ řekl na to Drake. „Uvidíme se.“

Sotva za Drakem zaklaply dveře, Mason kývl na Dellu Streetovou. „Zavolejte Ansleymu.“

Della Streetová běžela pro telefonní seznam, vyhledala jeho číslo a zeptala se: „Mám požádat Gertie, aby mi to spojení zajistila, nebo -“

Mason zavrtěl hlavou. „Zavolejte mu sama na neregistrované lince, Dello. Možná bude lepší, když se Gertie o tom nic nedozví.“

Delliny hbité prsty vytočily číslo. Za okamžik řekla: „Prosím pana Ansleyho.“

Přikryla mluvítko rukou a obrátila se k Perrymu Masonovi: „Jeho sekretářka chce vědět, kdo volá.“

„Klidně jí to řekněte,“ odpověděl Mason.

Della Streetová dala ruku pryč a řekla do telefonu: „Pan Perry Mason, právní zástupce, a je to prý velmi důležité.“

Chvíli naslouchala a pak pokračovala: „Aha. Můžete mu, prosím vás, sdělit, aby se spojil s panem Masonem, jakmile přijde. Že si pan Mason přeje, aby mu zavolal, co nejdříve to bude možné. A nezapomeňte mu říct, že je to velmi naléhavé.“

Zavěsila a obrátila se k Masonovi. „Ansley tam není. Volal prý do své kanceláře, že dnes dopoledne tam nebude a možná, že se

neobjeví celý den.“

„Nenechal nějaké číslo, kde bude k zastižení?“

Della Streetová zavrtěla hlavou. „Jeho sekretářka říkala, že je určitě někde venku na stavbě. A tam žádné telefony nejsou. Ansley se prý pohybuje mezi staveništěm a sklady. Slíbila, že mu řekne, aby zavolal, jakmile se objeví.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „myslím, že tím je rozhodnuto o našem dnešním programu, Dello.“

„A to?“ zbystřila.

„Nezůstaneme v naší kanceláři. A budeme pryč možná celý den. Musím si s Ansleyem promluvit dřív, než budu mluvit s policií.“

„Kolik času nám zbývá, než najdou nějakou stopu, která je zavede sem?“ ptala se Della Streetová.

„Těžko říct,“ odpověděl Mason. „Nezapomeňte, že jsem měl včera v noci svoje auto dost dlouho zaparkované před Bordenovu zdí. Někdo si mohl všimnout poznávací značky. Uvědomte si, že jsme policii oznámili, že na Bordenově pozemku leží kradené auto a že jeden můj klient ho viděl, jak zatáčí na jeho příjezdovou cestu a zde se převrací, což je naprosto nemožné, protože by nemohl auto po odbočení ze silnice vidět. Nemohl by tedy vědět, že se převrátilo. Dejte si to všechno dohromady ve spojení s vraždou a můžete si být víc než jistá, že naši přátelé pověření vyšetřováním případů vražd teď pilně hledají další fakta proti mně, jinak by tu už dávno byli.“

„A jaká ta další fakta jsou?“

„Pravděpodobně nitě utržené z našeho oblečení. Všimla jste si Ansleyho kabátu?“

„Vím, že měl odtržený kus podšívky,“ řekla. „Já - proboha, šéfe, měla jsem dávat větší pozor. Víte, jak to bylo, spěchala jsem a - zdálo se, že ty ostny jsou všude a já -“

„Jistě,“ zarazil ji Mason, „snažila jste se dostat ty šaty co

nejrychleji dolů a pádit z toho místa pryč. Nemohlo vás v tu chvíli napadnout, že by tam mohly zůstat nějaké nitě nebo odtržené kousky látky....Myslím, že byste si dneska ráda vyřídila nějaké nákupy a odpoledne byste chtěla třeba posedět v salónu krásy nebo nechcete si zajít na odpolední představení?“

„A co když se mě budou vyptávat, jak řeknu, že jsem strávila dnešní den, co jsem dělala?“

„Máte nárok na den volna,“ řekl Mason. „Pracovala jste přesčas.“

„Kdy?“ zeptala se.

„To je ono,“ upozornil ji Mason. „Nesnažte se nic zakrývat. Jestli se vás budou vyptávat, řekněte, že včera večer jste měla spoustu práce.“

„A co dál?“

„Jestli se vás budou ptát ještě na něco, klidně tvrďte, že na otázky týkající se práce nemůžete bez mého svolení odpovídat.“

„Nemohla bych zůstat dneska s vámi, šéfe?“

Mason zavrtěl hlavou.

„Proč ne?“

„Nechci, aby to vypadalo, že se vyhýbám policii. Když zůstaneme spolu, budeme muset pracovat. A jestli budeme pracovat, budeme muset pracovat na nějakém případu. A jestli budeme pracovat na nějakém případu, mohli by nás vyhmátnout a vyptávat se dřív, než budeme připraveni odpovídat. Když si však vezmete den volna, můžete se zdržovat v místech, kde vás policie hledat nebude.“

„A co vy?“

„No, já už se o sebe budu muset postarat sám,“ zubil se Mason. „Snad to zvládnu.“

„Jestliže se proslechne, že se vás chtějí na něco vyptávat, snadno vás najdou. Jste moc známá osobnost, než abyste se anonymně procházel po městě.“

„To vím,“ řekl Mason, „nemyslím však, že veřejně prohlásí, že se mě chtějí vyptávat. Asi těžko poskytnou nějakou informaci rozhlasu nebo tisku - alespoň ne teď.“

„A co když zavolá Ansley, až budeme pryč?“

„Myslím, že dnes volat nebude,“ uvažoval Mason. „Ledaže by ho vyhmátla policie. Řekněte Gertie, že si berete den volna, že já se tu přes den občas objevím, a kdyby volal Ansley, ať mu vysvětlí, že s ním nutně musím mluvit, ať tu nechá telefonní číslo, kde bych ho mohl zastihnout.“

Mason si šel pro klobouk.

„Tak zítra nashle, Dello,“ loučil se.

Její oči ho úzkostlivě pozorovaly, jak vychází z kanceláře.

Mason šel ke svému autu na parkoviště, popojel asi dvacet bloků, aby se dostal trochu dál od své kanceláře, zde si našel místo na parkování a zašel do dragstóru, aby se podíval do telefonního seznamu. Našel číslo Beatrice Cornellové v Ancordia Apartments a vytočil je.

Ozval se klidný, neosobní hlas. „Haló.“

„To je Minerva?“ ptal se naléhavě.

„Jaké voláte číslo, prosím?“

„Chci mluvit s Minervou.“

„Tady žádná Minerva nebydlí.“

„Promiňte,“ omluvil se Mason a položil sluchátko. Vrátil se do auta a namířil si to do Ancordia Apartments.

Zjistil, že Beatrice Cornellová bydlí v bytě číslo 108.

Stiskl tlačítko a dveře se téměř okamžitě rozbzučely.

Otevřel je a přes zešeřelou halu vešel do chodby. Našel dveře s číslem 108 a tiše zaklepal.

Otevřela je mladá žena, která se obchodním tónem představila: „Jsem slečna Cornellová - ale to je přece Perry Mason!“

Mason se uklonil. „Včera večer jsme spolu mluvili po telefonu, ale ještě jsme se nesetkali, viďte?“

„Bože můj. Ještě jsem vás neviděla osobně. Jsem vaše velká ctitelka. Sleduju všechny vaše případy s velkým zájmem. Vlastně toho o vás hodně vím....Ale předpokládám, že jste za mnou přišel kvůli tomu, co se stalo včera večer - jak jste mi už telefonoval. Pojďte dál a posaďte se," vyzvala ho.

Mason vstoupil do obývacího pokoje rozděleného bytu. Hned mu padl do oka velký pracovní stůl se třemi telefony. Dále tam stál menší stolek s psacím strojem, zjevně používaný též na těsnopisné zápisy. U stolku stála židle a stůl byl pokryt velkým množstvím popsaných archů papíru.

Všimla si jeho překvapení a zasmála se. „Víte, pane Masone, já se živím zprostředkováváním nejrůznějších kontaktů. Vyřizuju telefonáty pro celou skupinu důvěrných klientů, kteří udávají moje číslo jako místo, kam se jim může v noci volat a kde můžou nechat vzkaz. Jsou to lidé, kteří dávají přednost osobnějšímu přístupu, proto zvolili moji službu, a ne obvyklou telefonickou službu. Mám na příklad několik lékařů, kteří mi volají, když mají být v noci na telefonu, a přitom potřebují někam odejít. Vím přesně, kde jsou, a když se jedná a naléhavý případ, vím, kde je v co nejkratší době zastihnout. Mám také na starosti korespondenci pro své klienty, dělám trochu sekretářské práce, mám službu pro modelky a zkrátka a dobře se těmihle maličkostmi docela dobře uživím. Opravdu si z toho začínám budovat dost slušnou živnost."

„Neomezuje vás ta práce?" zeptal se Mason a posadil se na židli, kterou mu nabídla.

„Omezuje, ale zase si dost vydělám."

„Jak dlouho už to provozujete?" zajímal se Mason.

„Sedm let a už jsem si, myslím, vypracovala docela dobrý systém a mám poměrně velkou klientelu. Předtím jsem byla fotomodelkou. Po čase jsem si začala uvědomovat, že hodiny mi každým tiknutím ukrajují dobu, kdy to ještě budu moct dělat. Za prvé jsem trochu přibrala a musela jsem držet dietu a ...zkrátka po

nějaké době jsem se chtěla od toho osvobodit a nechala jsem toho. Teď sama vedu seznam modelek, které si mohou profesionální fotografové najímat.

Ale určitě jste sem nepřišel, aby sme se bavili o mně, pane Masone. Předpokládám, že se chcete dozvědět něco o včerejší noci a máte v úmyslu zjistit, jestli nejsem taky do té autonehody nějak zapletená.“

„A rád bych se dozvěděl něco o vašich modelkách,“ doplnil ji Mason.

„To je jednoduché. Využila jsem svých starých styků a známostí, abych si vybudovala službu zajišťování vhodných modelů. Mám asi šest modelek, pro které obstarávám kšefty.“

Mason řekl: „Jsem vám velmi vděčný za vaši otevřenost a ochotu spolupracovat. Nerad bych byl ve vašich očích protivným, podezíravým a skeptickým posluchačem, ale mluvíte s právním zástupcem o věci, která by pro něho mohla mít podstatný význam.

Včera večer se jedna mladá žena stala účastníkem automobilové nehody. Nějakou dobu ležela v bezvědomí. Potom uvedla vaše jméno a adresu. Můj klient ji zavezl do tohoto domu a zde se s ní rozloučil.“

„Aha,“ řekla a zamyšleně pokývala hlavou, „a vy chcete, abych vás ujistila o tom, že já jsem nebyla ta žena?“

Přikývl.

„Jak vážná ta nehoda byla?“

„Převrácený automobil.“

„A ta mladá žena byla zraněná?“

„Vypadla z auta a zřejmě se trochu odřela a musela být omráčená. Ležela totiž v bezvědomí. Později se probrala.“

„Má tedy nějaké odřeniny, modřiny a tak?“ ptala se.

„S největší pravděpodobností. Na nohách a na stehnech.“

„Víte, pane Masone,“ řekla, „včera večer jsem byla tady. Odpověděla jsem snad na padesát telefonátů. Jsem tu každou noc.

Jsem si jistá, že vám asi nebudu moct žádnou informaci, co by vám mohla pomoct, poskytnout.“

„Znáte Meriditha Bordena?“ vyzvídal Mason.

Zúžila oči. „Ano. Proč?“

„Je mrtev.“

„Cože?“

„Je mrtev. Policie se domnívá, že ho včera v noci někdo zavraždil.“

„Proboha!“ vykřikla.

„A,“ pokračoval Mason, „ta automobilová nehoda se stala na pozemku jeho venkovského sídla. Vzpomínáte si, že včera v noci pršelo. Auto dostalo smyk, projelo bránou, proletělo živým plotem a převrátilo se.“

„A co se zjistilo podle jeho poznávací značky?“ ptala se.

„Že auto bylo kradené,“ odpověděl Mason.

Na okamžik se zamyslela a potom tiše řekla: „Víte, pane Masone, musím vám sdělit, že Meridith Borden je - totiž byl...mým klientem.“

„Jakou službu žádal?“

„Byl amatérským fotografem. Zkoušel dělat plakáty. Občas jsem mu obstarávala modelky.“

„Někdy v poslední době?“

„Ne, v poslední době ne. Myslím, že nedávno uzavřel soukromou smlouvu s nějakou amatérskou modelkou, které nebylo proti mysli nechat se fotografovat polonahá, ať už pro zábavu nebo za peníze.“

„Pořád mi vrtá hlavou,“ řekl Mason, „kdo mohl použít vašeho jména. Musel to být někdo, kdo znal zřejmě Bordena a ta dívka musela samozřejmě znát i vás. Byla vyšší než vy a mladší než vy. Měla tmavé vlasy obarvené dorez a hnědé oči. Musíte se znát osobně. Přijela do tohoto domu asi tak -“

„Asi tak v deset hodin?“ přerušila ho Beatrice Cornellová.

„Zřejmě,“ odpověděl Mason.

„Vzpomínám si, že mi v tu dobu zvonil zvonek,“ řekla, „stiskla jsem bzučák, aby se mohly otevřít venkovní dveře. Nikdo za mnou ale nepřišel. V tu chvíli jsem tomu nepřikládala žádný význam. Dost často se stává, že na vás někdo omylem zazvoní a -“

„Vy vždycky stisknete bzučák, i když nevíte, kdo k vám jde?“ divil se Mason.

„No jistě,“ odpověděla. „Asi bych si to měla zjistit, ale já pořád pracuju, pane Masone. Mám dva tucty různých želízek v ohni a je běžné, že za mnou klienti chodí, vyzvednou si vzkazy nebo mi dají instrukce, co dál, a některé z těch modelek -“

„Dobrá,“ přerušil ji Mason, „soustřeďme se teď na modelky. Máte nějakou modelku, která by odpovídala popisu, který jsem vám dal?“

„Mám některé modelky,“ začala. „Ale já ...nechtěla bych zradit zájmy svých klientek.“

Mason řekl: „Zkusím tedy jiný postup. Jsem amatérský fotograf a hledám model. Rád bych nějakou zaoblenější, s pěknou postavou, ale s těmi správnými křivkami. Můžete mě s některou ze svých modelek spojit?“

„Mám zde vzorkové fotografie,“ řekla, „ty bych vám mohla ukázat.“

„Buďte tak hodná,“ řekl Mason.

Usmála se a řekla: „Je to obchod. Dívky si žádají dvacet dolarů za hodinu. A chtějí to mít zaplacené od chvíle, kdy opustí svůj domov, až do té doby, než se zase domů vrátí. To znamená, že jim musíte hradit i dopravu. Když budete chtít speciální oblečení, musíte hradit i to. Musíte jim zaplatit také stravu. Mají své oblečení, bikini. Některé vyžadují doprovod. Některé se budou snažit využít toho, že vás znají. Zkrátka některé se budou snažit vás využít a dost.“

„Od vás tedy dostanu fotografie a adresy?“ zajímal se Mason.

„To rozhodně ne,“ odpověděla. „Dostanete fotografie s napsanými čísly. Se svými adresami nakládám já. Mám povolení model vám zamluvit. Na většině fotografií jsou modely v dvoudílných plavkách.“

„Príma,“ řekl Mason, „tak se na ně podíváme.“

„Okamžik prosím,“ řekla a odešla do vedlejší místnosti. Mason slyšel, jak otvírá zásuvku kartotéky a opět ji zavírá.

Po chvilce se objevila s dvanácti lesklými fotografiemi dvacet krát pětadvacet centimetrů. Byly na nich hezké dívky zaujímající atraktivní pózy. Na každé fotografii bylo přilepené číslo.

Mason si fotografie zamyšleně prohlížel. Několik jich dal stranou a pak řekl: „Rád bych v atelieru měl číslo šest, osm a devět.“

„Bude vás to stát dvacet dolarů za hodinu,“ připomněla mu.

Mason přikývl.

Otevřela adresář.

Mason ji však zadržel. „Počkejte, slečno Cornellová. Mám lepší nápad. Zavolejte každé z těch modelek, co máte v seznamu, a zeptejte se jich, jestli jsou dnes volné a jestli by byly ochotné pózovat v plavkách. A, prosím vás, mějte na paměti, že za váš čas vám budu platit, ať je to cokoliv.“

„Dobrá,“ souhlasila. „Posaďte se a udělejte si pohodlí. Já se hned pustím do telefonování.“

Při třetím telefonickém rozhovoru se na Beatrice Cornellovou usmálo štěstí. Řekla do sluchátka: „Počkej, drahoušku, já-ještě ti zavolám.“

Zavěsila a obrátila se k Perrymu Masonovi.

„To byla Dawn Manningová,“ řekla, „velmi atraktivní dívka, s krásným tělem, dobře rostlá a i jinak moc správná holka. Tvrdí, že tak čtyři pět dní nebude moct dělal, protože má nějaké hrozné modřiny. Přišla prý k nim včera večer při menší automobilové nehodě.“

„To je dívka, kterou chci,“ radoval se Mason.

„Co budete dělat?“

„Mohla byste zařídit, aby přijela sem?“

„Říkala, že nemůže pózovat.“

„Řekněte jí, že jsem viděl její fotografie, že se mi líbí a že ty modřiny něčím zakryjeme, aby nebyly vidět. Požádejte ji, ať sem za mnou přijede. Sdělte jí, že jí budu platit od té chvíle, co opustí svůj byt. Ať skočí do taxíku a přijede sem.“

Betrice Cornellová se zachmuřila. „Bude si myslet, že jsem ji podfoukla.“

„Vždyť jste ji vůbec nepodfoukla,“ uklidňoval ji Mason. „Zprostředkováváte fotografické modely. Slyšel jsem o vašich službách. Že jsem právní zástupce jí říkat nemusíme. Jsem zkrátka pan Mason, fotograf. Požádejte ji, ať sem přijede, že si spolu promluvíme. Řekněte jí, že peníze pro ni už máte.“

Beatrice Cornellová chvilku váhala a potom řekla: „Myslím, že by to šlo.“

Mason vyndal z kapsy náprsní tašku a vytáhl dvaceti a desetidolarovou bankovku. „Tady máte třicet dolarů,“ řekl. „Dvacet dolarů za hodinu jejího času a zbytek bude na taxík a další výdaje.“

„Co máte v úmyslu?“ nechápala. „Snad nechcete té dívce říct, kdo jste a co chcete?“

„To se uvidí,“ řekl Mason.

„Budete tedy fotograf?“

Mason přikývl.

„Potom byste si měl obstarat fotoaparát.“

„Je tady někde poblíž obchod s fotem?“

„Jeden je asi čtyři bloky odtud. Znám se s těmi prodavači, chcete, abych tam zatelefonovala?“

„Ne,“ řekl Mason. „Raději ne. Zajdu tam a koupím si nějaké vybavení. Mám šanci vrátit se dřív, než dorazí ta dívka?“

„Asi ano. Ale možná by bylo lepší, kdybych s ní promluvila nejdřív já a-“

„To není třeba,“ bránil se Mason. „Za půl hodinky jsem zpátky.“

V.

O třicet minut později byl již Mason zase zpátky v bytě Beatrice Cornellové. Byl vybaven fotoaparátem se dvěma objektivy, bleskem a koženou brašnou s dvanácti filmy, jak barevnými, tak černobílými.

Břidlicově šedým očím Dawn Manningové neušla zjevná novost Masonova fotografického vybavení.

„Vy jste amatér, pane Masone?“ zeptala se.

Přikývl.

„Amatér a ještě k tomu začátečník,“ řekla bych.

Mason opět přikývl.

„Co ode mě budete chtít, pane Masone?“

„Chtěl bych pár snímků,“ odpověděl Mason, „Rád bych se pokusil o nějaké... zkrátka, nějaké... nějaké -“

„Fotky k připíchnutí na stěnu?“

Mason přikývl.

Stáhla si přiléhavý svetr, aby zdůraznila obrysy svého těla. „Mám pěkný ňadra,“ řekla, „a nohy mám taky dobrý. Víte, kolik si počítám za hodinu a všechno kolem?“

„Ví,“ vložila se do toho Beatrice Cornellová.

Dawn se podívala Masonovi zpříma do očí. „Jestli hledáte holku,“ řekla, „najděte si někoho jinýho. Jestli vám jde opravdu jenom o fotky, pak je to v pořádku. S profesionálními fotografy nebo aspoň zkušenými amatéry problémy nemíváme. Ti jsou zvyklí najímat si modely. Zato s amatéry jsou problémy často, a já o žádný problémy nestojím.“

„Pan Mason žádný problémy dělat nebude,“ upozornila ji rychle Beatrice Cornellová. „Vždyť jsem ti to říkala, Dawn.“

„Vím, žes mi to říkala, ale ...zkrátka, nechci, aby tady došlo k nějakýmu nedorozumění, to je všecko.“

Mason řekl: „Jsem ochotný platit vám, kolik žádáte, a ujišťuju vás, že se mě nebudete muset snažit setřást.“„Dobrá,“ po krátkém zaváhání souhlasila Dawn Manningová suše. „pár dní ale budete muset počkat, než budu moct odhalit nohy.“

„Prodělala jste automobilovou nehodu?“ ptal se Mason.

Přikývla a řekla: „Měla jsem ale štěstí.“

Mason vytáhl z kapsy pouzdro s cigaretami. „Můžu si zapálit?“ zeptal se.

„Jistě,“ odpověděla Beatrice Cornellová.

Dawn Manningová si vzala od Masona cigaretu.

Mason jí podržel zápalku. Dawn Manningová zhluboka vtáhla kouř a za okamžik vydechla obláček dýmu.

Opřela se o opěradlo a chtěla si hodit nohu přes nohu. Tiše přitom zasténala.

„Je to zlé?“ zeptal se Mason.

„Upřímně řečeno,“ odpověděla, „ani jsem se dneska ráno nestihla podívat do zrcadla. Dlouho jsem spala. Když mi pak zavolala Beatrice, vyskočila jsem z postele, hodila na sebe nějaký šaty a spěchala sem.“

„Bez snídaně.“

Zasmála se. „Musím si hlídat postavu. Snídaně je můj nepřítel. Podíváme se teda, jak to vypadá.“

Vstala ze židle a zcela přirozeným, nenuceným způsobem, jako by si prohlížela nějakou sochu, si vyhrnula sukni téměř do pasu a zkoumala levé stehno. „Tady je to nejcitlivější,“ poznamenala.

Beatrice Cornellová vykřikla: „Panečku, Dawn, to by chtělo spoustu retuše. Vypadá to hrozně a zítra to bude ještě horší.“

Dawn Manningová se stále otáčela a snažila se dohlédnout na všechny modřiny. „Připadám si jako štěně, který si honí ocásek. Potřebovala bych se podívat do velkýho zrcadla, Beatrice.“

Přistoupila k zrcadlu umístěnému přes celou výplň dveří.

Prohlížela si pohmožděné partie a zkormouceně přitom potřásala hlavou. „Je to horší než včera večer, když jsem šla spát. Myslím, že pár dní budu k nepoužití, pane Masone. Může to počkat nebo budete chtít jinej model? Moc se omlouvám. Budu vám samozřejmě účtovat jenom za ten taxík.“

„Myslím, že kdybychom použili správné osvětlení,“ začal Mason, „...nemohli bychom jít k vám? Rád bych vás požádal tak o dvě hodinky vašeho času.“

Dawn Mannigová se začervenala. „To bychom teda nemohli,“ odrazila ho, „řeknu vám to na rovinu, pane Masone, pro amatéry nedělám bez doprovodu. Bude vás to stát navíc tři dolary za hodinu.“

„Dobrá,“ smířil se se situací Mason. „Tady nakonec máte dohled. Promluvíme si tady.“

„A o čem? O fotografiích?“

Mason zavrtěl hlavou. „Klidně se vám můžu přiznat. Zajímaly mě ty modřiny.“

„Modřiny?“

„Chtěl jsem vidět, jak vypadají a jak jsou velké.“

„Heleďte, co má tohle znamenat? Nejste náhodou vadnej?“

„Jsem právník.“

Beatrice Cornellová si významně odkašlala.

„No dobře, tak jste teda právník,“ řekla Dawn Manningová rozhořčeně. „V tom případě jste mě vytáh z postele a přilákal sem pod falešnou záminkou. Vy -“

„Vlastně to nebylo přímo pod falešnou záminkou,“ přerušil ji Mason. „Řekl jsem vám, že vám za váš čas zaplatím. Slečna Cornellová dostala již ode mě pro vás peníze.“

Obličej Dawn Manningové o stupeň roztál.

„O co vám teda jde, pane Masone? Vyložte karty na stůl, ať vidíme, jaká je situace.“

Mason řekl: „Zajímal jsem se o vaše modřiny, protože se

zajímám o tu automobilovou nehodu, která se stala včera večer.“

„Chcete někoho žalovat ?“

„To snad nebude nutné. Rád bych, abyste mi řekla všechno, co o tom víte. A protože zabíráme slečně Cornellové bez náhrady čas, navrhuji, abychom zašli někam, kde si budeme moct popovídat, a ona bude mít klid na práci, nebo jí budu muset ztrátu času kompenzovat.“

„A o fotky nestojíte?“ zeptala se Dawn Manningová.

„Ale stojím.“

„Mně vůbec nebude vadit, když zůstanete tady,“ vložila se do jejich rozhovoru Beatrice Cornellová. „Víte, mám z téhle práce provizi a -“

„Dostanete víc,“ nabídl jí Mason. „Za každou hodinu vašeho času dostanete k provizi navíc dvacet dolarů.“

Mason vstal, znovu otevřel náprsní tašku, vyndal šedesát dolarů a řekl: „Zřejmě budeme potřebovat celkem dvě hodiny vašeho času a těch dalších dvacet je pro slečnu Manningovou.“

„Ale, pane Masone, to není důležité, já -“

„Z něčeho živa být musíte, tak jako každý,“ zarazil ji Mason.

„Co ode mě vlastně budete chtít?“ nechápala stále Dawn Manningová.

„Tak za prvé bych se rád dozvěděl všechno, co víte o té automobilové nehodě,“ poznamenal Mason.

„Vlastně o nic zas tak důležitýho nešlo. Včera večer jsem se vypravila na večírek do jednoho ateliéru. Jeden můj přítel fotograf vystavoval svoje fotky a pozval si skupinu přátel na koktejl, po kterém následovalo občerstvení. Normálně bych nešla, ale měl tam pár fotek, na který byl hrdej. A protože já jsem mu stála modelem a ještě jsem ty fotky neviděla, tak mě to zajímalo. A on si na nich hodně zakládal.

Na takových akcích se dost často stává, že modelka naváže nový kontakty, získá novej kšeft a je taky hezký sejít se s lidma,

který dělaj stejnou práci. Většina lidí, jakmile se dozvědí, že jste modelkou, která je ochotná pózovat v bikinách, nebo za určitých okolností i bez nich, získá představu, že si vás může každej koupit, že všechno na vás je na prodej.

Když jste však v partě, kde každej ví, jak to chodí, kde si lidi rozuměj, můžete se docela dobře pobavit a...zkrátka bejvá tam taková neformální, přátelská profesionální atmosféra. Každej si váží práce toho druhýho. Máme rádi dobrý fotky a máme rádi dobrý fotografy. Oni pro svoji práci potřebujou, aby sme jim stály modelem, a my zase potřebujem fotografy, aby sme se uživily.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „tak jste šla na ten večírek.“

„A,“ pokračovala, „protože jsem chtěla odejít dřív, šla jsem sama. Neměla jsem žádnej doprovod, tak jsem jela taxíkem. Vypila jsem pár drinků, něco snědla, prohlídla si ty fotky, a byly to zatraceně dobrý fotky. Použil zelenej filtr, kterej u černobílý fotografie je pro lidský tělo to nejlepší, takže fotky vyšly dobře. Jak už jsem řekla, chtěla jsem jít domů dřív, takže jsem se odloupla, ještě než začalo pití na lidi působit. Vyhlížela jsem taxík, když náhle u chodníku zastavila nějaká žena v krásným cadillacu a řekla: ‚Vy jste byla na tom večírku v ateliéru. Všimla jsem si vás. Prší. Těžko budete shánět taxík. Nechcete svézt?´

Nevěděla jsem, kam ji zařadit, ale na tom večírku nakonec být mohla. Bylo tam dohramady takovejch padesát lidí. A myslím, že na večeři zůstalo jen deset nebo dvanáct.“

„Tak jste nastoupila do auta k té ženě?“

„Tak jsem si přisedla k tý ženě a jely jsme do města.“

„Zjistila jste její jméno?“

„Ne. Ale k tomu se ještě dostanu. Bavila se se mnou, jako by sme byly dávný přítelkyně. Věděla, jak se jmenuju, kde bydlím a všechno.

Říkala, že je deštivá noc, že bych těžko sháněla taxík a že mi proto nabídla svezení. Potom mě upozornila, že se cestou domů

musí někde stavit.“

„Ten večírek byl tady ve městě?“

Dawn Manningová zavrtěla hlavou. „Venku v Mesa Vistě,“ odpověděla. „Celá ta historka je trochu zamotaná, pane Masone. Abyste ji pochopil, musel byste o mně vědět něco víc.“

„Směle do toho,“ vyzval ji Mason a trochu přimhouřil oči, „hezky se to poslouchá.“

„Byla jsem vdaná,“ pokračovala, „Dawn Manningová je moje dívčí jméno. Začala jsem je užívat, když jsme se rozešli. Můj bejvalej manžel je Frank Ferney. Pracuje pro Meriditha Bordena. Je to starej podvodník. Když jsme se rozešli, nemohla jsem jet do Rena k rozvodu. Frank souhlasil, že to zařídí. Napsal mi, že vyplnil všechny potřebný formuláře, a vypadalo to, že se ani nebudu muset osobně dostavit. Myslela jsem, že všechno zařídil.

Netuším, kolik toho víte o Meridithovi Bordenovi. Živí se tím, že prodává svůj politickej vliv. Taky jsem pro něho párkrát pózovala. Potkala jsem tehdy u něho jednoho politika, ten se do mě zamiloval a Borden mě chtěl využít, jako to už udělal s jednou dívkou, která byla taky na večírku, aby toho politika dostal do situace - zkrátka, aby na něho něco měl.

Nemám ráda tyhle manželský sváry, kdy lidi spolu léta žijou a pak najednou začnou jeden druhýho nenávidět. Můj bejvalej nebyl to, co jsem si představovala, ale snažila jsem se, aby sme zůstali přáteli.

To, co po mně Borden chtěl, bylo moc. Oba jsem je poslala k čertu. Tomu zamilovanýmu politikovi jsem řekla, že si má hledět svejch problémů doma, a oba jsem je nechala ve štychu.

No a včera večer, když jsme jeli s tou ženskou, najednou řekla, že by se potřebovala jenom na skok zastavit u přítele. Potom mi jakoby mimochodem sdělila, že od někoho slyšela, že se chceme s manželem rozvést, ale že můj muž ten rozvod prý nezařídil. V tu chvíli začala odbočovat na příjezdovou cestu k vile Meriditha

Bordena. Vycítila jsem, že je to past a chytla jsem volant, aby nemohla odbočit. V tu chvíli vyjíždělo z příjezdové cesty proti nám auto. Asi jsem neměla na ten volat sahat, ale nechtěla jsem se nechat vlákat do pasti. Zkrátka jsme dostaly smyk.“

„Pokračujte,“ pobízel ji Mason. „Co se stalo potom?“

„Otočily jsme se o 360 stupňů. Vím, že to druhý auto do nás vrazilo, protože jsem ucítila náraz, nebo spíš my jsme asi vrazily do něho. Pak si vybavuju, jak jsme prolítly živým plotem a dál už jen to, jak ležím na levým boku na mokrý trávě, se sukní omotanou kolem krku, jako kdybych odněkud sklouzla, nebo byla někam odtažená.

Ležela jsem tam, studeně mžilo, byla jsem mokrá a byla mi zima.

Pohnula jsem se, snažila se přijít na to, kde jsem a co se vlastně stalo, až jsem se na všechno rozvzpomněla. Zkoušela jsem, jestli nemám něco zlomenýho. Zřejmě jsem vyvázla jen s modřinama a odřenou kůží. Ležela jsem u kamenný zdi, kterou je obehnanej Bordenův pozemek. Auto, ve kterým jsme jely, nebylo nikde vidět. Byla mi strašná zima, promáčená jsem byla až na kůži a určitě jsem utrpěla taky šok. Došla jsem na příjezdovou cestu a prošla bránou na silnici. Po chvíli mi zastavil nějakej člověk a svezl mě do města.“

„Znáte ho?“

„Ne, neznám. Jeho jméno jsem se nedozvěděla a ani mě to nezajímalo. Nabízel mi, že u něho můžu přespat, že mi dá najíst, a vůbec byl dost neodbytnej. Nic jsem mu o sobě neřekla. Nechala jsem ho, ať si myslí, že jsme si vyjeli s přítelem, že jsme se pohádali, a že jsem teď šla sama pěšky domů.

Jak by vám mohla Beatrice potvrdit, při naší práci se naučíme držet si chlapy od těla, odmítnout je, ale přitom se jich nijak nedotknout. Ale tohodle chlapíka jsem zvládala dost těžko. Vydržela jsem to jen k první zastávce autobusu. Tam jsem mu dala

facku, z auta vystoupila a vyndala si dolarovku, kterou mám vždycky připevněnou v punčoše, na autobus. Jela jsem až na roh, kde bydlím, a musela jsem vzbudit vrátnýho, aby mi dal náhradní klíč. Ztratila jsem kabelku a v ní jsem měla všechno - cigarety, rtěnku, klíče, řidičák a všelijaký krámy.“

„Hledala jste svoji kabelku?“

„Šmátrala jsem v autě a na zemi. Nenašla jsem ji však. Určitěji sebrala ta ženská.“

„Kolik bylo asi hodin?“ zeptal se Mason. „Máte představu, kdy se to stalo?“

„Kdy se stala ta nehoda, vím docela přesně.“

„Kolik myslíte, že bylo?“

„Tři minuty po devátý.“

„Jak to víte tak přesně?“

„Když jsem vypadla z auta nebo do něčeho vrazila, zastavily se mi hodinky. Zkrátka od tý doby mi hodinky nejdou.“

„A máte představu, kolik asi mohlo být, když jste opouštěla Bordenův pozemek?“

„Jen přibližně.“

„Kolik myslíte?“

„Řekla bych tak půl desátý a pět minut. Myslím, že domů jsem dorazila asi ve čtvrt na jedenáct.. Proč? Záleží snad na tom?“

„Víc, než si myslíte,“ poznamenal Mason.

„A můžete mi prozradit proč, pane Masone?“

„V současné době mám bohužel informace jen z jedné strany. Mohu informace přijímat, ale ještě je nemohu rozdávat. Chtěl bych vědět další věc. Mohla byste mi dát co nejpodrobnější popis té ženy, která se nabídla, že vás v tom autě sveze?“

„Pane Masone, vy jste si mě teda vzal na paškál.“

„Vždyť vám za to platím,“ připomněl jí Mason.

„To je fakt,“ zasmála se. „No, tý ženě mohlo být ke třicítce, nebo tak kolem třicítky. Byla vysoká asi jako já...nebo asi tak 167

centimetrů, vážit mohla přibližně 58 až 60 kilo. Vlasy měla obarvený do rez, takovej ten tmavěj mahagonovej odstín, kterej -“

„Který se prodává v lahvičkách?“ doplnil ji Mason.

„No je to takový tónovací tužidlo. Myslím, že od přírody byla bruneta.“

„Všimla jste si jejích očí?“

„Moc dobře, protože se na mě několikrát podívala tak, že mi až přeběhl mráz po zádech. Měla jsem z toho takovej divnej pocit. Oči měla tmavý a...těžko se popisujou, byly takový jakoby dočervena, hodně tmavý, jako by neměly žádnou panenku, takový ty hodně tmavý oči, skoro černý, kdy panenku není vůbec vidět.“

„Víte to jistě?“

Přikývla.

„Všimla jste si ještě něčeho?“

„Ještě si vybavuju, že měla na obou rukách prsteny. S diamanty. A docela velký kameny to byly.“

„Jak byla oblečena?“

„Pokud si dobře vzpomínám, neměla na hlavě klobouk a byla oblečená do takovýho béžovýho kabátu, pěknýho. Měla na sobě lehký vlněný šaty zelenkavý barvy, který se dobře hodily k jejím vlasům.“

„Nikdy před tím jste tu ženu neviděla?“

„Myslíte, jestli jsem ji znala?“

„Ano.“

„Ne. Jsem si naprosto jistá, že jsem ji neznala.“

Mason pohlédl na Beatrice Cornellovou.

Beatrice pomalu potřásala hlavou. „Ten popis mi, pane Masone, někoho vzdáleně připomíná, ale nemůžu si vybavit koho - alespoň teď ne.“

„Tak to bychom měli,“ zakončil rozhovor Mason. „Myslím, že tím se nám situace aspoň prozatím vyjasnila. Rád bych si teď udělal pár snímků.“

„Myslíte i s těma modřinama?“ ptala se Dawn Manningová se smíchem.

„I s těma modřinama - ty mě zajímaj ze všeho nejvíc.“

„Jak si přejete. Máte je mít,“ řekla Dawn Manningová. „Beatrice vám ukáže, jak se zachází s tím bleskem.“

„Zatáhni závěsy, Beatrice, a můžeme začít.“

VI.

Malá útulná jídelna byla pověstná svou domácí stravou.

Perry Mason posunoval tácek po hladce vyleštěné liště a postupně si na něj kladl plněné paprikové lusky, na kostičky krájenou vařenou mrkev, smažený baklažán, tvarohový krém s ananasem a šálek kávy. Donesl si tác k oknu ke stolku pro dva a pohodlně se u něj uvelebil, aby si v klidu oběd vychutnal.

Za jeho zády se objevil stín. Mužský hlas se zeptal: „Je tu volno prosím?“

Mason poněkud podrážděně odpověděl: „Ne, tady je obsazeno, támhle máte nejmíň šest stolů volných.“

„Bude vám vadit, když si přisednu k vám?“

Mason mrzutě pozvedl oči a setkal se s pohledem poručíka Tragga z Metropolitního oddělení pro vyšetřování vražd.

„Ach tak, to je Tragg,“ řekl a zvedal se ze židle, aby si s Traggem potřásl rukou. Tragg si položil tác na stůl.

„To jsem nevěděl, že vy sem taky chodíte na oběd,“ divil se Mason.

„Dneska tu jím poprvé,“ odpověděl Tragg. „Prý tu moc dobře vaří.“

„Je tu skvělá domácí strava. Jak jste to místo objevil?“

„*Modus operandi*,“ odpověděl Tragg.

„Nerozumím vám.“

„Málokdo tomu rozumí,“ konstatoval Tragg a pokládal na stůl šálek vývaru, tvarohový krém s ananasem a sklenici podmáslí.

Mason se rozesmál. „Touhle kombinací zdejší stravu neochutnáte, Traggu. Ty plněné papriky jsou vynikající.“

„Já vím, já vím,“ souhlasil Tragg, „ale musím se držet kvůli linii. Mně musí stačit jenom samotná vůně.“

„Jak myslíte,“ podotkl Mason, když Tragg zasedl za stůl. „Teď

mi, poručíku, prozraďte, co to je ten váš *modus operandi.*“„Nevím, jestli si vzpomínáte, jak jste naposledy zmizel,“ začal Tragg. „Bylo to v souvislosti s případem, ve kterém jste nechtěl, aby se vás někdo na něco vyptával. A když jste se konečně vynořil, možná, že si pamatujete, jak jsem se vás ptal, kde jste byl a proč jste se vypařil z povrchu zemského.“

„Vzpomínám si na to velmi dobře,“ přiznal Mason. „Řekl jsem vám tehdy, že jsem se nevypařil-“

„Přesně tak,“ přerušil ho Tragg, „ale že jste vyslýchal nějaké svědky a že často, když se vyptáváte svědků, nevracíte se zpátky do své kanceláře, ale poobědváte v rozkošné jídelničce, kde se vaří domácí strava.“

„To že jsem vám řekl?“ divil se Mason.

„To jste mi řekl,“ přitakal Tragg „a já jsem se vás na tu jídelnu vyptal. Potom, když jsem se vrátil do kanceláře, našel jsem si kartu nazvanou ‚Perry Mason, právní zástupce' a na druhou stranu si pod *modus operandi* udělal poznámku: ‚Když se Perry Mason schovává, s největší pravděpodobností obědvá v jídelně s domácí stravou.'

Čistě pro vaši informaci, pane Masone, tak tomuhle my říkáme *modus operandi.* Používáme to při chytání podvodníků. Naneštěstí policie neunese ten tlak být stále brilantní a oslnivě bystrá, tak si musí občas takovými věcmi vypomáhat.

Divil byste se, co s takovým kartotékovým systémem *modus operandi* s nahromaděnými poznámkami dokážeme. Je to třeba to, že určitý člověk má své stravovací zvyky. Může si dopřávat k jídlu jistou značku vína. Může mít rád zmrzlinové poháry polité javorovým sirupem. A všechny tyhle maličkosti, se kterými se dokonalí, osvícení géniové nemusejí obtěžovat, si upachtění policisté musí poznamenávat a pamatovat si je.

Teď si vezměme váš případ. Vy jste chytrý až na hranici geniality, ale když jsme vás hledali a když jste se před námi skryl,

zavedl mě můj starý osvědčený *modus operandi* přímo k vám.“

„Proč myslíte, že bych se chtěl skrývat?“ zeptal se Mason.

Tragg s úsměvem odpověděl: „Domnívám se, že jste byl opět vyslýchat svědky.“

„Přesně to jsem dělal,“ souhlasil Mason.

„Už jste hotov?“

„S těmi svědky?“ „Ano.“

„Ne, ještě ne.“

„To je dobře,“ poznamenal Tragg, „to jsem rád. Možná bych vám mohl být nějak nápomocný.“

„Opět vás musím odmítnout,“ řekl Mason.

„Dobrá, podíváme se na to z druhé strany,“ navrhl Tragg. „Možná, že byste v tom případě mohl pomoct *vy mně.*“

„Chcete si podržet moje služby?“

Tragg usrkával podmáslí, porýpal se vidličkou v tvarohovém krému a poznamenal: „Zatraceně! Ty vaše plněný papriky ale voněj!“

„Jen si je dejte,“ přemlouval ho Mason, „běžte si pro ně. Hned vám bude svět připadat krásnější.“

Tragg odstrčil židli, vzal si svoji účtenku a řekl: „Přemluvil jste mě, Perry.“

Vrátil se s tácem, na kterém měl plněné papriky, kousek jablečného koláče, plátek sýra a malou misku se zmrzlinou.

Posadil se zpátky ke stolu a pronesl: „Rozhovor raději přerušíme, dokud nebudu mít všechno v sobě a nedostanu se zase jednou do dobré nálady.“

Mason se na něho usmál a oba se v tichosti naobědvali.

Když dojedli, Tragg odsunul talíř, z kapsy vytáhl doutník, kapesním nožem odřízl špičku a řekl: „Konečně se cítím jako člověk. Tak pojďme tedy k věci.“

„Jakou věc máte na mysli?“ ptal se Mason.

„Jak k tomu budete přistupovat, je čistě vaší záležitostí,“

upozornil ho Tragg. „Asi vám nemusím vysvětlovat, že budete-li skutečnosti zamlčovat, můžou se obrátit i proti vám.“

„Co chcete vědět?“

Tragg odpověděl: „Meriditha Bordena zavraždili. Vy jste na tom místě byl. Přelezl jste přes zeď a spustil bezpečnostní systém. A potom jste to, jako hlupák, nenahlásil policii. Místo toho jste ‚k nezastižení' a Hamilton Burger, příkladný státní zástupce, vás chce nechat předvolat k soudu a za doprovodu fanfár na oslavu svého úspěchu vás chce vytáhnout před velkou porotu.“

„Tak ať mě vytáhne,“ řekl Mason.

Tragg potřásl hlavou. „Ve vašem případě to neudělá, Perry.“

„Proč?“

„Protože jste se zapletl už do mnoha případů vražd, kde stojíte vždy v první linii. Nestačí vám sedět v kanceláři, a na důkazy čekat, jako to dělají ostatní. Vy se za nimi ženete sám.“

„Rád je získávám v jejich původní, ještě nezkreslené podobě,“ odpověděl Mason.

„Chápu vás, ale jde o to, že se musíte naučit dívat se na to jako ostatní lidé. Proč jste nepřišel za námi a o té vraždě nám neřekl?“

„Protože jsem o ní nevěděl.“

„To říkáte vy.“

„To říkám já.“

„Co jste tam teda dělal?“

„Kdybych vám to řekl,“ namítl Mason, „domníval byste se, že lžu.“

Tragg soustředěně zatáhl ze svého doutníku. „Já ne. Mohl bych si třeba myslet, že chcete státního zástupce napálit, mohl bych si myslet, že chcete využít příležitosti a pohrávat si s fakty nebo překrucovat skutečnost. Vy ale máte donkichotskou mánii chránit svého klienta do posledního dechu a nikdy nelžete.“

Mason začal: „V klidu jsem vychutnával večeři a hleděl si svého, když ke mně najednou přišel nějaký muž a začal mi

vyprávět, jak se zapletl do automobilové nehody. Měl pádné důvody domnívat se, že někdo při tom mohl být zraněn. Šel jsem tedy s ním na místo, kde se ta nehoda stala, a když jsem se ocitl uvnitř toho pozemku, najednou se zavřela železná vrata. Zřejmě se zavírala nějakým nastaveným impulsem časového mechanismu. Bylo přesně jedenáct hodin.“

„To odpovídá,“ řekl Tragg. „Je tam časový spínač, který v jedenáct hodin vrata automaticky zavírá.“

„Ocitli jsme se v pasti,“ pokračoval Mason. „Navíc na nás začal útočit velice nepřátelsky vyhlížející dobrman. Snažil se mi utrhnout zadní část kalhot.“

Tragg přimhouřil oči. „Kdy to bylo?“

„Když jsme zůstali uvězněni uvnitř. Vydali jsme se podél zdi k vratům. Byla pevně zamčená. Nahoře na vratech byly ostré bodáky, tak jsme přes ně nemohli jen tak přelézt. Někdo spustil alarm. Psi se rozštěkali a šli po nás. Museli jsme přelézt zeď.“

„Kdo my?“

„Byli se mnou ještě další dva.“

„Della Streetová byla jedním z nich,“ konstatoval Tragg.

Mason na to nic neříkal.

„A tím druhým byl pravděpodobně podnikatel jménem George Ansley,“ poznamenal Tragg.

Mason opět mlčel.

„A že byl Borden zavražděn, to jste nevěděli?“

„To jsme se dozvěděli až dneska ráno.“

„Dobrá,“ řekl Tragg, „takže jste sháněl svědky. Jaké svědky?“

„Věřte mi, snažil jsem se najít řidiče automobilu, který se převrátil na Bordenově pozemku.“

„Včera večer jste požádal Paula Drakea, aby vám to zjistil. To auto bylo kradené.“

„Zřejmě ano.“

„Moc informací se od vás nedovídám.“

„Odpovídám na vaše otázky.“

„Proč nemluvíte sám a nenecháte mě, abych vám kladl otázky až *potom?*“

„Dávám přednost tomuhle způsobu.“

Tragg ztrácel trpělivost: „S vámi je to těžké, Masone. Z vás člověk musí všechno doslova dolovat. Je mi jasné, o co vám jde. Nesnažíte se mi říct to, co víte, ale naopak chcete zjistit, jak hodně nebo jak málo toho vím já, a podle toho se zařídit.“

„Co byste dělal na mém místě vy?“ zeptal se Mason.

„V tomhle případě,“ odpověděl Tragg, „bych vyklopil všechno, co vím.“

„Proč?“

„Protože,“ odpověděl Tragg, „ať už si to uvědomujete nebo ne, dávám vám šanci. Až tu spolu skončíme, půjdu támhle k tomu telefonu, zavolám na oddělení pro vyšetřování vražd a řeknu jim, že není potřeba posílat Perrymu Masonovi předvolání k soudu, že jsme si spolu příjemně popovídali a že všechno, co ví, mi už řekl.“

Masonův obličej jevil známky mírného překvapení. „To byste pro mě udělal?“ zeptal se.

„To bych pro vás udělal,“ souhlasil Tragg.

„To není vtip?“

„To není vtip. Proč myslíte, že tu proboha jsem?“

„Jistě, jistě,“ chlácholil ho Mason, „vy jste tady a pár tajných je rozptýlených kolem. A jakmile státní zástupce sdělí tu historku novinám, bude všem známo, že Perryho Masona zmákl chytrý detektiv poručík Tragg z oddělení pro vyšetřování vražd.“

„Říkám vám to na rovinu,“ řekl Tragg. „Podíval jsem se na kartu, kde je váš *modus operandi*, zjistil jsem si jméno téhle jídelny, tušil jsem, že vás tu najdu a šel jsem za vámi sám za sebe. Nikdo neví, kde jsem. Oznámil jsem prostě, že jdu na oběd. Pokud je mi známo, na hony daleko odtud žádný tajný není.“

Mason chvilku studoval Traggův obličej a potom řekl:

„Jestliže máte nějaké informace, podle kterých zjistíte totožnost mého klienta, musíte se s nimi spokojit. Já vám identitu svého klienta v tuto chvíli nepřiznám. Řeknu vám ale všechno ostatní.

Večeřeli jsme s Dellou Streetovou. Bylo něco málo po desáté, když najednou k našemu stolu přišel ten muž a začal nám popisovat, jak se všechno stalo. Asi hodinu před tím viděl, jak kolem něho projelo auto, dostalo smyk a převrátilo se na pozemku Meriditha Bordena. Poznávací značka auta byla CVX 266 a prý je řídila mladá žena, kterou později nalezl zraněnou.

Měl s sebou baterku, ale jak se ukázalo, skoro ji nepoužil, protože mu docházela baterie. Vystoupil z auta a prohlížel okolí převráceného vozu. Našel tam ženu, která zřejmě z auta vypadla a sklouzla po mokré trávě kus od auta. Prohlížel si její dlouhé nohy. Byla dosud živá, ale v bezvědomí. Neodvážil se s ní pohnout, protože věděl, že by to nebylo správné. Vypravil se tedy k domu a po chvíli za sebou zaslechl volání o pomoc. Obrátil se a pádil tmou zpátky. Pomohl jí na nohy. Řekla mu, že zlomeného nemá nic, že bude mít asi jen pár modřin. Nabídl se, že ji zaveze domů.

Zavezl ji domů, totiž na adresu, kterou mu jako svoji udala.

Když jsem se ho později na vše znovu vyptával, začal o tom víc přemýšlet a já jsem pojal podezření, že by v tom autě mohly být i ženy *dvě.*

Když se můj klient vypravil k domu pro pomoc, že jedna z žen, a nemusela to být ta, která auto řídila, tu druhou, která byla v bezvědomí, odtáhla po vlhké trávě ke zdi, kde na ni nebylo vidět, lehla si místo ní a sama začala volat o pomoc.“

„Proč by to tak mělo být?“ zeptal se Tragg.

„Třeba proto, aby můj klient nešel do domu.“

Tragg vytáhl doutník z úst, chvíli soustředěně zkoumal jeho špičku, potom ho vložil zpět mezi rty, několikrát zatáhl, pomalu pokýval hlavou a řekl: „To není vyloučené. A co jste dělal dnes dopoledne?“

Mason odpověděl: „Snažil jsem se zjistit, kdo byla ta mladá žena.“

„A co jste zjistil?“

„Šel jsem na adresu, kam ženu můj klient zavezl.“

„Jaká to byla adresa?“

Mason se na chvíli zarazil a pak odpověděl: „Ancordia Apartments. Ta žena se představila jako Beatrice Cornellová. Později jsem zjistil, že jistá Beatrice Cornellová tam skutečně bydlí. Je to velmi talentovaná zprostředkovatelka, má svoji soukromou telefonní službu. Zná ji spousta lidí, má hodně klientů. Tvrdila, že včera večer byla doma a já jí to věřím.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Tragg.

„Došel jsem k závěru, že ta mladá žena uvedla jméno Beatrice Cornellové i její adresu, zazvonila na ni, aby se dostala do domu, políbila mého klienta na dobrou noc a potom -“

„To to mezi nima došlo tak daleko?“ přerušil ho Tragg.

„Nebuďte dnešní, poručíku,“ upozornil ho Mason.

„Máte pravdu, asi už stárnu,“ zapýřil se s úsměvem Tragg. „Pokračujte.“

„Vešla do domu, posadila se v hale, počkala, až můj klient odjede, a potom si zavolala taxík a dům opustila.“

„A co jste dělal dneska dopoledne vy?“ nenechal se odbýt Tragg.

„Šel jsem za Beatrice Cornellovou, aby mi ukázala seznam dívek, co se nechávají fotografovat na obrázky, co se dají pověsit na zeď. Ta děvčata si účtují dvacet dolarů za hodinu a stojí modelem jen profesionálním fotografům.“

„Akty?“ zeptal se Tragg.

„Řekl bych, že něco takového,“ souhlasil Mason, „Než podle modelek bych tak soudil spíš podle kalendářů, které jsem viděl. Je to však činnost legální a umělecká. Jsou to akty, ne nahotinky, jestli rozumíte, jak to myslím.“

„Osobně si myslím, že rozdíl mezi tím bývá často neznatelný," podotkl Tragg, „vím ale, že podle zákona se to rozlišuje. Vyprávějte dál, co se dělo pak?"

„Našel jsem mladou ženu, která, jak se mi zdálo, odpovídala popisu."

„Jak jste ji našel?"

„Eliminační metodou."

„Jakou?"

Mason se usmál a řekl: „Hledal jsem dívku s modřinami na stehnech."

„To zní logicky," poznamenal Tragg. „Na právníka jste zatraceně dobrej detektiv. Co bylo dál?"

„Podařilo se mi dostat tu mladou ženu do bytu Beatrice Cornellová. Zaplatil jsem jí za dvě hodiny času a za taxík. Pokládal jsem jí otázky a ona mi postupně řekla celý svůj příběh."

„Jak zněl?"

„Že byla na nějakém večírku, ze kterého šla domů sama. Chtěla si vzít taxík, ale zastavila jí žena, která řídila onen cadillac s poznávací značkou CVX 266. Prý věděla, jak se ta dívka jmenuje, a vůbec chovala se, jako kdyby byly staré známé. Nabídla té mladé ženě, Dawn Manningové, že ji zaveze domů. A ta její nabídku přijala.

Cestou prý žena za volantem řekla, že by se na okamžik potřebovala zastavit u jednoho známého, a začala odbočovat na Bordenovu příjezdovou cestu. Proti nim jelo druhé auto -"

„Vašeho klienta?" přerušil ho Tragg příkře.

„Vyprávím vám to tak, jak mi to podala Dawn Manningová," odpověděl Mason zarputile. „Říkala, že se proti nim nečekaně objevilo auto, že Meriditha Bordena zná a nelíbí se jí jeho způsoby, že její bývalý manžel pro Bordena pracuje, s Bordenem prý ji zřejmě chtěli využít k nějakému vydírání, do kterého chtěli zaplést jistého politika, a z toho důvodu že také její manžel

odkládal uzavření jejich rozvodového řízení. Dawn Manningová s nima v tom však jet nechtěla, a proto se jí nelíbilo, že ji ta žena chce takhle vlákat do Bordenovy rezidence, chytla tedy volant, cadillac se otočil, dostal smyk, odřel nárazník druhého vozu, prolétl křovím a to je vše, co si pamatovala. Když se probrala, asi tak za půl hodiny, snažila se zjistit, co se stalo. Našla převrácený vůz, vypravila se k silnici a -“

„Vrata byla v tu dobu otevřená?“ ptal se Tragg.

„Vrata byla v tu dobu otevřená,“ odpověděl Mason. „Domů jela stopem. To je její verze příběhu. Odpovídá to i mojí hypotéze.“

„Dobrá. A co ta žena, která řídila, ta, co ji váš klient zavezl do Ancordia Apartments?“

„Mám pocit, že ta žena musela znát Beatrice Comellovou. Více nebo méně důvěrně.“

„Proč?“

„Věděla, jak se jmenuje a kde bydlí, a nějakým způsobem se seznámila i s některými modelkami, kterým Beatrice Cornellová zprostředkovávala práci. Jedině tak se mohla dovědět to, co potřebovala, o Dawn Manningové.“

Tragg soustředěně pokuřoval svůj doutník.

„Co jste udělal pro identifikaci té druhé ženy - za předpokladu, že Dawn Manningová mluví pravdu?“

„Dawn Mannigová musí mluvit pravdu,“ tvrdil Mason. „Neodpovídá popisu ženy, kterou můj klient vezl domů - alespoň je to moje domněnka.“

„Co jste udělal pro identifikaci této ženy?“ opakoval poručík Tragg.

„Ještě nic. Zatím o tom jen přemýšlím.“

„Dobrá, přestaneme přemýšlet a začneme jednat.“

„Koho zahrnuje to *začneme?*“

„Vás a mě,“ odpověděl Tragg.

Mason chvíli uvažoval.

„Víte,“ poznamenal Tragg a prohlížel si Masona přes svůj doutník, „vy se chováte, jako byste měl na vybranou.“

„Možná, že mám,“ řekl Mason.

„Možná, že nemáte,“ usadil ho Tragg. „My ten případ přebíráme. Vy si zřejmě neuvědomujete, že vám dávám možnost jet s námi jako pasažér a na to místo se podívat.“

„Dobrá,“ souhlasil Mason, „pojďme.“

Tragg odstrčil židli, šel k telefonnímu automatu, vytočil číslo, mluvil tak tři čtyři minuty a pak se zase vrátil k Perrymu Masonovi.

„Je to v pořádku,“ oznámil, „jste čistý.“

„Díky.“

„Ještě něco,“ připomněl Tragg, „nebudeme se snažit vyhledat Dellu Streetovou. S Georgem Ansleyem však mluvit budeme.“

„Jak jste vůbec přišel na jeho jméno?“ zeptal se Mason.

Tragg se zazubil. „Když přehodil přes ostnatý drát na zdi svůj kabát, odtrhl se kousek podšívky. Jako naschvál bylo to zrovna místo se jménem krejčího. Nic lepšího jsme si nemohli přát. Stačilo to jméno a adresu si přečíst a ten kousek látky porovnat s podšívkou, kterou, jak si krejčí pamatoval, dal do Ansleyho kabátu.“

„Jak snadné,“ poznamenal Mason.

„Veškerá práce policie je snadná, když na to přijde. Jde jen o to jít zarputile za svým.“

„Chcete zajít za Beatrice Cornellovou?“ zeptal se Mason.

„Proč?“

„Protože ta musí mít ve svém seznamu klientů k celé té záhadě klíč. Ta žena, ať už je to kdokoliv, musí Beatrice Cornellovou dost dobře znát a s největší pravděpodobností to bude její klientka.“

„To je možné,“ řekl na to Tragg. „My volíme raději nejdříve nejjednodušší způsoby.“

„A to je co?“

„Obvoláme všechny taxislužby,“ odpověděl Tragg. „Konec konců, máme přesnou lokalizaci - Ancordia Apartments. Víme čas, zřejmě krátce před desátou hodinou. Ten muž se s vámi spojil několik minut po desáté a vy jste tam jeli, chvíli se tam potulovali, než se ta vrata zavřela. V kolik hodin myslíte, že jste se tam dostali?“

„Řekl bych, že jsme museli dorazit tak deset minut před jedenáctou. Pobyli jsme tak dlouho, dokud se vrata nezavřela, a pokud si vzpomínám, ozval se gong a vrata se nato zavřela přesně v jedenáct hodin.“

„Dobrá,“ řekl Tragg. „Takže čas máme. Policie zjišťuje, kdo si v tu dobu objednával taxík. V hale v Ancordia Apartments je telefonní automat. Je to skoro jistá věc, že ta dívka vešla dovnitř, počkala, až Ansley odjede, a potom vhodila do automatu desetník a zavolala si taxík.

Co říkáte tomu, abychom teď šli do mého auta? Rádiem se spojím se svými lidmi. Než se vypravíme na místo, budou už pro nás mít informace.“

Mason zamyšleně konstatoval: „Má to velké výhody být policejním důstojníkem.“

„A taky velké nevýhody,“ doplnil ho Tragg. „Pojďte, pustíme se do toho.“

VII.

V reproduktoru v Traggově autě to zapraskalo.

„Volám vůz XX-speciál. Volám vůz XX-speciál, ozvěte se.“

Tragg zvedl sluchátko a ohlásil: „Vůz XX-speciál, poručík Tragg.“

Hlas odpověděl: „Běžte k telefonnímu automatu a volejte komunikace. Opakuji, běžte k telefonnímu automatu a volejte komunikace. Požadované informace jsou již k dispozici.“

„Zavolám,“ odpověděl Tragg a zavěsil sluchátko. Zazubil se na Masona a řekl: „To znamená, že něco objevili. Nechtějí to vysílat běžným komunikačním systémem.“

Tragg se rychle ohlédl a zabočil k benzínové pumpě, kde za ní vzadu byl telefonní automat.

„Seďte tady, Perry, a buďte na příjmu. Jestliže budou volat XX-speciál, zvedněte zkrátka sluchátko a řekněte, že poručík Tragg volá z automatu komunikace a ať mu veškeré zprávy pošlou tam.“

Tragg spěchal k telefonu a Mason ho pozoroval, jak hovoří a potom si zapisuje nějaké poznámky.

Tragg zavěsil a vypravil se zpátky k autu. Zdálky už se zubil na Masona. „Tak, získali jsme další stopu.“

„Jste si jistý, že je to skutečně ta, kterou hledáme?“ zeptal se Mason.

„Proboha to ne!“ vykřikl Tragg. „My si nejsme jisti nikdy ničím. My zkrátka stopy sledujeme. Vydáme se po stovce cest, než narazíme na tu pravou. Někdy je tou, kterou hledáme, hned ta druhá, po které se vypravíme, a někdy je to až ta stá. Někdy projdem stovky cest, a přitom cíl zůstane stejně vzdálený. Tohle ale vypadá slibně. Žena kolem třicítky, vysoká tak 160 a vážící 57 až 60 kilo si včera večer objednala k Ancordia Apartments taxík.

Uvedla jméno slečna Harperová. Vyhledali jsme si číslo toho taxíku a zjistili, že ji zavezl do Dormain Apartments v Mesa Vistě. Tak se tam vypravíme.“

„A pravděpodobnost je jedna ku stu?“ zeptal se Mason. „Dejme tomu, že jedna ku desíti,“ těšil ho Tragg. „Ale mám takovej pocit, že by to mohlo vyjít. Nezapomínejte, že policejní systém je tu od toho, aby cesty odhaloval. Zvoníme na stovky dveří. A musíme odkrýt stovky cest, než najdeme tu správnou, ale máme taky stovku lidí, které můžeme, když je to třeba, do práce zapojit. Ten systém je účinný, Masone, nesmíte ho podceňovat. Zatím se nám vždycky osvědčil. Kolikrát, když se ženeme po nesprávné stopě a skončíme v slepé uličce, můžeme vypadat jako hlupáci, ale dříve nebo později tu správnou cestu stejně najdem.“

Tragg manévroval autem po přeplněných silnicích centra hbitě a s profesionální obratností.

„Často řídíte,“ poznamenal Mason. „Už jste měl někdy nějakou nehodu?“

„Proboha ne!“ zděsil se Tragg. „Daňoví poplatníci se snaží, aby jejich auta přežila dopravu bez bouračky.“

„Jak se jim vyhnete?“

„Tím, že se jim snažím vyhnout.“

„Jak?“

„Jsem stále ve střehu. Dávám si bacha na druhý řidiče. Nehody jsou způsobené lidmi, kteří neberou ohled na druhé, nedávají si pozor a málo si všímají toho, co dělají ti druzí.

Když jsem v autě, vím zatraceně dobře, že *já* do nikoho nevrazím. Musím ale počítat s tím, že do mě může vrazit ten druhej, proto si na něho dávám pozor. To je jistá věc. Řeknu vám, že když je obzvlášť špatná noc, nebo jsou svátky či dopravní špička, musíme vyjíždět dost často... A nejhorší ze všeho je doba tak od jedný v noci do čtyř do rána. Člověk, kterej se trochu napil, a ví o tom, si dává při řízení velkej pozor. Vlastně dopravní

strážníci často spoustu takovejch řidičů vymáknou právě proto, že jedou moc pomalu a moc opatrně.

Chlápek, kterej je opravdu nebezpečnej, je ten, kterej popíjí do dvou do tří do rána a pak se vydá autem domů. Je tak opilej, že si to neuvědomuje. Zrovna v tu chvíli má pocit velký suverenity a myslí si, že když projede křižovatkou dost rychle, nikdo ho nedostihne, a on to celý krásně projede. Když jste opilej, připadá vám to prý nanejvýš rozumný, aspoň tak jsem to slyšel.“

Tragg se krátce zasmál a mířil do Mesa Visty. Zde jel chvíli po hlavních ulicích a potom zabočil nejdřív vlevo, pak vpravo a zpomalil.

„Copak vy přesně víte, kde ve vašem obvodu stojí který činžovní dům?“ divil se Mason.

„Docela slušně,“ poznamenal Tragg. „Dělám tuhle práci už dost dlouho. Bude lepší, když půjdete se mnou.“

Tragg zvedl sluchátko a řekl „Vůz XX-speciál, na chvíli přerušuji spojení, zaparkoval jsem na místě, kam vedla poslední stopa, kterou jsem získal po telefonu. Až se vrátím, ozvu se.“

Hlas z reproduktoru opakoval: „Vůz XX-speciál do ohlášení přerušuje spojení.“

„Tak jdeme,“ řekl Tragg Masonovi.

Domy Dormain Apartments měly odvážnou moderní fasádu. Z vchodu do haly vedly létací dveře. Když jimi Mason a poručík Tragg vstoupili dovnitř, vyhlédl vrátný ze své kukaně. Potom sklopil zrak, ale po chvíli si oba příchozí významně změřil.

Tragg k němu přistoupil a zeptal se: „Bydlí tady nějaká Harperová?“

„Jsou tu dvě Harperové. Kterou chcete?“

„Mělo by jí být kolem třicítky, je vysoká asi 160, je štíhlejší postavy.“

„Tak to bude Loretta Nann Harperová. Zavolám jí.“

Tragg položil na pult kožené pouzdro, otevřel je a ukázal

zlatou placku s číslem. „Jsme od policie,“ řekl. „Nevolejte jí, půjdeme rovnou nahoru. Jaké číslo bytu má?“

„Je to 409. Věřím, že se nic-“

„Chceme ji jen vyslechnout jako svědka,“ zarazil ho Tragg. „Nic to nebude.“

Kývl na Masona a přistoupili k výtahu.

„Musím znovu opakovat,“ řekl Mason, „že být policejním důstojníkem rozhodně má svoje výhody.“

„Jo,“ poznamenal Tragg. „Musel byste se mnou strávit víc času, pak byste možná změnil názor. Představte si, jaké to je, když se dostanete na stanoviště pro svědky a nějaký bystrý právník se rozhodne, že si na vás smlsne, a vyptává se vás, co měl ten člověk na sobě, jakou měl barvu ponožek, jestli měl v kravatě zapíchnutou jehlici, kolik bylo knoflíků na jeho vestě, a kdykoliv přiznáte, že nevíte, začne se vám vysmívat a nepřestává opakovat: ‚Vy jste policejní důstojník, viďte? Na vás platíme daně, že jo. Jako důstojník byste měl mít výjimečné schopnosti všimnout si detailů, nemyslíte?´“

Mason se usmíval. „No možná, že na tom něco bude.“

„Možná je to správný slovo,“ konstatoval Tragg. „A ten chlápek vás zasypává otázkama a vysmívá se vám a uráží vás a porota tam jen sedí a zubí se a moc dobře se baví, jak nějakej právník dělá z policajta hlupáka.“

Zeshora přijel výtah. Tragg s Masonem nastoupili dovnitř. Tragg zmáčkl knoflík a mlčky vyjeli do čtvrtého patra, kde klec výtahu měkce zastavila.

Tragg se rychle zorientoval v číslech na dveřích, vydal se chodbou správným směrem a zaklepal na dveře číslo 409.

Nikdo nepřišel otevřít.

Zaklepal znovu.

Na druhé straně dveří se ozval jakýsi šramot. Po chvíli se dveře otevřely jen na šířku, co dovoloval zaklapnutý řetěz.

Objevil se obličej mladé ženy, která se skrývala za dveřmi tak, že jí byly vidět pouze oči, nos a čelo.

„Kdo je to prosím?“

Tragg ukázal opět svoji placku. „Poručík Tragg z oddělení pro vyšetřování vražd,“ představil se. „Rádi bychom si s vámi chvilku popovídali.“

„Já...zrovna se oblíkám.“

„Jste v negližé?“

„Ne, to ne.“

„Tak nás pusťte dovnitř.“

Na okamžik zaváhala, potom uvolnila bezpečnostní zámek a otevřela dveře. „Já...víte...zrovna se oblékám, potřebuju jít ven. Naobědvala jsem se a -“

„Tak jste dnes ještě venku nebyla?“ zeptal se Tragg.

„Ještě ne.“

Mason vstoupil zaTraggem do bytu. Prošli do přepychově zařízeného obýváku. Otevřenými dveřmi bylo vidět do ložnice, kam přes požární schodiště pronikalo slunce a na neustlané posteli vytvářelo mřížový vzor. Další pootevřené dveře nabízely pohled do koupelny a na druhé straně obýváku byla ještě šatna s velkým zrcadlem.

Létací dveře vedly do kuchyně, odkud se linula vůně čerstvé kávy.

„Máte to tu moc pěkné,“ poznamenal Tragg.

„Mně se tu taky líbí.“

„Bydlíte tu sama?“

„Jestli vám do toho něco je, tak ano.“

„Je tu spousta místa.“

„Mám ráda volnej prostor.“

Tragg šel k věci: „Hledáme mladou ženu, která byla včera večer v Ancordia Apartments asi tak kolem tři čtvrtě na deset. Možná byste nám mohla pomoct.“

„Proč myslíte?“

„Co vy na to?“

„Nevím.“

„Byla jste tam?“

„Já...“

„No?“ naléhal Tragg, když viděl její váhání.

„Je to moc důležitý?“

„Ehm.“

„A smím vědět proč?“

Tragg odpověděl: „Byl bych radši, kdybyste nejdřív vy odpovídala na moje otázky, slečno. Proč jste uvedla jméno Beatrice Cornellové, když vás Ansley vysadil před Concordia Apartments?“

„On tvrdí, že jsem uvedla její jméno?“

„A uvedla jste je?“ ptal se Tragg.

„Víte, pane - poručíku - moc by mě zajímalo, proč se mě na tyhle věci vyptáváte.“

„Abych získal informace,“ odpověděl Tragg. „Vyšetřujeme zločin. Vy teď zkrátka zodpovězte tyhle otázky a potom se vás budu moct zeptat na tu automobilovou nehodu.“

„Jakou automobilovou nehodu?“

„Na tu nehodu, kdy jste na pozemku Meriditha Bordena vypadla z auta, kdy jste chytla tu druhou ženu za kotníky a odtáhla ji pryč, kdy jste si lehla na zem místo ní a začala volat o pomoc.“

Loretta Harperová se kousala do rtu, hleděla zachmuřeně před sebe a řekla: „Posaďte se poručíku, Traggu. A tohle je...?“

„Pan Mason,“ s mírným úklonem se usmál právník.

„Já...doufám, že moje jméno se nebude muset v téhle souvislosti objevit.“

„No, bude lepší, když nám sama k tomu něco řeknete. Jak k tomu došlo, že jste řídila ukradený vůz?“

„*Já* jsem řídila ukradený vůz!“ vykřikla s takovým důrazem na

já, až Tragg tázavě zvedl bočí.

„Vy jste je neřídila?“ zeptal se.

„Proboha ne! To auto řídila Dawn Manningová a jela jako šílená.“

„Jak to, že jste jela s ní?“

„Přinutila mě do toho auta nastoupit.“

„Jak?“

„Pistolí.“

„To je potom únos.“

„Samozřejmě, že je. Byla jsem na ni tak naštvaná, že bych ji nejradši snad zabila.“

„Pokračujte,“ vyzval ji Tragg. „Co se stalo?“

„Obvinila mě, že si zahrávám s jejím bejvalým manželem.“

„A zahrávala jste si?“

„Neměla vůbec právo takový věci říkat. Jsou s Frankem rozvedený a nemá nárok ho hlídat. Ji taky nikdo nehlídá, to vám teda povídám. Dělá si prostě, co chce a -“

„Kdo to je Frank?“ zeptal se poručík Tragg.

„Frank Ferney, její bejvalej manžel.“

„A jak se jmenuje ona?“

„Dawn Manningová je její *umělecké* jméno.“

„Jakou dělá profesi?“

„To se ptáte *vy měl* Vy jste vyšetřovatel.“

„Jak jste se dostala do toho kradeného auta?“

„A jste si *jistý*, že bylo kradený?!“

„Ano. Cadillac s poznávací značkou CVX 266. Vůz byl ukradený včera večer.“

„Určitě to udělala proto, aby ji nikdo nemohl vysledovat.“

„Doufám, že nám o tom něco povíte,“ povzbuzoval ji Tragg.

„Včera večer jsem u sebe pořádala menší večírek, byli jsme ve čtyřech, jenom nejbližší přátelé. Pozvala jsem ještě jedny manžele.

Došel nám led a cigarety. Musela jsem pro ně skočit a koupit

ještě nějaký další věci. Moji přátelé se zatím dívali na televizi.

Mohlo být osm pryč, nebo spíš tak tři čtvrtě na devět. Chtěla jsem přejít přes ulici a čekala jsem na červenou. Když blikla zelená, začala jsem přecházet a v tom přede mnou zastavilo auto a zablokovalo mi cestu. Otevřely se dveře, v nich se objevila Dawn Manningová a řekla mi: ‚Nastup si.'“

„Vy se znáte?“ zeptal se Tragg.

„Nikdy jsem s ní nemluvila, ale znala jsem ji od vidění.“

„Ale ona vás zná?“

„Zřejmě.“

„Co říkala?“

„Řekla: ‚Nastup si, Loretto, potřebuju s tebou mluvit.'“

„Co jste udělala?“

„Chvíli jsem váhala a ona znovu naléhala: Nemůžu tady takhle stát celou noc, blokuju dopravu. Nastup si.'“

„Co bylo dál?“

„Na jejím tónu bylo něco znepokojivého. Dostala jsem strach a začala jsem couvat, ale vtom jsem si všimla, že na mě míří pistolí. Držela ji na úrovni sedadla. Potom pronesla naprosto nesmlouvavě: ‚Řekla jsem, že si máš nastoupit, tak si nastup. Musíme si spolu promluvit.'“

„Co jste udělala?“

„Nastoupila jsem. Co jinýho mi zbejvalo. Byla jsem si jistá, že by mě zastřelila, kdybych odmítla.“

„Co se dělo potom?“

„Jela jak šílená. Chovala se hystericky. Vysypala na mě spoustu věcí.“

„Jako například co?“

„Například že Frank - to znamená Frank Ferney, její bejvalej manžel - jí už víc než před rokem řek, že zajel do Rena a zařídil rozvod. Dawn říkala, že myslela, že je teda volná, aby se znovu vdala. Potom se ale rozhodla, že si to raději zjistí, a její právní

zástupce jí sdělil, že žádný rozvod uskutečněnej nebyl. Frank že se pak přiznal, že rozvod uzavřenej nebyl a že to neudělá, pokud nedostane nějaký peníze. Tvrdil prý, že se Dawn válí s nějakým bohatým amatérským fotografem.

Byla z toho úplně šílená. Měla jsem strach, aby nezastřelila Franka i mě. Opakovala, že si s Frankem zahrávám a že nás oba přinutí, aby sme podepsali prohlášení.“

„Řekla, co by se stalo, kdybyste to neudělali?“

„To sice neříkala, ale měla tu pistoli.“

„Pokračujte,“ řekl Tragg. „Začněte od toho místa, kde jste přestala.“

„Chovala se, jako by zešílela. Byla hysterická, rozčilená, posedlá žárlivostí a vyděšená. Jela jako blázen, a když jsme přijeli k Bordenovu pozemku, začala prudce odbočovat, ale v tom si všimla, že proti nám jede auto. Dupla na brzdy zrovna v momentě, kdy zatáčela. Pneumatiky dostaly na mokrý silnici smyk. Nárazníkem jsme odřely protijedoucí auto a prohučely živým plotem. Myslím, že jsme se musely otočit o 360 stupňů. Aspoň mně to tak připadalo.

Auto teda prolítlo tím živým plotem a převrátilo se vzhůru nohama. Dveře vpředu se otevřely, nebo si je otevřela sama. Vím jen to, že já jsem otevřela dveře na svojí straně a vypadla ven. Sklouzla jsem po mokrý trávě, a když jsem se posadila, byla jsem pěkně odřená a celá omámená. Potom jsem viděla nějaký světlo a všimla jsem si, jak se nějakej muž sklání nad postavou ležící hned vedle auta.

Ve slabým světle baterky jsem rozpoznala, že Dawn Manningová tam leží v bezvědomí, asi potom, jak vypadla z auta a zřejmě se uhodila.“

„Co bylo dál,“ naléhal Tragg. „Co se stalo potom?“

„No, potom měl ten muž problémy s baterkou. Když dohasla, odhodil ji do tmy. Slyšela jsem, jak dopadla na zem z místa, kde

jsem se choulila celá omámená a otřesená. Uvažovala jsem, co se vlastně stalo a jestli u sebe má ještě tu pistoli.“

„Pokračujte,“ pobízel ji Tragg.

„Víte, já...myslím, že se nemám čím chlubit, poručíku, ale v tu chvíli mi to připadalo to nejlepší a.. .zkrátka v takovou chvíli myslí člověk hlavně na sebe.“

„Dál, co bylo dál, co jste teda *udělala?* Nesnažte se omlouvat se nebo si dokazovat nějaké alibi.“

„No, zkrátka viděla jsem toho muže, jak se otočil a běžel po příjezdový cestě k domu. Hned mně napadlo, že jde žádat o pomoc a tak, a já jsem se do toho nechtěla zaplést. Nemůžu si prostě dovolit, aby se moje jméno dostalo k soudu nebo aby se o mně psalo v novinách.

Chytla jsem teda Dawn Manningovou za kotníky a táhla ji pryč. Tráva byla mokrá od deště, tak to krásně klouzalo, jako kdybych táhla sáňky. Odklidila jsem ji stranou a sama si lehla na její místo. Vytáhla jsem si sukni, jako kdybych sklouzla. No a potom jsem začala volat o pomoc ...ten muž se vrátil, nechala jsem ho, ať si prohlídne moje nohy, a potom mi pomohl vstát. Vzala jsem si svoji kabelku, ale potom mě napadlo, jestli jsem si omylem v tý tmě nemohla vzít Dawninu místo svojí. Tak jsem znovu vlezla do auta pro svůj plášť do deště, našla tu druhou kabelku, skryla ji v záhybech kabátu a vylezla ven.

Řekla jsem mu, že já jsem řídila. Nechtěla jsem s tím mít žádný problémy. Nechala jsem se odvézt do města. Řekla jsem mu, že to auto bylo moje, a laškovala jsem s ním tak, aby nechtěl vidět můj řidičák. Zoufale jsem přemejšlela, jaký jméno bych uvedla, a pak jsem si vzpomněla, že mi někdo říkal o nějaký telefonní službě, kterou má v Ancordia Apartments jistá Beatrice Cornellová, tak jsem uvedla její jméno. Věděla jsem, že to jméno bude mít na schránce, kdyby si to chtěl zkontrolovat a...zkrátka jsem se tam nechala dovézt a nechala ho, ať si myslí, že tam

bydlím.

Řekl mi, že se jmenuje Ansley, a byl moc, opravdu moc milej. Nechala jsem ho, ať mě před odchodem políbí, potom jsem zazvonila na Beatrice Cornellovou. Otevřela mi bzučákem dveře, vešla jsem dovnitř, chvíli poseděla v hale, dokud pan Ansley neodjel, potom si telefonem zavolala taxíka a jela zpátky sem domů.“

„Co bylo dál?“

„To je všecko.“

„Proč jezdila za Meridithem Bordenem?“

„Pracuje tam její manžel. Frank s Bordenem na něčem spolupracuje. Myslela si asi, že ho tam najde. Ale on tam nebyl. Ve skutečnosti byl tím čtvrtým na mým večírku. Je to můj přítel.“

„A vy jste ji nechala ležet na Bordenově pozemku?“ zeptal se Tragg.

„Ano.“

„V bezvědomí?“

„Ano...nevěděla jsem, co jinýho bych měla dělat. Musela jsem se starat sama o sebe.“

Poručík Tragg zachmuřeně pokyvoval hlavou. Potom vytáhl z kapsy doutník a zeptal se: „Smím si zapálit?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Loretta Harperová s úlevou.

Poručík ji zkoumavě pozoroval. „Buď vy,“ řekl po chvíli, „nebo ta Manningová lžete. Doufám, že je vám to jasné.“

„Jak jinak,“ řekla. „Každá ženská, která se rozhodne vyhrožovat druhý s pistolí v ruce a pokusí se ji unést bude samozřejmě nejvíc podezřelá z lhaní, nebo ne?“

„Máte tu její kabelku?“

„Ano. Vzala jsem je obě jenom proto, abych si mohla bejt jistá, že jsem tam nenechala tu svoji. Nemohla jsem si dovolit se do něčeho takovýho zaplést - a budu k vám upřímná, poručíku Traggu, Frank a já jsme...on je zkrátka můj přítel.“

„Rád bych si vzal tu kabelku. Dívala jste se dovnitř?“

„Jenom, abych se ujistila, že je její.“

Tragg škrtl zápalkou a přidržoval plamínek u špičky svého doutníku, dokud se nerozžhavil dočervena. „Dobře, dobře,“ řekl, „ukažte mi ji.“

Otevřela zásuvku, vytáhla kabelku a podala ji poručíku Traggovi. Začal ji otvírat, aby se podíval dovnitř, ale potom si to rozmyslel.

Mason řekl: „Rád bych si ujasnil časové relace, slečno Harperová. Můžete mi říct přesně, kdy vás Dawn Manningová naložila do auta?“

„Na minutu přesně to nevím. Řekla bych, že to bylo někdy mezi osmi čtyřiceti a - dejme tomu pár minut před devátou, tak nějak.“

„A kdy došlo k té nehodě?“

„To muselo být tak v devět hodin nebo pár minut po devátý.“

„Potom vystoupil z auta Ansley a běžel k místu, kde ležela Dawn Manningová?“

„Ano, tak to bylo.“

„A od té doby jste byla s ním až ...raději nám to řekněte sama. Až dokdy?“

„Řekla bych, že na Bordenově pozemku jsem s ním byla asi tak do devíti dvaceti a potom jsme jeli do Ancordia Apartments.“

„Myslíte, že je možné, že byste se v určení času - jakéhokoliv času - mohla mýlit?“

„Ne. Chci říct, že určení času je jenom přibližný.“

„Ale určila jste to, jak nejlépe můžete?“

„Ano.“ Tragg přimhouřil oči. „Víte, Masone,“ řekl, „podrobujete tuto svědkyni křížovému výslechu. Snažíte se udělat její příběh všezahrnující.“

„Předpokládám, že mluví pravdu,“ řekl na to Mason.

„V tom případě nemluví pravdu někdo jiný.“

„I s tím musím počítat, poručíku.“

Tragg řekl Lorettě Harperové: „Předpokládám, že je vám známo, že jste porušila vyhlášku tím, že jste neohlásila nehodu, při které došlo ke zranění.“

„To nemyslím,“ bránila se. „Já jsem totiž neřídila.“

„A,“ pokračoval Tragg, „jelikož byl na vás proveden útok se smrtící zbraní a vy jste jej neohlásila na policii, dopustila jste se přestupku skrývání trestného činu.“

„Nemám zájem stíhat někoho z osobních důvodů. A nemyslím si, že jsem podle zákona nucena podávat u soudu žalobu, když nechci.“

Tragg převaloval doutník v ústech. „No,“ řekl nakonec, „budete si muset zajet k státnímu zástupci a promluvit si s ním. Pane Masone, nastává vaše chvíle.“

Mason se usmál. „Můj čas vytáhnout do boje, myslíte?“

„Tak nějak,“ souhlasil Tragg.

Mason si s ním potřásl rukou. „Díky, poručíku.“

„To nestojí za řeč,“ odpověděl Tragg. A po chvíli s úsměvem dodal: „Já budu první, kdo o tom bude mlčet.“

VIII.

Mason vytočil číslo Beatrice Cornellové. „U telefonu Perry Mason,“ představil se, když se na druhé straně ozvala Beatrice. „Jak dobře znáte Dawn Manningovou?“ „Zvlášť dobře ne.“ „Myslíte, že by mohla lhát?“ „O čem?“ „O vraždě.“

„Myslíte, kdyby do ní byla zapletená?“ „Přesně tak.“

„Pak by jistě lhala,“ odpověděla Beatrice Cornellová. „Kdo by v takovém případě nelhal?“ „Jaká je jinak?“ „Milá.“

„Co tím myslíte, milá?“

„No zkrátka milá.“

„Ke svým chlapcům?“

„Co pořád máte? Je prostě normální.“

„Máte tam někde záznamy všech telefonů?“

„Ano.“

„Kolik bylo asi hodin, když někdo zazvonil na váš zvonek a nešel pak dál k vám?“

„To vám nepovím. Takový věci si nezapisuju, ale řekla bych, že bylo tak deset.“

„Vzpomínáte si, jak jsem vám volal a ptal se na tu automobilovou nehodu a vy jste řekla, že o žádné nevíte?“ „Samozřejmě.“

„Měla byste časový záznam toho hovoru?“

„Jistě,“ řekla. „Mám záznamy všech telefonních rozhovorů.“„I s časem?“

„I s časem,“ opakovala. „Mám zde magnetofon a kdykoliv zazvoní telefon, než ho zvednu, vezmu si razítko s nastaveným časem a označím jím určitý list papíru. Potom si poznamenám číslo, které se objeví na magnetofonovém počitadle, magnetofon zapnu a teprve pak zvednu sluchátko.“

„A co ten hovor, o kterém jsem mluvil?“

„Ten jsem si označila jako osobní.“

„Ale budete ho mít uchovaný?“

„Jistě.“

„Na magnetofonovém pásku?“

„Přesně tak.“

„I s časem?“ ujišťoval se Mason.

Odpověděla: „Zatímco spolu mluvíme, pane Masone, listuju ve svých záznamech a hledám ten časový údaj, o který vám jde. Počkejte ještě okamžik, hned to najdu.“

Mason se usmál pod vousy. „A co *tahle* konverzace? Tu taky nahráváte?“

„Taky ji nahrávám,“ odpověděla. „Já - a, tady to máme. Bylo deset dvacet tři, když jste volal, pane Masone.“

„Tak vám mnohokrát děkuju,“ radoval se Mason. „Snažte se mít ty časové záznamy přesné, abyste věděla, kdy přesně ten hovor proběhl.“

„Všechno je zaznamenáno,“ řekla, „a tenhle náš hovor je nahraný. Můžu se k němu kdykoliv vrátit a znovu vám říci čas, který jsem vám udala.“

„To je skvělé,“ řekl na to Mason. „Ještě jednou díky.“

Zavěsil a zavolal do své kanceláře.

„Nazdar, Gertie,“ pozdravil telefonistku, když zvedla sluchátko. „Není tam náhodou někde Della?“

„Ne,“ odpověděla. „Řekl jste jí, aby si dnes vzala volno, protože včera pracovala pozdě do noci.“

„To je pravda, ano, to jsem jí řekl. Neukázala se tam ale čirou náhodou?“

„Ne.“ „Nehledal mě někdo?“ zeptal se ještě.

„Spousta lidí.“

„Je teď někdo v mé kanceláři?“

„Ano.“

„Čeká na mě?“

„Ano.“

„Vypadá to na služební návštěvu?“

„To bych neřekla.“

„Můžete mi říct, kdo to je?“

„Říká, že se jmenuje Ansley, George Ansley. Nechal jste tu pro něj vzkaz.“

„Zaveďte ho nahoru do mé kanceláře a nikoho tam nepouštějte,“ dával Mason své pokyny vzrušeně. „Řekněte mu, ať na mě počká. Hned jsem tam.“

Auto nechal zaparkované na parkovišti před jídelnou s domácí kuchyní a do kanceláře jel taxíkem. Vyjel výtahem a spěchal chodbou do své kanceláře. Odemkl a tam už na něho ve velkém vypolstrovaném křesle čekal Ansley. Četl si noviny.

„Dobrý den, pane Masone,“ pozdravil ho Ansley. „To jsem rád, že vás vidím. Co je nového?“

„To se ptáte *vy* mě?“ rozkřikl se na něj Mason.

Ansley pozvedl obočí. „Co se stalo?“

„Byl jste celý den mimo?“ zeptal se ho Mason.

„Celý den ne. Asi ve dvě hodiny jsem se stavil ve své kanceláři ... a viděl jsem to v novinách.“

„To bylo poprvé, co jste se o tom dozvěděl?“ ptal se ho Mason.

Ansley přikývl.

„Podívejte se,“ řekl Mason, „potřebuju vědět *přesně*, co se dělo, když jste byl včera u Bordena, chci vědět všechno, co jste vy i on řekli, a zajímalo by mě, jestli jste potom, co jste ode mě odešel, jel znovu za ním.“

Ansley se napřímil. „Jestli jsem *já* jel znovu za Bordenem?“

Mason přikývl.

„Proboha! Snad si nemyslíte, že by někoho mohlo napadnout, že jsem tam jel zpátky a - ?“

„A proč by ne?“ namítl Mason.

„Stavební kontroloři vám začali dělat nepříjemnosti. Dostal jste tip, abyste navštívil Meriditha Bordena. Borden je politik, který to kroutí na všechny strany. Myslí mu to dobře, ale nedělá tu práci sám, jednal jako prostředník.

Pro něho to bylo finačně výhodné, že jste za ním přišel. Určitě nejste tak naivní, aby vás nenapadlo, že za všemi těmi nepříjemnostmi stojí samotný Borden - on vás dostal do takové situace, že jste za ním musel přijít.“

„Samozřejmě, že za tím stál on,“ souhlasil Ansley. „To je jeho způsob práce.“

„Neměl jste s sebou pistoli, že ne?“ ptal se Mason.

„Ne.“

„Kde máte vůz?“

„Tady dole na parkovišti.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „půjdeme se tam podívat. Mrkneme se do vaší přihrádky na rukavice.“

„Proč?“

„Potřebuju důkazy.“

„Jaké důkazy?“

„Jakékoliv,“ řekl Mason. „Potřebuju si to ověřit.“

Právník otevřel dveře a jako první vyšel na chodbu. Vstoupili do výtahu a sjeli dolů k parkovišti. Ansley vytáhl klíčky a vsunul klíček do oddělení na rukavice, otočil klíčem a zachmuřil se. „Počkat, to je obráceně.“

„Takhle to zamykáte,“ upozornil ho Mason.

„Na druhou stranu to nejde.“

„To potom znamená, že to bylo po celou dobu odemčené.“

Otočil klíčem a rozpačitě připustil: „Asi bylo.“

Ansley otevřel přihrádku na rukavice. „Obvykle ji nechávám zamknutou. Musel jsem ji tuhle v noci odemknout a nechat ji odemčenou.“

„Podíváme se dovnitř,“ navrhl Mason.

„Proboha!“ vykřikl Ansley. „Je tam pistole!“

Ansley chtěl zbraň vytáhnout, ale Mason mu zadržel ruku.

„Zamkněte to,“ řekl.

„Ale je tam...je tam pistole, šedý ocelový revolver.“ „Zavřete tu přihrádku na rukavice,“ opakoval Mason.

Za nimi se ozval hlas: „Nebude vám vadit, když se taky podívám?“

Mason se prudce otočil a spatřil poručíka Tragga.

Tragg odstrčil Masona stranou, ukázal Ansleymu kožené pouzdro se zlatou plackou. „Poručík Tragg z oddělení pro vyšetřování případů vražd,“ dodal.

Poručík Tragg sáhl do přihrádky na rukavice a vytáhl pistoli ven.

„To je vaše?“ zeptal se Ansleyho.

„Rozhodně ne. Nikdy jsem ji neviděl.“

Tragg řekl: „Asi bude lepší, když si tu pistoli vezmeme s sebou a prověříme si ji. Víte, Borden byl zastřelen koltem osmatřicítkou.“

„Snad nechcete říct, že byl zastřelenej *touhle* pistolí?“ děsil se Ansley.

„Ne, jistěže ne, ne *vaší* pistolí. Ale stejně ji radši vezmeme s sebou. V oddělení balistiky si s ní už pohrají a potom vám dají potvrzení, že je ta pistole bez nálezu. Nebudete si s tím muset dělat žádné starosti. Teď pojďte se mnou.“

„Říkám vám, že ta pistole není *moje.*“

„No jistě, já vám věřím. Prostě se ocitla ve vašem autě, protože pro ni nebylo jinde místo. Teď pojedete se mnou a uvidíme, co tomu budou říkat odborníci na balistiku.“

„Mason pojede s námi?“ zeptal se Ansley.

„Ne,“ odpověděl Tragg s úsměvem. „Mason má za sebou perný den a celý den byl mimo svoji kancelář. Jistě ho tam čeká spousta práce. Nebudeme pana Masona obtěžovat. Žádný důvod,

proč byste s sebou právníka potřeboval nemáte, viďte?“

„Ne, jistěže ne.“

„Taky jsem si myslel,“ odpověděl Tragg. „Teď, když dovolíte, vezmeme si tu zbraň a pojedeme k nám na policii. Zřejmě bude lepší, když pojedete ve svém voze. Chlapci si třeba vaše auto budou chtít trochu prohlídnout, budou chtít vědět, kdy jste naposledy viděl Meriditha Bordena a tak dále. Víte, jak to chodí....Dobrá, Perry, uvidíme se později. Moc mě mrzí, že musím vašeho klienta obtěžovat, ale víte, jaká je praxe.“

„To teda vím,“ řekl Mason suše, zatímco Tragg vzal Ansleyho za paži a doslova ho vstrčil do jeho auta.

IX.

Přihlížející v síni, účastnící se soudního přelíčení soudce Erwooda, byli vyzváni, aby se posadili. Na to soudce nazval případ jako „občané versus Ansley“.

„Obhajoba je připravena,“ hlásil Mason.

„Obžaloba také,“ připojil se Sam Drew, předkládající případ jménem státního zástupce Hamiltona Burgera.

„Můžete tedy zahájit řízení,“ vyzval jej soudce Erwood.

Sam Drew povstal. „Když vážený soud dovolí, navrhuji situaci si na začátku definovat. Toto je předběžné jednání. Žaloba k tomuto výslechu otevřeně předesílá, že usvědčovat obžalovaného z prvního stupně vraždy nemá v úmyslu. Co v úmyslu však rozhodně má, je poskytnout k případu dostatek důkazů, které objasní skutečnost, že k vraždě prvního stupně došlo a že logické podklady k tomu domnívat se, že vraždu spáchal obžalovaný, tuto možnost nevylučují.“

„Tak je to správně řečeno,“ souhlasil soudce Erwood. „Toto je předběžné jednání. Soudu neušlo, že někteří právní zástupci si mohou chybně vysvětlovat, o co se u předběžného jednání vlastně jedná. Obžalovaného nyní nesoudíme a hlavně nesnažíme se zjistit, zda důkazy předvedené obžalobou ho z viny usvědčují nebo ne.

Vše, o co se obžaloba bude *snažit,* a vše, co zde obžaloba bude *potřebovat,* je dokázat, že uvedený zločin byl spáchán a že logické podklady směřují k tomu, že je z tohoto činu vinen obžalovaný.

Soud bude usilovat o to, aby se body v tomto případě omezovaly jen na to nejpodstatnější, a nepovolí zde žádné dramatické výstupy. Je vám to jasné, pánové?“

„Naprosto jasné, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason vesele.

„Přesně tak,“ odpověděl Sam Drew.

„Kdo je vaším prvním svědkem?“Drew zavolal úředního odhadce, který předvedl náčrtek Bordenova pozemku a určil jeho umístění. Ukázal také mapu města a předměstí a lokalizoval noční klub U Zlaté sovy.

„Soud úředně prověří umístění jednotlivých lokalit v okrsku,“ pronesl soudce Erwood. „Nebude se zdržovat ničím jiným než nejzákladnějšími fakty. Přejete si podrobit svědka křížovému výslechu, pane Masone?“

„Ne, Vaše Ctihodnosti.“

„Velmi dobře, svědek je tedy propuštěn. Předvolejte dalšího svědka,“ oznámil soudce Erwood.

Dalším Drewovým svědkem byla Marianna Fremontová, která prohlásila, že dělá již několik let Meridithu Bordenovi hospodyni. V pondělí mívala volno, protože v neděli byli u Meriditha Bordena často hosti. V úterý ráno, když přijela autem k bráně, byla vrata dosud zamčená. Znamenalo to, že Meridith Borden ještě nevstal. To nebylo obvyklé. Hospodyně měla svůj klíč, vložila jej do elektrického zámku, stiskla tlačítko a bránu si automaticky otevřela. Vjela dovnitř a zaparkovala na místě za domem jako jindy.

„Co jste dělala potom?“ zeptal se Drew.

„Potom jsem šla k domu, odemkla dveře a vešla dovnitř.“

„Viděla jste něco neobvyklého?“

„V tu chvíli ještě ne, pane.“

„Co jste dělala pak?“

„Připravila jsem panu Bordenovi snídani a šla jsem za ním do jeho pokoje. Někdy sešel v županu na snídani dolů, jindy chtěl, abych mu jídlo přinesla do ložnice.“

„A tehdy jste si již něčeho neobvyklého všimla?“

„Ano.“

„Co to bylo?“

„V ložnici po něm nebylo ani stopy.“

„Co jste udělala?“

„Podívala jsem se, jestli mi nenechal nějaký vzkaz. Někdy, když musel zůstat přes noc pryč, nechával mi zprávu, kdy ho mám čekat.“

„Ty vzkazy vám nechával vždycky na stejném místě?“

„Ano.“ „Našla jste to ráno nějaký vzkaz?“

„Ne, pane.“

„Dobrá,“ řekl Drew. „Řekněte nám, co následovalo potom.“

„Když jsem zjistila, že pan Borden tu noc nespal ve své posteli, začala jsem prohledávat celý dům.“

„Počkejte, okamžik, to už vyvozujete závěry.“ zarazil ji Drew. „Protože se však jedná pouze o předběžné jednání a není to ještě soudní proces před porotou, myslím, že se musíme držet holých faktů. Co jste myslela tím, že nespal ve své posteli?“

„No, zkrátka, měl ji ustlanou.“

„Pokračujte.“

„Potom jsem začala prohledávat celý dům a zašla jsem i do ateliéru.“

„Ach tak. Můžete nám říct, co to je, ten ateliér?“

„To je místnost, kde pan Borden fotografoval.“

„Můžete ji popsat?“

„No, je to prostě taková místnost. Jde se po pár schodech nahoru a tam je pokoj s velkým střešním oknem k severu, je to takové dlouhé šikmé okno, aby vrhalo to správné světlo. Je v něm matové sklo. A pak je tam spousta zásuvek, aby se do nich mohly zapojit různé reflektory.“

„Pan Borden tu místnost využíval?“

„Ano, jistě, trávil tam spoustu času. Byl vášnivým fotografem. Moc rád fotografoval nejrůznější věci a nejradši lidi.“

„A když jste do té místnosti vstoupila, co jste zjistila?“

„Uviděla jsem pana Bordena nataženého na podlaze s dírou po kulce -“

„Zadržte. Vždyť jste přece nemohla *vědět*, že je to díra po kulce,“ přerušil ji Drew. „Viděla jste něco na jeho hrudi, co upoutalo vaši pozornost?“

„Ano. Z díry v hrudníku vytekla spousta krve.“

„Pan Borden byl mrtvý?“

„Ach ano, byl úplně tuhej.“

„Co jste tedy udělala?“

„Zavolala jsem policii.“

„To je všechno,“ řekl Drew.

„Chcete podrobit svědkyni křížovému výslechu?“ zeptal se soudce Erwood.

„Ten fotografický ateliér,“ řekl Mason, „mohla byste ho popsat trochu podrobněji? Je tam ještě něco kromě toho, o čem jste se zmínila?“

„Ano, jistě. Z ateliéru se vchází do temné komory. Stojí tam fotografický stojan na kolečkách pro dělání portrétů. Dá se s ním popojíždět sem a tam. A pak je tam spousta závěsů. Víte, takové ty velké role, co se používají jako pozadí, co je na nich něco namalovaného. Takové ty kulisy, které fotografové používají. Máte na nich pláže nebo horskou krajinu a tak.“

„Můžete nám popsat, jak pan Borden ležel?“

„No, ležel na zádech a - těžko se to popisuje. Hlavu měl zakloněnou a byl celý strnulý.“

„Máme fotografii pořízenou policií,“ dodal Drew.

„Vymiňuji si, aby byla založena jako důkazní předmět,“ řekl Mason, „a tím se vyloučí nutnost, abych této svědkyni pokládal další otázky.“

Drew vytáhl fotografie formátu dvacet na pětadvacet centimetrů, jednu podal Masonovi, druhou soudci Erwoodovi a jednu soudnímu úředníkovi.

„Tato fotografie bude uložena jako důkazní předmět,“ řekl soudce Erwood. „Předvolejte dalšího svědka.“

„Důstojník Gordon C. Gibbs,“ zavolal Drew.

Gibbs po přísaze předstoupil na místo pro svědky.

„Vy jste důstojník metropolitní policie?“

„Ano, pane.“

„Využil jste minulé úterý možnosti vstoupit do bytu, který si pronajal obžalovaný?“

„Ano, pane.“

„Měl jste povolení k domovní prohlídce?“

„Ano, pane.“

„Co jste tam hledal?“

„Zakrvavené věci, smrtící zbraň, cokoliv, co by naznačovalo, že se obžalovaný zapletl do násilného činu.“

„Našel jste nějaké z těchto věcí?“

„Ano, pane.“

„Co jste našel?“

„Našel jsem oblek s rezavými zaschlými skvrnami. Přinesl jsem ten oblek do policejní laboratoře a oni zjistili, že ty skvrny jsou -“

„Okamžik!“ zarazil ho rychle Draw, když viděl, jak se Mason zvedá na nohy. „Svědectví o skvrnách nám poskytne laboratorní expert. Teď nám řekněte, jestli jste udělal něco pro to, abyste oblek identifikoval?“

„Udělal, pane.“

„Co?“

„Vzal jsem jej do čistírny, jejíž cedulka byla na obleku, a zeptal jsem se majitele čistírny, jestli ten oblek zná, kolikrát ho už viděl, kdo ho do čistírny posílal a kdy byl naposledy čištěn. Myslím však, že o jeho odpovědích nemohu podat svědectví.“

„To je pravda, to nemůžete,“ souhlasil Drew.

Ansley se nahnul k Masonovi a pošeptal mu do ucha: „Ten oblek jsem měl na sobě, když jsem začal krvácet z nosu. Občas takové záchvaty mívám. Ten den byl zrovna velký vítr a šel jsem z

práce na parkoviště, kde jsem měl auto, když mě to chytlo.“

Mason obrátil pozornost k policejnímu svědkovi.

„Křížový výslech,“ vyzval ho Drew.

„Že to byly skvrny od krve, nevíte z vlastní zkušenosti, že ne?“ ptal se Mason.

„Ne, pane.“

„Že to byl oblek obžalovaného také nevíte z vlastní zkušenosti, že ne?“

„Ne, pane.“

„Z vlastní zkušenosti ani nevíte, zda tyto skvrny nemohly být výsledkem krvácení z nosu obžalovaného.“

„To ne, pane.“

„Jediné, co sám víte, je, že jste našel oblek.“

„Ano, pane.“

„Snažil jste se rozluštit vizitku čistírny na obleku a pak jste oblek donesl do policejní laboratoře, je to tak?“

„Ano, pane.“

„A to je ve skutečnosti *všechno*, co o tom obleku víte.“

„Vím, jak ty skvrny vypadaly.“

„Samozřejmě,“ podotkl Mason. „*Považoval* jste ty skvrny za významné, jinak byste si toho obleku vůbec nevšímal.“

„To je pravda.“

„Jak dlouho ty skvrny na tom obleku byly, ale nevíte.“ „Vím, co mi řekl ten muž v čistírně, kdy ten oblek naposledy čistili, a -“ „Jste policejní důstojník“ řekl Mason. „Víte, že musíte vypovídat na základě vlastní zkušenosti, a ne podle toho, co vám kdo řekl. Tak tedy, opakuji, vy nevíte, jak dlouho ty skvrny na tom obleku byly, že ne?“ „Ne, pane.“

„Děkuji,“ řekl Mason. „To je všechno.“

„Nyní ať předstoupí svědek poručík Tragg,“ řekl Drew.

Vešel poručík Tragg, bylo prověřeno jeho jméno a povolání.

„Znáte zde přítomného obžalovaného?“

„Ano, pane.“

„Kdy jste ho viděl poprvé?“ „V úterý, devátého.“ „Kde jste se s ním setkal?“ „Na parkovišti.“

„Kdo v tu dobu byl ještě s vámi?“ „Nikdo.“

„A s kým byl v tu chvíli obžalovaný?“

„S panem Perrym Masonem, který je jeho právním zástupcem.“ „Mluvil jste s obžalovaným?“ „Ano, pane.“

„Můžete uvést, o čem jste spolu mluvili? Tentokrát po vás nebudu chtít, co přesně jste říkali, jen povšechně téma vaší konverzace.“

„Nebudeme po svědkovi chtít, aby o tom rozhovoru dělal závěry,“ podotkl Mason.

„To po něm přece nikdo nežádá. Já se ho jen ptám, jestli si pamatuje, o čem zhruba mluvili.“ „Ano, pane.“ „Co to bylo?“

„Ptal jsem se ho na pistoli, kterou měl ve svém voze v přihrádce na rukavice.“

„Co jste udělal?“

„Tu pistoli jsem mu zabavil.“

„Kde byla?“

„V oddělení na rukavice.“ „Můžete ten revolver popsat?“

„Ano, pane. Byl to revolver ráže 38, typ, který je znám jako policejní model.“

„Měl jste možnost všimnout si jeho čísla?“

„Ano.“

„Jaké bylo?“

„613096.“

„Co jste s tou pistolí udělal?“ „Odevzdal jsem ji na balistické oddělení.“

„Podívejte se, poručíku,“ řekl Drew, „vy jste tu pistoli neodevzdal nějakému oddělení, ale předal jste ji určité osobě v tom oddělení, viďte?“ „Ano, to je fakt, Alexanderu Redfieldovi.“ „On je policejní odborník na balistiku?“ „Ano, pane.“ „Co se stalo

potom?“

„Řekl jsem obžalovanému, že chci, aby jel se mnou na policejní stanici.“

„Bránil se tomu?“ „Ne, pane.“

„Jel s vámi na policejní stanici?“ „Ano, pane.“

„A učinil tam nějaké prohlášení?“ „Ano pane.“ „Co řekl?“

„Učinil prohlášení o tom, co dělal večer před tím, kdy navštívil Meriditha Bordena. Požádal jsem ho, jestli by mu nevadilo, kdyby to, co řekl, napsal a prohlášení podepsal. Řekl, že by mu to nevadilo, tak jsem mu podal papír a tužku a on tak učinil.“ „Máte ten dokument s sebou?“ „Ano, pane, mám.“

„Byl celý ten dokument napsán, opatřen datem a podepsán obžalovaným jeho vlastní rukou?“ „Ano, pane.“

„Diktoval mu někdo, co tam má napsat?“

„Ne, pane, jen to, že má napsat, co se opravdu stalo.“

„Sliboval mu někdo něco nebo mu snad vyhrožoval nebo ho naváděl?“

„Ne, pane.“

„Byl podroben nějakému fyzickému či psychickému nátlaku, aby toto prohlášení sepsal?“

„Ne, pane.“

„Učinil tak tedy z vlastní vůle?“

„Ano, pane.“

„Máte to prohlášení s sebou?“

„Ano, pane.“

„Jestli ctěný soud dovolí,“ řekl Drew, „doporučuji tuto pistoli a toto prohlášení jako důkazní předměty.“

„Velmi dobře,“ pronesl soudce Erwood.

„To jsou všechny otázky, které v tuto chvíli na svědka mám. Možná, že ho předvolám ještě někdy později,“ propustil ho Drew.

„To je v naprostém pořádku,“ řekl Mason. „Vím, že svědek bude ochotně dále vypovídat. Vzdávám se práva na křížový

výslech.“

„Vy se vzdáváte práva na křížový výslech?“ nechtěl věřit svým uším Drew.

„Samozřejmě,“ odpověděl Mason. „Žádná otázka mě nenapadá, vůbec žádná.“

„Předvolejte tedy dalšího svědka,“ pokračoval soudce Erwood.

Sam Drew řekl: „Předvolejte prosím svědka Harveye Dennisona.“

Předstoupil Harvey Dennison a složil přísahu. Prokázal, že je již více než tři roky majitelem železářství, známého jako Valley View Hardware Company, že prozkoumal revolver číslo 613096 a podle svých záznamů zjistil, že tato zbraň byla koupena od velkoobchodníka, uložena do skladu, ale nebyla prodána. Řekl, že asi před třemi roky byl upozorněn na to, že zbraň zmizela. Její krádež byla odhalena v souvislosti s inventářem, který zmizel, a jediným možným závěrem je, že pistole byla ukradena. V té době se totiž do obchodu někdo dvakrát vloupal zadním vchodem, některé věci se ztratily, ale krádež pistole byla odhalena až nějakou dobu po těchto vloupáních.

„Přejete si křížový výslech?“ zeptal se Sam Drew Masona.

„Žádný křížový výslech nebude,“ odpověděl Mason.

„Zavolejte Alexandera Redfielda,“ řekl tedy Drew.

Přistoupil Redfield, splnil přísahu a charakterizoval se jako odborník na balistiku a střelné zbraně a jejich identifikaci.

„Předvedu vám kolt ráže 38, který byl uveden jako předmět doličný, a je označen People's Exhibit 13. Tato zbraň má sériové výrobní číslo 613096. Už jste tu zbraň někdy viděl?“

„Viděl.“

„Vystřeli jste z ní zkušební náboj?“

„Vystřelil.“

„Můžete nám stručně popsat, co máte na mysli pod pojmem zkušební náboj ?“

„Každá hlaveň má jisté deformace, nepravidelnosti či jedinečnosti, jako je rýha či malé škrábnutí, a zanechává na náboji vystřeleném z takovéto pistole důležité stopy.“

„To mluvíte o poli závitu a kalibru?“

„Kdepak, to je něco úplně jiného. Ty zanechávají na náboji to, co se nazývá jakostní popis. Já však mluvím o rýhování, které je známo pod pojmem individuální popis náboje.“

„A na základě zkušební kulky, kterou z pistole vypálíte, získáte o těchto deformacích a nepravidelnostech důkazy?“

„Přesně tak. Na kulce vznikne rýhování, nesčetné množství drobných škrábnutí, která jsou nepravidelně rozmístěna po celém povrchu náboje, a jsou u všech kulek vystřelených z této hlavně totožná.“

„Chcete říct, že je možné identifikovat kulku podle hlavně, ze které byla vystřelena?“

„Ano. Pokud máte pistoli, smrtící kulku a testovací kulku.“

„A jak ty kulky, co jim říkáte testovací, získáte?“

„Vypálíme je z pistole do dlouhé krabice, vypolstrované buničitou vatou, kousky papíru a podobným měkkým materiálem, který tu kulku zbrzdí, aniž by ji poškodil.“

„Vystřelil jste tedy z pistole, kterou držíte v ruce, zkušební kulku?“

„Ano.“

„A měl jste potom možnost porovnat ji s jinou kulku?“ „Ano.“

„Kde jste tu druhou kulku získal?“

„Od koronera.“

„Kdy?“

„V úterý odpoledne, devátého.“

„A co můžete k těm dvěma kulkám říct?“

„Kulka, kterou jsem obdržel od koronera, souhlasí s testovacími kulkami v takovém množství detailů, že můžu bez váhání prohlásit, že takzvaná smrtící kulka byla vystřelena z této

pistole.“

„Máte tu kulku, kterou jste dostal od koronera?“

„Mám.“

„A jednu z testovacích kulek?“

„Ano.“

„Můžete nám je předvést prosím?“

Svědek vytáhl z kapsy dvě malé nádobky z umělé hmoty a řekl: „Toto je kulka, kterou mi dal ohledavač a kterou na svých fotografiích nazývám smrtící kulkou, a kulka v této nádobce je testovací kulka.“

„Pořídil jste fotografie ukazující srovnání obou kulek?“

„Ano. Pořídil jsem fotografie, na kterých byla testovací kulka vyfotografována z různých stran a překrývala se na záběru se smrtící kulkou, takže je možné sledovat rýhování obou kulek, jak se objevuje na překrývajících se záběrech.“

„A rýhování odpovídá?“

„Naprosto, pane.“

„Máte zde ty fotografie?“

„Ano, pane, mám.“

„Žádám, aby byly vzaty jako důkazní předměty,“ prohlásil Drew.

„Bez námitky,“ řekl Mason vesele.

„Žádný křížový výslech?“ ptal se Drew Masona.

„Žádný, Vaše Ctihodnosti. Mám naprostou důvěru ve schopnost a odpovědnost pana Redfielda.“

„To je tedy vše,“ řekl Drew.

Potom byl předvolán koroner, aby potvrdil, že za jeho dohledu a pod jeho řízením byla na mrtvém těle Meriditha Bordena provedena pitva a že byla v jeho těle objevena kulka, která byla pečlivě vyjmuta pitevním chirurgem, umístěna do plastikové nádobky se šroubovacím víčkem, zapečetěna a nádobka byla vlastnoručně předána odborníku na balistiku, panu Alexanderu

Redfieldovi.

„To je vše," uzavřel Drew.

„Ze své strany nemám nic," prohlásil Mason.

Soudce Erwood se se zjevnou úlevou pohodlně opřel. Na druhé straně Sam Drew se choval jako člověk procházející zaminovaným polem, jako by každou chvíli čekal, že ho výbuch pošle do království nebeského. Proces pokračoval příliš hladce, přesně podle vytištěného rozpisu. A každý, kdo znal soudní strategii Perryho Masona, věděl, že nikdy nenechá žádný proces plynout příliš hladce - alespoň nikdy ne dlouho.

Drew pozval k vypovídání pitevního chirurga a vyptával se ho na nálezy zjištěné při pitvě. Chirurg četl svoje poznámky, ve kterých stálo, že objevil kulku ráže 38, kterou umístil do plastikové nádobky a předal ji koronerovi, který jí, za jeho přítomnosti, předal Alexanderu Redfieldovi. Kulka, kterou koroner předal Redfieldovi, prý byla tatáž kulka, kterou on vytáhl z těla Meriditha Bordena. Kulka prošla levou částí hrudníku v bodě uchýleném doleva od mediální čáry a sklouzla nepatrně dolů, takže ji bylo možno vytáhnout z kůže na zádech, kulka prý zcela odtrhla jeden cíp srdce, proto, podle jeho názoru, smrt nastala okamžitě.

„Vzhledem k vaší další kvalifikaci," zeptal se ho Drew, „máte nějaké zkušenosti s klasifikací krve a sérologií?"

„Ano, pane."

„Ukážu vám oblek, na kterém jsou jisté skvrny, a zeptám se vás, jestli jste ty skvrny přešetřil."

„Ano pane, přešetřil."

„Jakého původu ty skvrny jsou?"

„Jsou od krve."

„Můžete nám říci od jaké krve?"

„Ano, pane."

„Od jaké krve tedy?"

„Od lidské."

„Můžete tuto krev dále klasifikovat?“

„Ne na všech skvrnách. Některé jsou příliš drobné, než aby bylo možno je klasifikaci podrobit. Ty větší skvrny jsem však klasifikovat mohl.“

„A k jakému jste dospěl závěru?“

„Je to krev známá jako skupina AB.“

„Je to relativně běžná skupina?“

„Ne, pane. Krev této skupiny se vyskytuje velmi zřídka.“

„Můžete odhadnout jaké procento populace krev této skupiny má?“

„Řekl bych ne víc než dvanáct procent.“

„Jakou krevní skupinu měl zesnulý Merididth Borden?“

„Měl stejnou krevní skupinu jako krev, která zanechala skvrny na tomto obleku, to znamená skupinu AB.“

„Křížový výslech,“ obrátil se Drew k Masonovi.

„Mohl byste nám říct, jak jsou ty skvrny staré?“ zeptal se Mason.

„Ne s přesností.“

„Vyschly a změnily barvu?“

„Ano.“

„Jakou krevní skupinu má obžalovaný?“ zeptal se Mason.

„Nevím.“

„Vy nevíte?“

„Ne. Pravděpodobně nulku. To je nejběžnější typ. Asi padesát procent populace patří k této skupině.“

„Ale na základě toho, co víte, nemůžete vyloučit, že i obžalovaný může mít krevní skupinu AB.“

„To nevylučuji. Jakmile poukážeme na to, že na obleku jsou skvrny po lidské krvi, je na něm, aby dokázal, že ta krev je jeho - aspoň tak se na to dívám já.“

„To je vše,“ podotkl Mason.

Potom se obrátil k Ansleymu a zašeptal: „Jakou máte krevní

skupinu?“

„Nevím,“ odpověděl Ansley. „Jenom vím, že jsem měl ten oblek na sobě, zrovna když se mi spustila krev z nosu.“

„Křížový výslech je skončen,“ řekl Mason svědkovi, který dosud stál na místě pro svědky.

„To je tedy ke svědkovi vše,“ řekl soudce. „Předvolejte svého dalšího svědka, pane žalobce.“

„Zavolejte Beemana Nelsona,“ zvolal Drew.

Nelson složil přísahu, jako svoje povolání uvedl, že je majitelem čistírny, identifikoval na zakrváceném obleku značku své čistírny a prohlásil, že oblek již čistil a žehlil nejméně pětkrát, pokaždé že byl oblek přijímán i opět předáván obžalovanému panu Georgei Ansleymu, naposledy že byl oblek vyčištěn, vyžehlen a obžalovanému předán asi deset dní před vraždou. V tu dobu byl oblek v dobrém stavu, bez krvavých skvrn.

„Nějaké otázky?“ zeptal se Drew Perryho Masona.

„Děkuji, žádné,“ odpověděl Mason.

Soudce Erwood jevil známky netrpělivosti, ohlížel se po hodinách a bylo zřejmé, že je připraven dát příkaz k předání obžalovaného vyššímu soudu.

Když Drew zaznamenal známky soudcovy netrpělivosti, řekl: „Když soud dovolí, mám ještě jednoho či dva svědky. Cítím, že tento případ bude moct být brzy uzavřen.“

„Pokračujte tedy,“ vyzval ho soudce Erwood. „Nechte si předvolat dalšího svědka.“

„Zavolejte Jaspera Horna,“ řekl Drew.

Přistoupil Jasper Horn, vysoký, kostnatý chlapík. Pomalým pohybem zvedl obrovskou mozolnatou tlapu a složil přísahu.

„Jmenujete se Jasper Horn?“

„Ano, pane.“

„Jaké je vaše povolání, pane Horne?“

„Dělám mistra na stavbě.“

„Znáte obžalovaného Georgee Ansleyho?“

„Ano, pane, znám.“

„Pracujete pro něho nebo jste pro někoho někdy pracoval?“

„Ano, pane. Dělám mistra na stavbě školy podle jeho projektu na západním konci města.“

„Rád bych teď zaměřil vaši pozornost na minulé pondělí. Mluvil jste dopoledne s panem Georgeem Ansleyem?“

„Jistě, mluvil jsem s ním dlouho. Byl na stavbě a společně jsme staveniště obhlíželi.“

„Nevšiml jste si něčeho neobvyklého nebo znepokojivého? Nebo raději takhle. Zeptám se vás, zda si pan Ansley stěžoval na to, že při stavbě budovy nejsou dodržovány přesné specifikace?“

„Hodně si stěžoval.“

„Mluvili jste s panem Ansleyem minulé pondělí o nějakých konkrétních problémech týkajících se třeba kontroly?“

„Ano, pane.“

„O čem jste hovořili?“

„No, některé ocelové výztuže v jedné zdi se trochu vychýlily ke straně. Vzdálenost mezi středy nebyla přesná a jedna nebo dvě výztuže byly mírně vybočené.“

„Už jste někdy dřív o tom s kontrolory mluvil?“

„Mluvil.“

„A co vám řekli?“

„Řekli mi, že to musíme spravit, nebo že nás přinutí tu zeď zbourat.“

„Přel jste se s nimi?“

„No to bych řek, že jo.“

„A potom jste o tom rozhovoru pověděl Ansleymu?“

„Samozřejmě, že jsem mu o tom řek.“

„A dával jste tehdy Ansleymu nějaké návrhy?“

„Ano, pane.“

„Jaké?“

„Řek jsem mu tehdy, že já na jeho místě, kdybych chtěl mít po starostech, že bych se sbalil a vypravil se za Meridithem Bordenem. Že je to úplně jasný.“

„Co na to pan Ansley odpověděl?“

„Ansley mi tehdy řek, že před někým takovým, jako je Borden, se plazit po kolenou nebude, že takovýhle chlápky je lepší rovnou zastřelit. Prohlásil, že jestli je za všechny ty trable zodpovědný Borden a jestli si myslí, že se ho Ansley zalekne, že se kapánek mejlí. Tvrdil, že takového člověka zabít je málo.“

V soudní síni to zašumělo.

„Svědek je váš,“ řekl Drew.

Mason se narovnal na židli. „Ten rozhovor se odehrál v pondělí?“

„Ano, pane.“ „Už jste někdy před tím s kontrolory o vadné konstrukci mluvil?“

„Rek bych, že ano....Na nic konkrétního si však nevzpomínám.“

„Kontroloři jsou přísní?“

„Pane Masone,“ řekl svědek rozhorleně, „kontroloři byli na nás pěkně vostrý. Slídili po stavbě s lupou v ruce a neuniklo jim ani škrábnutí. Házeli nám všechny maličkosti na hlavu, nutili nás, aby sme to, co už bylo postavený, zbourali a stavěli znovu. Plížili se po staveništi, slídili mi za zadkem, brzdili práci, jak jen mohli, až jsme z nich byli všichni na nervy.“

„Až do minulého pondělí?“

„Přesně tak.“

„Včetně pondělí?“

„Včetně pondělí.“

„Teď bych rád vaši pozornost převedl na úterý. Mluvil jste s nějakými kontrolory v úterý?“

„Počkat,“ přerušil je Sam Drew, „otázka je nepřípustná, irelevantní a netýká se podstaty věci, to je zkrátka nesprávně

vedený křížový výslech. Já jsem se svědka na úterý vůbec nevyptával.“

„Myslím, že mám právo vyslechnout si svědka ohledně veškerých rozhovorů, které s kontrolory měl,“ řekl Mason. „Konec konců to svědčí ve prospěch závěrů, které z toho můžeme vyvodit. Jeho výpověď dosvědčuje, že kontroloři jednali neopodstatněně, že byli bezdůvodně přísní, a tak mám právo ukázat *všechny* zkušenosti, které tento muž s kontrolory měl, co všechno podle něho znamená to, že kontroloři byli neopodstatněně přísní. Zřejmě má nějaké kritérium, podle kterého chování kontrolorů posuzuje.“

„Myslím, že otázka se může povolit,“ řekl soudce Erwood.

„V úterý ráno,“ pokračoval svědek, „nastal najednou zlom. Přišel ke mně kontrolor a řekl mi, že podstatné úpravy ve specifikaci železné výztuže té zdi byly provedeny a že je spokojen. Říkal, že naši práci zkontroloval a že má pocit, že je to dobrá práce, že je spokojený, že si počínáme velmi dobře. Nakonec řekl, že teď to, jak bude práce dokončena, nechá hlavně na mě.“

„To bylo v úterý ráno?“ ujistil se znova Mason.

„Ano, pane.“

„Děkuji vám,“ uzavřel svůj výslech Mason, „to je všechno.“ „Žádné další otázky,“ uzavřel svědkův výslech Drew.

„Můžete jít,“ řekl soudce Erwood svědkovi.

„Nechám předvolat ještě Franka Ferneyho,“ pokračoval Drew.

Přišel Ferney. Po přísaze se ho Drew zeptal: „Byl jste za života Meriditha Bordena jeho zaměstnancem?“

„Ano, pane.“

„Co jste dělal?“

„Byl jsem jakýmsi pomocníkem pro všechno. Dělal jsem vše, co bylo třeba.“

„Bral jste pro něho i vzkazy?“

„Přesně tak.“

„Vyřizoval všelijaké obchůzky?“

„Ano, pane. Dělal jsem cokoliv, zkrátka všecko, co bylo potřeba. Pomáhal jsem mu, když pořádal večírky, doléval sklenice, dbal na to, aby všichni hosté byli spokojeni. Dělal jsem zkrátka všechnu práci, která byla zapotřebí.“

„Soustřeďme teď pozornost na minulé pondělí. Míváte v pondělí volno?“

„Ne, pane. Tak jak myslíte, jsem nepracoval. Býval jsem většinou k dispozici trvale, když jsem si ale potřeboval nebo chtěl vzít volno, zkrátka jsem to svému pánovi řekl, a mohl jsem jít.“

„A jak to bylo minulé pondělí večer?“

„Řekl jsem pánovi, že se v pondělí vrátím až pozdě večer. Chtěl jsem ten večer strávit se svou přítelkyní.“

„V kolik hodin jste minulé pondělí opustil Bordenův dům?“

„V šest hodin.“

„Znáte Mariannu Fremontovou, hospodyni?“

„Samozřejmě.“

„To ona vaří?“

„Když je doma, tak ano.“

„V pondělí mívá ale volno?“

„Ano.“

„Kdo tedy v pondělí vaří?“

„Když jsme neměli žádnou společnost, vařila ona. Když jsme měli hosty, vzal si pan Borden obvykle ještě jednoho kuchaře, nebo když se u nás někdy sešlo víc lidí, přinesl nám jídlo zaměstnanec restaurace.

Když jsme byli s panem Bordenem sami, usmažil jsem k snídani vajíčka se slaninou. K obědu jsme mívali jenom nějaký salát a někdy jsem něco takového připravil i v pondělí večer. Když měla kuchařka volno, tak jsme tu s panem Bordenem žili, dá se říct, staromládeneckým životem, pokud jsme ovšem neměli hosty. Ale když tu byl večírek, raději si zval na vaření kuchaře nebo nechal jídlo přinést z restaurace.“

„Vařilo se minulé pondělí něco k večeři?“

„Pan Borden mi řekl, že si otevře konzervu s kyselým zelím a k tomu jenom přikousne nějakou maličkost. Já jsem večeřel mimo dům.“

„Máte představu, v kolik hodin asi v pondělí večer mohl jíst, když jste nebyl doma?“

„Námitka, když soud dovolí,“ ozval se Mason. „Jestliže má mít výpověď nějaký význam, je povinností soudu dokázat, co se stalo toho určitého večera. Vznáším námitku. Otázku považuji za nepřípustnou, irelevantní a neodpovídající podstatě věci.“

Drew řekl: „Když soud dovolí, považuji za velmi důležité tento bod vyjasnit, protože smrt nastala někdy mezi osmi třiceti a jedenácti třiceti, soudě tak podle teploty těla, posmrtné ztuhlosti a zsinalosti. Kdybychom věděli, kdy bylo přijato poslední jídlo, mohli bychom dobu smrti určit s větší přesností.“

Soudce Erwood se obrátil k Ferneymu. „A to je něco, co nevíte. Vy nám můžete dát jen obecnou představu, jak se pan Borden v pondělí večer obvykle stravoval. Je to tak, viďte?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti. V pondělí večer měl celý dům pro sebe. Moh se najíst pět minut po šesté, hned jak jsem odešel, nebo moh jíst až v půl deváté, nebo moh dokonce počkat, až odejde Ansley, a najíst se potom. Já vám můžu říct jenom to, jak jsme v pondělí večer obvykle jedli. Nic přesnějšího vám říct nemohu.“

„Aha,“ pronesl soudce Erwood zamyšleně. „Myslím, že zůstaneme u námitky obhájce obžalovaného - jak to tak vypadá.“

„Myslím, že naše otázky jsou vyčerpány. Můžete nastoupit s křížovým výslechem,“ obrátil se Drew k Perrymu Masonovi.

„Usedlost pana Bordena je obehnaná vysokou zdí, viďte?“ zeptal se Mason.

„Ano, pane.“

„S elektricky ovládanými vraty.“

„Ano. Vrata jsou ovládána automaticky.“

„Existuje nějaký další způsob, jak se dostat do domu nebo z domu, kromě těmito vraty?“

„Existuje zadní vchod.“

„Můžete nám popsat, kde tento vchod je?“

„Musí se projít garáží.“

„Jak ten vchod vypadá?“

„Jsou to těžká železná vrata, která jsou stále zamčena.“

„Vy k nim ale máte klíč?“

„Samozřejmě.“

„A hospodyně má klíč také?“

„Ano, pane.“

„A samozřejmě i pan Borden měl klíč.“

„Jistě.“

„Existují ještě další klíče?“

„O žádných dalších nevím.“

„Jsou ta vrata široká tak, že by jimi projel automobil?“

„Ne, pane, těmi může projít akorát člověk. Jsou to těžké, solidní železné dveře. Všechna auta musí projíždět hlavními vraty. V zemi pod otáčecí rampou je umístěna gumová trubice a kdykoliv auto přes ni projede dovnitř, zazvoní v domě zvonek, aby pan Borden věděl, že někdo přijíždí.“

„Ach tak,“ řekl pan Mason zamyšleně. „A jak se ta vrata zavírají?“

„Můžete je zavřít stisknutím knoflíku v domě nebo se vrata zavřou automaticky podle elektrického spínače, který byl nastavený na jedenáctou hodinu, ten čas bylo samozřejmě možné změnit.“

„A jak se vrata otvírají?“

„Je opět třeba stisknout knoflík uvnitř v domě nebo manipulací zamknutého spínače u vchodu na příjezdové cestě. Jestli použijete vypínač na příjezdové cestě, otevřou se vrata na interval dostatečně dlouhý, aby projelo auto, a potom se opět automaticky

zavřou.“

„Dala se vrata nějakým způsobem otevřít zvenku?“

„Jistě. Je tam spínač na klíč. Klíčem se spínač odemkne, stisknete knoflík a vrata se otevřou, opět na dostatečně dlouhou dobu, aby auto mohlo projet, a potom se znovu automaticky zavřou.“

„Vy máte klíče od všech těchto spínačů?“

„Samozřejmě.“

„A hospodyně?“

„Jistě. Ona má klíče také.“

„U vrat je umístěn i telefon?“

„Ano.“

„S čím je ten telefon spojený?“

„Je to soukromá linka, která vede přímo do domu, kde po stisknutí tlačítka zazvoní dva telefonní aparáty.“

„Kde jsou ty telefonní aparáty umístěny?“

„Jeden je v pracovně pana Bordena, ten druhý je tam, co bydlím já, tedy v mém pokoji.“

„A kde je váš pokoj?“

„Dole v suterénu.“

„Proč jsou ty telefony dva?“

„Protože když zazvoní telefon, já ho zvednu a zeptám se, kdo přijel a co chce. Pan Borden může poslouchat u svého aparátu. Když je to někdo, koho chce pan Borden vidět, přeruší náš rozhovor a řekne: ‚Tady Borden osobně. Otevřu vám vrata a můžete vjet dovnitř.' Jakmile se však pan Borden neozve, řeknu tomu člověku na drátě, že mě to moc mrzí, ale vrata že jsou na noc zamčená a pan Borden si nepřeje být rušen.“

„Ten telefon u brány je tedy spojen pouze s těmito dvěma aparáty?“

„Ano.“

„Pan Borden trávil většinu času ve své pracovně?“

„Prakticky celý den.“

„A co ten fotografický ateliér?“

„Tam také občas pobýval, hlavně v noci.“

„Asistoval jste mu tam někdy?“

„Ne, nikdy. Když odešel do ateliéru, chtěl být ponechán o samotě. Nikdo ho nesměl v ateliéru rušit.“

„Zamykal se tam?“

„Dveře se samy zaklaply a zvenčí nešly otevřít.“

„Někdy pracoval s modelkami?“

Drew Masona přerušil: „Když soud dovolí, toto není správný křížový výslech. Obhajoba se vyptává na věci, které jsou naprosto mimořádné a bezpochyby představují pouze snahu vytáhnout ze svědka co nejvíc.“

„Soud se k tomuto prohlášení přiklání,“ souhlasil soudce Erwood. „Námitce se vyhovuje.“

„To je tedy všechno,“ uzavřel svůj výslech Mason.

„Žádné další otázky,“ řekl Drew.

Drew pohlédl na hodiny. „Když soud dovolí, blíží se hodina polední přestávky. Mám pocit, že jsme tento případ vyřídili rychle. To je z mé strany vše. Mám za to, že jsme dokázali skutečnosti nezbytné pro předání obžalovaného dále.“

Soudce Erwood řekl: „Myslím, že jste je dokázali víc než dostatečně. Mohli jste to zakončit už před dobrou půlhodinou a již byste měl na příkaz předat obžalovaného dále nárok. Na základě rozhodnutí soudu, předáváme tedy obžalovaného-“

„Když ctěný soud dovolí,“ přerušil ho Mason a postavil se. Soudce Erwood na něho pohlédl s nevolí. „Ano, o co jde, pane obhájce?“

Mason řekl: „Obžalovaný má právo se ke svědectví vyjádřit.“

„Samozřejmě,“ řekl soudce Erwood. „Nerad bych předem vyloučil vaši obhajobu, jestli je to vaším přáním, i když mohu prohlásit, že u výslechů tohoto druhu je dosti neobvyklé, aby se

obžalovaný k případu sám vyjadřoval. Upřímně řečeno, pane Masone, jelikož zde není přítomná porota, cítím se povinen k tomu prohlásit já, že si zde k vyslechnutému případu nedovedu představit, s čím by obhajoba mohla přijít, aby předání obžalovaného dále soudu zabránila. Možná, že byste mohl svojí obžalobou vyvolat opodstatněné pochybnosti v myslích poroty, ale pokud mám mluvit jménem soudu, důkazy jsou jednoznačně dostatečné, aby svědčily o spáchání vraždy a potvrzovaly pravděpodobnou příčinu věřit, že zločin spáchal zde přítomný obžalovaný.“

„Až na jedinou věc, když soud dovolí,“ podotkl Mason. „Je zde jeden bod, který lze velmi zpochybnit.“

„Neuvědomuji si, že by tomu tak bylo,“ řekl soudce Erwood poněkud podrážděně.

„Jde o hledisko času,“ uvedl Mason. „Jestliže by můj klient měl spáchat vraždu, musel by tak učinit před devátou hodinou.“

„Pro to neexistují důkazy.“

„Důkazy se pro to dají snadno nalézt,“ pokračoval Mason, „a my bychom rádi prokázali, že Meridith Borden byl živý ještě dlouho po deváté hodině.“

Soudce Erwood se poškrábal na bradě a neochotně pronesl: „No, v tom případě bych s vámi souhlasil, že by šlo o dokonalou obhajobu. Ovšem jen v případě, *pokud* by se vám to podařilo prokázat, pane Masone.“

„Navrhujeme, aby nám byla dána možnost to prokázat.“

„Jak dlouho vám to bude trvat?“

„Nejméně celé odpoledne,“ odpověděl Mason.

„Mám nabitý program a předpokládal jsem, že tento případ bude jen rutinní záležitostí, která nám nezabere více než hodinu, rozhodně jsem nepočítal ani s celým dopolednem,“ řekl soudce Erwood.

„To mě moc mrzí, Vaše Ctihodnosti, jsem si ale jistý, že já

jsem u soudu nemohl vzbuzovat dojem, že by šlo pouze o takový případ.“

„Ne, vy ne,“ připustil Erwood. „Hádám, že tady došlo k nějakému nedorozumění. Takové záležitosti vyřizujeme totiž obvykle velmi rychle. Rozhodně však nechci zabránit obžalovanému, aby se k případu vyjádřil. Jenom bych chtěl zdůraznit, pane Masone, že alibi obžalovaného by muselo být velmi, ale velmi jasné a víc než přesvědčivé, aby soud od jeho rozhodnutí případ předat dále odvrátilo.

Vy jste zkušený soudní prokurátor a jistě si uvědomujete všechny nevýhody, které z toho vyplynou, když obžalovaný přednese svoji obhajobu již zde u předběžného projednávání. Ptám se vás nyní, chcete přes prohlášení soudu v případu pokračovat?“

„Ano, chci.“

„Velmi dobře,“ řekl soudce Erwood. „Rád bych podotkl ještě něco. Všiml jsem si v tisku, že u některých případů, kde jste se objevil u předběžného projednávání, došlo k dramatickému vývoji událostí, které, podle mého názoru, nebyly opodstatněné.

Nechci se tímto dopustit osobní kritiky. Chci pouze vyjádřit svůj názor, že soud v těchto případech byl k obžalobě příliš shovívavý, že na to, aby v rámci předběžného jednání byly uvedeny jisté typy důkazů, přistoupil. Nemám v úmyslu upírat obžalovanému jeho práva, ale, na druhé straně, rozhodně nemám v úmyslu nechat volný průchod nepatřičným důkazům.“

„Jak si Vaše Ctihodnost, přeje,“ souhlasil Mason. „Rád bych soudu přednesl svoje důkazy teoretické domněnky, že pokud by obžalovaný Meriditha Bordena zabil, musel by tak učinit před devátou hodinou večerní. Myslím, že mohu naprosto přesvědčivě dokázat, že zločin *nebyl* před devátou hodinou spáchán.“

„Dobrá,“ souhlasil soudce Erwood. „Soud teď učiní přestávku a -“

„Ještě malý okamžik,“ přerušil ho Mason. „Prosím o

shovívavost soudu. Nerad vás přerušuji, ale je zde ještě jedna věc, která může pro obžalovaného být velmi důležitá.“

„A to?“

„Tělo Meriditha Bordena bylo nalezeno v jeho fotografickém ateliéru. Dedukcí lze tedy dojít k závěru, že po rozhovoru s obžalovaným se Borden odebral do svého fotografického ateliéru, aby fotil. Tudíž musel být s někým. Těžko by fotografoval sám sebe.“

Soudce Erwood se zachmuřil. „Takové uvažování, pane Masone, je založeno pouze na vaší důvěře v to, co vám řekl obžalovaný. Jestliže chcete svoje alibi zakládat na důkazech tohoto typu, myslím, že zbytečně ztrácíte čas.

Na základě obeznámení soudu, mohl Meridith Borden mluvit s obžalovaným Georgeem Ansleyem ve fotografickém ateliéru. Borden mohl George Ansleyho třeba fotografovat.

Předpokládám, že obžalovaný je připravený dosvědčit, že rozhovor s Bordenem se odehrál v jeho pracovně, ale soud nemůže takovému svědectví přisuzovat žádný význam. Porota může nebo nemusí obžalovanému věřit. Pokud jde o tento soud, při předběžném projednávání, kdy se ukáže, že vražda byla spáchána vražednou zbraní nalezenou u obžalovaného, nemůže soud v žádném případě nepodložená slova obžalovaného brát jako důkaz, že by v místnosti, kde byla vražda spáchána, nebyl.“

„Naprosto chápu vaše stanovisko, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason, „a nepožaduji na soudu, aby obžalovanému věřil. Rád bych však požádal pana státního zástupce o vyjádření, zda existují důkazy o tom, že se ten večer ve studiu fotografovalo. Je-li tomu tak, rád bych, aby ty fotografie byly předloženy jako důkaz.“

Drew řekl: „Nemusíme předkládat všechny své důkazy obhajobě.“

„Nebyly tam žádné exponované snímky?“ ptal se Mason. „Nebylo ve fotoaparátu nic nalezeno?“

„Byly tam exponované snímky,“ řekl Drew „a byla tam exponovaná deska ve fotoaparátu, ale není nic, z čeho by se dalo usuzovat, *kdy* byla fotografická deska exponována.“

„Když Ctěný soud dovolí,“ řekl Mason, „mám pocit, že bychom zde jisté spojení nalézt mohli. Jestli ty exponované snímky nebyly dosud vyvolány, myslím, že by vyvolány být měly, abychom viděli, co na nich je.“

„Byl ten film vyvolán?“ obrátil se soudce Erwood na Sama Drewa.

„Byl, Vaše Ctihodnosti.“

„Mám za to,“ řekl soudce Erwood, „že kdyby byl na snímcích obžalovaný, byl by film nebo vyvolané snímky z toho filmu předloženy jako důkaz.“

„To je pravda,“ souhlasil Drew netrpělivě. „Zesnulý se společně se svými přáteli účastnil v době, kdy ho zastihla smrt, nějaké fotografické soutěže. Uspořádali mezi sebou soutěž, jen tak pro zábavu, kdo pro kalendář pořídí nejlepší snímek dívky. Podle našeho názoru byly snímky ve fotoaparátu pořízeny buď v den vraždy, nebo den předcházející. Nemáme pocit, že by byl Bordenově přítomnosti v ateliéru připisován nějaký význam, až na to, že je dost pravděpodobné, že byl v ateliéru, protože chtěl zrovna film vyjmout z fotoaparátu a vyvolat. Mohl být nedočkavý, aby viděl, jak snímky pro soutěž vypadají.“

Mason řekl: „Rád bych obžalobě navrhl, aby filmy nebo alespoň jejich kopie odpoledne přinesla.“

„Nevidím pro to žádný důvod,“ namítl Drew. „Toto není soud před porotou. Obžaloba nepotřebuje předkládat žádné další důkazy, aby bylo zřejmé, že zde došlo k zločinu a když je zcela opodstatněné se domnívat, že ten zločin spáchal zde přítomný obžalovaný.“

„Tak tak,“ souhlasil soudce Erwood. „Ale tam, kde si obhajoba přeje předložit svědectví, *má* právo svědky předvolat.

Obhajoba si může nechat předvolat svědky, kteří tento film mají. Myslím, že bude lepší, když to obhajobě umožníte, pane Drew, ušetří nám to čas.“

„Ale snímky nemají k případu žádný vztah, vůbec žádný vztah,“ stál na svém Drew.

„Potom můžete mít námitky k jejich předvedení jako důkazních předmětů. Obžalovaný však rozhodně u předběžného jednání má právo předvolat svědky a předvést svědectví podle vlastního uvážení.“

Drew ustoupil s kyselým výrazem ve tváři. „Dobrá,“ souhlasil nakonec, „odpoledne ty snímky přinesu.“

Soudce Erwood řekl: „Soud učiní přestávku do dvou hodin odpoledne.“

Mason spěchal k Paulovi Drakeovi. „Dobrá, Paule,“ řekl, „dej signál. Ať tví muži okamžitě předvolají k soudu Lorettu Harperovou, Dawn Manningovou, Beatrice Cornellovou a Franka Ferneyeho.“

Drake se otočil a dal zdvižením ruky s palcem dolů a čtyřmi prsty vzhůru znamení jednomu ze svých mužů, kteří byli v soudní síni.

„V pořádku,“ řekl Masonovi. „Všechno je zařízeno, Perry, ale já stále nechápu, čeho tím chceš dosáhnout. Jedině si popáliš prsty. Soudce je rozhodnutý Ansleyho předat dál, ať se děje, co se děje.“

„Nepředá ho dál, dokud nezjistím o případu obžaloby mnohem víc,“ řekl Mason. „Budu se snažit předložit soudu důkazů, co nejvíc budu schopný sehnat.“

„Ale,“ nesouhlasil Drake, „budou mít námitky odůvodněné neopodstatněností důkazů a soudce je v tom jedině podpoří.“

„Ne, až zjistím, co zjistím, pak námitky mít nebude nikdo,“ tvrdil Mason. „Buď Loretta Harperová, nebo Dawn Manningová lžou, jedna nebo druhá. Dawn Manningová předstírá sladkou nevinnost, ale chladná logika situace ukazuje na to, že se zřejmě

ocitla na pozemku někdy kolem deváté hodiny a neexistují důkazy proti tomu, že zašla do domu a zůstala tam, dokud nebyla spáchána vražda.“

„Jdi do toho, jestli se ti chce,“ říkal Drake pochybovačně, „ale podle mě tě nečeká nic dobrýho. Sam Drew je v současný době jedním z nejúspěšnějších mužů zabývajících se právem. Předvede případ jako evidentní vraždu, ví, že soudce je na jeho straně, a má pocit, že ty nemáš sebemenší šanci soudcovo rozhodnutí změnit.“

Mason se zazubil. „Za předsedající soudce navrhl soudce Erwooda, protože měl představu, že Erwood se postará, aby případ proběhl podle standardní rutiny. Burger si stěžoval, že v poslední době mi byla ponechávána příliš velká volnost.“

„A ty si myslíš, že takovouhle situaci můžeš prorazit?“ divil se Drake.

Mason našpulil v zamyšlení rty. „Nikdo mi nezabrání, abych se o to alespoň nepokusil.“

X.

Když se ve dvě hodiny znovu sešel soud, zašeptal Paul Drake Perrymu Masonovi varovně: „Dej si na Sama Drewa bacha, je radostí celý bez sebe, zdá se, že to nemůže vydržet. Během přestávky se stalo něco, co mu dodalo sílu. Říká se, že na správném místě utrousil slovo a státní zástupce Hamilton Burger se přijde osobně podívat, jak ti to Drew natře.“

„Máš ponětí, o co jde?“ ptal se Mason.

„Nic mne nenapadá,“ odpověděl Drake, „ale celý jeho tábor očividně nemůže potlačit příjemné vzrušení a -“

Zmlkl, protože do soudní síně právě vstoupil soudce Erwood. Všichni se postavili a čekali na pokyn odklepnutím soudnického kladívka, aby se mohli opět posadit.

„Občané versus Ansley,“ prohlásil soudce Erwood. „Jste připraven ve výslechu pokračovat, pane Masone?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Velmi dobře, pane Masone, pokračujte tedy s vaším případem.“

Mason řekl: „Jako prvního svědka bych rád předvolal svoji sekretářku slečnu Dellu Streetovou.“

Soudce Erwood se zachmuřil, chtěl něco říct, ale potom si to rozmyslel.

Della Streetová předstoupila na stanoviště pro svědky, zvedla pravou ruku a složila přísahu.

V tom okamžiku se otevřely dveře soudní síně a objevil se státní zástupce Hamilton Burger, zjevně polichocen vzrušeným šepotem, který jeho příchod provázel. Prodral se uličkou, rozrazil létací mahagonová dvířka a posadil se vedle Drewa.

Burger se nesnažil skrýt široký úsměv, který mu poškubával tváří.

Mason si při výslechu dával velký pozor. Pečlivě volil každé slovo.

„Jmenujete se Della Streetová a jste v současné době mojí důvěrnou sekretářkou? Tuto funkci vykonáváte již nějakou dobu?“„Ano, pane.“

„Znáte se s obžalovaným?“ „Ano, pane.“

„Kdy jste se s obžalovaným poprvé setkala?“

„V pondělí, osmého, večer.“

„Kde jste ho viděla?“

„V nočním klubu U zlaté sovy.“

„Kolik bylo hodin?“

„Byly asi dvě nebo tři minuty po desáté.“ „A co se stalo?“

„Pan Ansley přistoupil ke stolu, kde jsme seděli, a požádal vás, aby -“ Mason zvedl ruku.

„Namítáme proti čemukoliv, co v tu dobu obžalovaný pronesl, jako proti samoúčelnému prohlášení, jako proti svědectví z druhé ruky, což je nepřístupné, irelevantní a netýká se podstaty věci,“ protestoval Drew.

„Není nutné vznášet tuto námitku,“ klidnil ho Mason. „Nechci, aby nám zde svědkyně ten rozhovor interpretovala. Chci se vás, slečno Streetová, pouze zeptat, co se dělo.“

„Obžalovaný vás tedy požádal o jistou věc a po hovoru, který chvíli trval, jsme noční klub U zlaté sovy opustili.“ „Kolik bylo asi hodin?“ „Bylo přesně deset třicet dva.“ „Když říkáte *opustili,* koho tím máte na mysli?“ „Vás, pana Ansleyho a sebe.“ „A kam jsme šli?“

„Šli jsme na pozemek pana Merideth Bordena.“

„Byla vrata v tu dobu otevřená nebo zavřená?“

„Vrata byla otevřená.“

„Co jsme tam dělali?“

„Zaparkovali jsme venku hned za vraty.“

„Co se dělo potom?“

„Pak jsme se takových, řekla bych, deset až patnáct minut procházeli po pozemku.“

„A co se stalo potom?“ „Potom se ozval gong a vrata se zavřela.“

„Co bylo dál?“

„Pak přistoupil pan Ansley k vratům, pokoušel se je otevřít a zřejmě zapojil bezpečnostní systém....“

„Námitka k závěrům, které svědkyně vyvozuje. Držte se faktů,“ zarazil ji Drew.

„Námitka je na místě,“ souhlasil Mason. „Říkejte jen to, co se stalo.“

„Ozvalo se zvonění, rozsvítily se reflektory a slyšeli jsme štěkání psů.“

„Co bylo dál?“

„Snažili jsme se přelézt zeď a psi běželi za námi. Sotva jste se dostal nahoru i vy, psi začali skákat proti zdi a málem se zakousli do vašich pat.“

„Co se dělo dál?“

„Potom jsme seskočili ze zdi na druhou stranu.“

„Víte, kolik bylo v tu dobu hodin?“

„Bylo právě jedenáct pryč.“

„Co se stalo potom?“

„Šli jsme k hlavním vratům.“

„A co se dělo tam?“

„Rozhlíželi jsme se kolem a objevili jsme telefon.“

„Co jsem udělal?“

„Mluvil jste do sluchátka.“

„No tak, počkat, okamžik,“ namítal Drew. „To je nepřípustné, irelevantní a netýká se podstaty věci. To je závěr, který svědkyně vyvozuje.“

„To není žádný závěr, který svědkyně vyvozuje,“ bránil se Mason. „To by byl závěr, kdybych se jí ptal, s kým jsem

telefonoval, ale ona vypovídá o skutečné akci, kterou na vlastní oči viděla, a to bylo, že telefonuji, a tento fakt může dosvědčit.“

„Pokračujte,“ vyzval soudce Erwood Dellu Streetovou. „Námitka se zamítá. Neříkejte nám, co pan Mason řekl nebo s kým mluvil, jen to, co se stalo.“

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Potom pan Mason zavěsil a - bude mi povoleno opakovat zde, co mi řekl?“

Soudce Erwood zavrtěl hlavou a řekl: „Ne, pokud bude obžaloba mít námitky.“

„Námitka,“ pronesl pohotově Drew.

„Dobrá, bylo by to svědectví z druhé ruky, pokračujte tedy a uveďte vše, co se dělo a co je z hlediska vaší výpovědi podstatné.“

„Myslím, že to podstatné je,“ podotkl Mason. „Nyní se svědkyně blíží k bodu, který je podle mne velice důležitý.“

„Dobrá,“ souhlasil soudce Erwood. „Co se dělo dál, slečno Streetová?“

„Potom, když pan Mason telefon zavěsil, vzala jsem já sluchátko a v pravidelných intervalech tiskla tlačítko.“

„A co se stalo?“

„Ze sluchátka se ozval pan Borden.“

„No, tak, počkejte!“ bouřil se Drew. „S tím nemůžeme souhlasit. To musíme považovat za vyvozování závěrů svědkyní. Není to postaveno na žádném skutečném základu.“

Soudce Erwood se obrátil k Delle Streetové a v obličeji se mu zračil vzbuzený zájem. „Tak vy tvrdíte, že v telefonu se vám ozval pan Borden?“

„Řekl, že je pan Borden.“

„Jinými slovy, v telefonu jste slyšela hlas, který oznamoval, že s vámi hovoří pan Borden?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

Soudce Erwood potřásl hlavou. „Námitce se vyhovuje. Návrh vypustit tuto větu se přijímá. Lze to považovat za závěry vyvozené

svědkyní. Přesto můžete co nejpodrobněji popsat rozhovor, který se po telefonu odehrál.“

„Námitka, když ctěný soud dovolí,“ poznamenal Drew, „při veškeré úctě k soudu nemůžeme souhlasit. Pokud nelze definitivně dokázat, že na druhé straně telefonního aparátu byl skutečně pan Meridith Borden, vznášíme proti této výpovědi námitku.“

Soudce Erwood potřásl hlavou. „Pan prokurátor již vytvořil předpoklady tím, že ukázal, že telefonní aparát u vrat je spojen přímo s domem. Nyní slečna Streetová vypovídala, že stiskla tlačítko a s někým po telefonu hovořila. Má právo nám ten rozhovor zprostředkovat. Potom můžeme přímým nebo nepřímým způsobem dokázat, jestli osoba na druhém konci linky byl skutečně pan Borden, či nikoliv. Soud má za to, že základy výpovědi jsou až doposud položeny dobře. Podle svědectví samotné obžaloby se zdá, že pan Borden byl v domě sám. Podle výpovědi této svědkyně nějaký muž zvedl telefon. Podtrhuji prohlášení, že ten muž se představil jako Borden, čímž se dá prokázat identita osoby na druhém konci telefonního aparátu, a já nyní dovolím svědkyni, aby nám jejich rozhovor přetlumočila.“

Della Streetová řekla: „Myslím, že ten mužský hlas se ptal, kdo volá. Odpověděla jsem, že jenom procházíme kolem a že bychom chtěli mluvit s panem Bordenem. Hlas řekl, že pan Borden je u telefonu, ale že si nepřeje být rušen. Řekla jsem mu, že je to naléhavé, že máme důvody domnívat se, že nějaká mladá žena utrpěla automobilovou nehodu a může bloudit někde po jeho pozemku.

Potom hlas toho muže poznamenal, že někdo si pohrával s vraty, čímž zapnul bezpečnostní systém a vypustil hlídací psy, řekl, že reflektory teď vypne, psy odvolá zpátky do jejich boudy, ujišťoval mě, že by stejně nikomu neublížili, že jsou trénováni jen v tom, aby osobu zadrželi, a štěkají, dokud někdo nepřijde, sami by nikoho neusmrtili.“

„Co bylo dál?“ ptal se Mason.

„Zavěsila jsem a řekla jsem vám - totiž,“ zarazila se Della Streetová a s úsměvem pohlédla ke stolu, kde seděl žalobce, „vím, že nemám právo zde uvádět, co jsem vám řekla.“

„Kolik bylo v tu dobu hodin?“ zeptal se Mason.

„Když jsem telefonovala, mohlo být tak deset minut po jedenácté nebo snad čtvrt na dvanáct.“

„A co jsme dělali potom?“

„Zavezli jsme pana Ansleyho zpátky k nočnímu klubu U zlaté sovy, kde si vyzvedl svůj vůz.“

„Takže s panem Ansleyem jsme byli asi dokdy?“

„Až do jedenácti třiceti, možná už bylo pět minut po půl dvanácté.“

„A opustili jsme ho kde?“

„Před nočním klubem U zlaté sovy.“

„To znamená, že vy sama, na základě vlastních zkušeností, můžete dosvědčit, kde se obžalovaný nacházel večer, kdy byla spáchána vražda, od doby, kterou odhadujete na dvě až tři minuty po desáté až do půl dvanácté?“

„Ano, přesně tak,“ odpověděla Della Streetová.

Mason se obrátil k Drewovi.

„Můžete svědkyni podrobit křížovému výslechu,“ vyzval ho.

Drew s širokým úsměvem odmítl: „Nemáme k svědkyni žádné otázky.“

„Žádný křížový výslech nebude?“ divil se soudce Erwood.

Drew zavrtěl hlavou.

„Soud by vás rád upozornil na to, pane Drew, že pokud nebude výpověď této svědkyně nějakým způsobem zpochybněna, máme pádné důvody domnívat se, že skutečně hovořila s panem Bordenem.“

„Chápeme to tak, Vaše Ctihodnosti,“ řekl na to Drew, „ale nemáme v úmyslu důkazy předložené odpůrcem vyvracet

křížovým výslechem.“

„Jak si přejete,“ řekl soudce Erwood úsečně.

„To je z naší strany vše, Vaše Ctihodnosti,“ uzavřel výslech Mason.

Soudce Erwood pohlédl ke stolu, kde byli Hamilton Burger a Sam Drew zabráni do družné konverzace. „Zdá se, pane žalobce,“ oslovil Drewa soudce, „že nyní se nám situace velmi podstatně změnila. Máme zde svědectví nezaujaté svědkyně, jejíž osobní integrita na soud zapůsobila velmi příznivě. Svědectví vypovídá o tom, že v Bordenově domě byla několik minut po jedenácté nějaká osoba mužského pohlaví. Tato osoba mluvila do telefonu, dále podle výpovědi vlastního svědka obžaloby víme, že jedinou osobou, která se v tu dobu v Bordenově vile vyskytovala, byl Meridith Borden.“

„Když ctěný soud dovolí,“ vložil se do projednávání se shovívavým úsměvem Hamilton Burger, „rádi bychom se pokusili o vyvrácení důkazů, abychom situaci trochu víc objasnili.“

„Velmi dobře. Prosím, předvolejte svého svědka.“

„Nechť předstoupí Frank Ferney,“ zvolal Hamilton Burger.

Frank Ferney se znovu ocitl na místě pro svědky.

„Přísahu máte již za sebou,“ uvedl Hamilton Burger, „není tedy třeba, abyste ji opakoval. Slyšel jste výpověď slečny Streetové, která právě teď opustila stanoviště pro svědky?“

„Ano, pane.“

„Co o tom víte vy?“

„Tou osobou na druhém konci aparátu jsem byl já.“

Hamilton Burger se vítězoslavně usmál. „Tak vy jste byl tou osobou, která se představila jako Meridith Borden?“

„Ano, pane.“

Hamilton Burger se s přehnanou slušností uklonil Perrymu Masonovi. „Můžete začít křížový výslech,“ vyzval ho a posadil se.

Mason povstal a obrátil se čelem ke svědkovi. „Řekl jste

nám,“ oslovil ho, „že jste Bordenův dům opustil v šest hodin, že jste měl ten večer volno a že jste večeřel se svojí přítelkyní.“

„To je pravda. Ale vrátil jsem se. Bydlím tam a spím tam.“

„V kolik hodin jste se tedy vrátil?“

„Bylo asi tak - no, řekl bych deset minut před jedenáctou.“

„A jak jste se tam dostal?“ vyptával se Mason.

Svědek se usmíval. Hamilton Burger se usmíval. Sam Drew se usmíval.

„Jel jsem autem,“ odpověděl.

„Sám?“ Mason přiostřil hlas.

„Ne, pane.“

„S kým jste tedy jel?“

„S jednou ženou.“

„Kdo je ta žena?“

„Doktorka Margeret Callisonová.“

„A kdo to je, ta doktorka Callisonová?“

„Je to veterinářka.“

„Jak jste se dostali na pozemek?“

„Přijeli jsme k zamčené bráně. Paní doktorka Callisonová zde nechala stát svoje auto a já jsem z něj vyndal psa. Pes byl na vodítku. Odemkl jsem vrata a nesl psa do jeho boudy. Otevřel jsem boudu a psa dal dovnitř. To bylo asi za deset minut jedenáct, nebo snad za pět minut jedenáct, když jsem tam toho psa dával.

Potom jsem se zeptal paní doktorky Callisonové, jestli by se nechtěla něčeho napít, a ona odpověděla, že na chvilku by dovnitř zajít chtěla, protože potřebuje mluvit s panem Bordenem kvůli tomu psu.“

„A co jste dělal vy?“

„Doprovodil jsem ji k zadním dveřím do domu, odemkl je vlastním klíčem a vešli jsme dovnitř.“

„Co se dělo dál?“

„Šel jsem za panem Bordenem do jeho pracovny, ale on tam

nebyl. Tak mě napadlo, že ....vlastně asi nesmím říkat, co mě napadlo.“

„Jen klidně pokračujte,“ vyzýval ho Mason. „Ze strany obžaloby žádná námitka není a já sám žádnou taky rozhodně nemám. Rád bych věděl, co *přesně* se stalo. Žádných fakt, která o tomto případu uslyším, se nebojím.“

„No, napadlo mě, že bude asi nahoře v ateliéru dělat nějaké fotky, že třeba vyvolává, a navrhl jsem proto paní doktorce Callisonové, aby chvilku počkala, jestli nesejde dolů. Nalil jsem nám nápoje a asi v tu dobu se rozezněl bezpečnostní systém, zapnula se světla a automaticky se otevřely boudy pro psy a ti byli vypuštěni ven.

Slyšel jsem je, jak štěkají a ženou se ke zdi, a potom jsem poznal, podle způsobu, jakým ti psi štěkali a skákali, že ať už alarm spustil kdokoliv, musel přelézt zeď. Vrátil jsem se k paní doktorce Callisonové, navrhl jsem jí, abychom rychle svoje drinky dopili a šli se podívat, co se děje, kdo spustil bezpečnostní systém.

Potom jsem vyšel ven a zahvízdal na psy, aby se vrátili.

Byl jsem ještě venku, když zazvonil telefon. Spěchal jsem dovnitř a zjistil jsem, že paní doktorka Callisonová ho již zvedla. Řekla mi, že nějaký muž chce mluvit s panem Bordenem a že mu řekla, že pan Borden si nepřeje být rušen.“

„Co bylo dál?“ ptal se Mason.

„Po chvilce se telefon znovu rozdrnčel.“

„A co se dělo?“ vyptával se Mason dál.

„Zvedl jsem sluchátko. Myslel jsem, že to bude volat asi policie kvůli tomu spuštěnému alarmu.“

„A kdo to byl?“

„V telefonu jsem slyšel hlas mladé ženy. Nyní poznávám, že to byl hlas slečny Streetové. Uvedla zde velmi přesný popis našeho rozhovoru. Totiž, že já jsem řekl, že jsem Borden, a oznámil jsem jí, že psi nikomu neublíží, že světla vypnu a psy zaženu zpátky do

boudy. Vlastně psi byli v tu dobu už zase zavřeni.“

Mason svědka zamyšleně pozoroval.

Nad stolem obžaloby se Hamilton Burger se Samem Drewem dále spokojeně usmívali a pobaveně pozorovali Masona, jak podrobuje jejich svědka křížovému výslechu. Sami se omezili na starý a osvědčený trik položit svědkovi jen pár přímých a vyčerpávajících otázek. Bez vysvětlení pak svůj výslech uzavřeli a předali slovo Masonovi, aby se smažil ve vlastní šťávě.

„Máte ve zvyku představovat se do telefonu jako Meridith Borden?“ zeptal se Mason.

„Jistě,“ odpověděl svědek. „Někdy, když pan Borden nechtěl být rušen a někdo trval na tom, že s ním musí mluvit, řekl jsem, že já jsem Borden, a každému, s kým jsem hovořil, jsem řekl, že si teď nepřeju být rušen.“

„Dělal jste to často?“

„Ne příliš často, ale občas jsem to udělal. Pan Borden to slyšel a když chtěl s určitou osobou mluvit, do našeho hovoru se vložil. Když tak neudělal, řekl jsem, že není doma nebo že nemůže přijít k telefonu.“

Mason pomalu přistoupil ke svědkovi.

„Můžete nám paní doktorku Callisonovou popsat?“ zeptal se.

„Jistě, beze všeho. Je to veterinářka, která má bezvadný vztah ke psům.“

„Jak je asi stará?“

„Nerad hádám ženám věk, ale řekl bych že je relativně mladá.“

„Asi jako vy?“

„Hádal bych jí tak dvaadvacet, třiadvacet.“

„Silnější?“

„Ne. Má ty správné proporce.“

„Můžete nás ujistit, že jste ji nebavil ve svém pokoji?“ zeptal se Mason velmi skeptickým tónem.

Ferney vstal z křesla pro svědka a rozhorleně vykřikl: „To je

lež!“

Burger se postavil a rozčileně mával rukama. „Vaše Ctihodnosti, Vaše Ctihodnosti, to je něco neslýchaného, to zcela přesahuje rámec legitimního křížového výslechu. To je svévolná urážka úctyhodné ženy. To je -“

Soudce Erwood použil soudcovského kladívka. „Ano, pane Masone,“ pronesl, „zdá se, že takovýto přístup je za daných okolností skutečně nepřijatelný.“

Mason věnoval soudci naprosto nevinný pohled. „Ale proč, Vaše Ctihodnosti?“ řekl. „To je *jediný* závěr, který můžeme ze svědkovy výpovědi vyvodit. Svědek prohlásil, že v pokoji, kde spí a který je umístěn v podzemí, má telefon. Druhý telefon pak že je v pracovně Meriditha Bordena a že kdykoliv telefon zazvoní, svědek jej zvedne a pan Borden poslouchá.“

„Tentokrát to však tak nebylo,“ přerušil ho Ferney rozzlobeně. „Tentokrát jsem ten telefon zvedl v Bordenově pracovně.“

„Ach tak,“ řekl Mason. „Potom mi promiňte malé nedorozumění. Vy jste tedy vzal paní doktorku Callisonovou do Bordenovy pracovny, je to tak?“

„Ano, samozřejmě. Nebral bych ji dolů do svého pokoje.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „v tom případě prosím soud o prominutí. Svědkovi jsem nesprávně porozuměl. Domníval jsem se z toho, co nám řekl, že vždycky bral telefon ve svém pokoji.“

Soudce Erwood si Ferneyho zamyšleně prohlížel. „Z vaší výpovědi se rozhodně dá takový závěr vyvozovat, pane Ferney,“ podotkl.

„Já, to jsem ale nechtěl. Totiž, vlastně...zkrátka obvykle telefony beru ve svém pokoji. Tentokrát však, protože tam byla paní doktorka Callisonová, to bylo jinak.“

„Odkud jste tedy telefonoval?“ zeptal se ho Mason.

„Z pracovny.“

„Z pracovny Meriditha Bordena?“

„Ano.“

„A vy jste měl za úkol toho psa vyzvednout?“

„Ano.“

„V kolik hodin?“

„Kolem deváté.“

„Ale nevyzvedl jste ho kolem deváté?“

„Ne, pane.“

„Kdy jste ho tedy vyzvedl?“

„Asi kolem půl jedenácté.“

„A proč jste ho nevyzvedl v devět hodin?“

„Zaspal jsem.“

„Zaspal jste?“ řekl Mason s údivem v hlase.

„No dobrá, když to musíte vědět,“ soukal ze sebe Frank Ferney neochotně, „byl jsem opilý. Šel jsem na večírek do bytu své snoubenky, opil jsem se a usnul.“

„A kdo je vaší snoubenkou?“

„Loretta Harperová.“

Masonovi pokleslo obočí.

„Byl jste někdy ženatý?“

„Ano.“

„Rozvedl jste se?“

„Vaše Ctihodnosti,“ ozval se Sam Drew, „to je nepřípustné, irelevantní a netýká se podstaty věci. To neodpovídá správnému křížovému výslechu.“

„Na druhé straně,“ oponoval soudce Erwood, „toto je věc, na které má soud velký zájem. Z prohlášení tohoto svědka plyne spousta podstatných okolností, a protože byl zřejmě zvolen jako spolehlivá osoba, schopná vyvrátit výpověď svědkyně obhajoby, chce se soud dostat až k samotné podstatě. Jen ať svědek odpoví.“

„Ano, jsem ženatý a dosud jsem se nerozvedl.“

„Jak se jmenuje vaše žena?“

„Je modelkou. Používá profesionální jméno Dawn

Manningová.“

„Dobrá,“ pokračoval Mason. „Tuhle okolnost si musíme vyjasnit. V pondělí večer, osmého tohoto měsíce, tu noc, co byla spáchána vražda, jste jel do bytu Loretty Harperové. Kde bydlí?“

„Asi tři kilometry na jih od Bordenova sídla.“

„U Bordena jste nevečeřel?“

„Ne, slečna Harperová uvařila večeři pro mě a další dva přátele. Celkem jsme byli čyři.“

„A vy jste se opil?“

„Rád bych to opravil, nemyslel jsem to tak. Před večeří jsme vypili pár koktejlů. Připíjeli jsme si na zdraví. A asi jsem to trochu přehnal. Míchal jsem totiž v kuchyni koktejly. Nějaké pití zbylo v šejkru a nikdo to již nechtěl. Bylo mi líto to vylít, tak jsem to dopil. A potom jsme k jídlu popíjeli víno a mně se začala mírně točit hlava. Nebyl jsem opilý, jen jsem ten alkohol cítil a byl jsem ospalý.“

„Co se tedy stalo?“

„Opřel jsem si hlavu o ruku a ... zkrátka, asi jsem usnul přímo u stolu. Hrozně jsem se styděl. Vzali mě do ložnice a uložili na postel.“

„Svlékli vás?“

„Myslím, že mi sundali boty a sako a přehodili je přes opěradlo židle...Dál už si pamatuju jen, jak mě Loretta vzbudila. To bylo asi čtvrt na jedenáct a pět minut. Loretta se právě vrátila a vyprávěla mi, jak ji zadrželi a -“

„Nezáleží na tom, co kdo říkal,“ přerušil ho Hamilton Burger zamyšleně. „Jenom popisujte, co se dělo. Jelikož panu Masonovi tak záleží na časových relacích, poskytněme mu *všechna* fakta.“

„No, ptal jsem se, jak dlouho jsem spal, a pak jsem se podíval na hodinky a vzpomněl jsem si, že jsem měl jít za doktorkou Callisonovou vyzvednout toho psa. Požádal jsem jednoho z hostů, aby paní doktorce Callisonové zavolal a řekl jí, že jsem hned u ní.

A věřte mi, že jsem si pospíšil, abych byl co nejdřív v autě.“

„Auto jste nechal zaparkované před domem?“

„Ano. Kde jinde?“

Soudce Erwood řekl: „Svědek se omezí na to, že bude pouze odpovídat na otázky. Zde není na vtipné repliky prostor. Pan obhájce se zkrátka snaží vytvořit si přesnou představu, jak se věci odehrály, a soud uznává, že je i v jeho zájmu, aby obraz událostí byl co nejvěrnější. Pokračujte, pane Masone.“

„A potom?“ ptal se dál Mason. „Co jste dělal pak?“

„Snažil jsem se co nejdřív dorazit k paní doktorce Callisonové. Zachovala se moc hezky. Vysvětlil jsem jí, že jsem se trochu napil, tak vzala svoji dodávku a zavezla mě až k Bordenovu domu.“

„K jakému vchodu?“

„K zadnímu.“

„Měl jste klíč k němu s sebou?“

„Ano, protože tam odtud je blíž k psím boudám.“

„A co jste dělali?“

„Dali jsme psa do boudy a ...zbytek už jsem řekl.“

Mason si svědka zkoumavě prohlížel. „Proč se paní doktorka Callisonová neotočila a neodjela ve své dodávce domů?“

„Chtěla mluvit s panem Bordenem.“

„Kolik bylo tedy asi hodin, když jste vstoupili do domu?“

„Pár minut před jedenáctou, nebo možná tak tři čtvrtě na jedenáct.“

„A snažili jste se nalézt pana Bordena, viďte?“

Svědek se nervózně zavrtěl.

„No tak, pokračujte,“ pobízel ho Mason. „Snažil jste se najít pana Bordena?“

„No, šel jsem do pracovny, a tam nebyl.“

„Co jste tedy udělal?“

„Řekl jsem paní doktorce Callisonové, aby se posadila, že ho najdu, ale ....ale snažil jsem se konat hostitelské povinnosti.“

„Co tím máte na mysli?“

„Koupil jsem jí něco k pití.“

„Co to znamená, že jste jí koupil něco k pití?“

„Ze zadní přihrádky v baru jsem vzal láhev a nalil jí skleničku.“

„Bylo běžné, že jste konal hostitelské povinnosti v nepřítomnosti pana Bordena?“

„No, běžné to nebylo, ale paní doktorka Callisonová je....zkrátka má svá privilegia, je to výjimečná osobnost.“

„Ach tak,“ řekl Mason. „Co se dělo dál?“

„Hledal jsem pana Bordena.“

„Volal jste jeho jméno?“

„Ano.“

„A ozval se vám?“

„Ne.“

„Co bylo pak?“

„Nevzpomínám si na podrobnosti, ale pak začal zvonit bezpečnostní systém, rozsvítily se reflektory a slyšel jsem štěkání psů.“

„A dál?“

„No, potom jsem vyběhl ven a snažil se zjistit, co se to vlastně děje. Zapískal jsem na psy a zahnal je zpátky do boudy. Když jsem se vrátil, paní doktorka Callisonová s někým mluvila po telefonu. Myslím, že to byl někdo u vrat.“

„Co si myslíte, nás nezajímá,“ přerušil ho Drew.

„Soud si své závěry a domněnky vyvodí sám, pane žalobce,“ poznamenal soudce Erwood podrážděně. „Ať svědek pokračuje.“

„No a telefon zvonil a zvonil, tak jsem ho zvedl a ...zkrátka řekl jsem, že jsem pan Borden.“

Mason se obrátil k žalobci. „Rád bych se zeptal obžaloby, zda exponované filmy, které byly ve fotoaparátu a ve stojáncích na film, byly již vyvolány. Myslím, že obžaloba slíbila, že tyto

snímky odpoledne přinese.“

„Máte ty snímky, pane státní zástupce?“ zeptal se soudce Erwood. „Soud by se na ně rád podíval.“

Hamilton Burger řekl: „Jsem si naprosto jistý, když soud dovolí, že tyto snímky nemají pro daný případ vůbec žádný význam. Obžalobu i policii velmi potěšilo, že tyto filmy byly vyvolány před termínem.“

„Otázka zní,“ řekl soudce Erwood poněkud podrážděně, „zdali ty snímky máte s sebou.“

„Ano, Vaše Ctihodnosti, máme je s sebou.“

„Můžete nám je prosím předvést? Myslím, že panu obhájci byste měl jejich kopie také ukázat.“

„Vznášíme námitku proti evidování těchto snímků jako důkazních předmětů,“ ozval se Hamilton Burger. „Rádi je soudu *ukážeme*, jestli si to bude přát, ale nejsou pravým důkazním předmětem, protože se k případu přímo nevztahují. Jsme si téměř jisti, že snímky byly pořízeny několik dní před vraždou.“

„A proč nechcete, aby snímky byly evidovány jako důkazní předměty?“ ptal se soudce Erwood se vzrůstající zvědavostí.

„Až soud uvidí, jakého druhu ty obrázky jsou, snadno pochopí,“ odpověděl Hamilton Burger. „Zesnulý byl amatérským fotografem. Zřejmě byl zapojen do nějakého soupeření nebo přímo soutěže s přáteli, také amatérskými fotografy. Šlo jim o to udělat nějaký amatérský kalendář s fotografiemi. Na těch snímcích není nic skutečně protizákonného nebo neslušného, ale nicméně jsou to krásné obrázky krásných mladých žen. Soud si jistě dovede představit, jakým způsobem by se důkazů takového druhu zmocnil tisk.“

Hamilton Burger předal soudci sérii fotografií většího formátu a nespokojeně při tom zabrumlal, druhou sérii potom podal Perrymu Masonovi.

Mason si fotografie zamyšleně prohlížel.

Byla na nich Dawn Manningová, zcela nahá, focená na tmavém pozadí. Byla obrácená levou stranou ke kameře. Pózy byly umělecké. Levé rameno měla vystrčené dopředu a pravou nohu měla nataženou tak, že se špičkou opírala o podlahu. Byla lehce nakloněná dopředu. Fotograf se zřejmě pokoušel zachytit ji v pohybu. Byla to póza silně připomínající mosazné postavičky, kterými se kdysi zdobily kapoty automobilů.

Soudce Erwood fotografie chvíli studoval s pozvednutým obočím, potom pomalu přikývl. „Ty obrázky jsou skutečně velmi umělecké," podotkl. „Dovolím, aby byly evidovány jako důkazní předměty, jestli si to bude obhajoba přát."

„Přeji si, aby byly uchovány jako důkazní předměty," řekl Mason.

„Nic nedokazují," namítl Hamilton Burger.

„Něco dokazovat mohou nebo nemusí," prohlásil soudce, „ale jako důkazní předměty přesto přijaty být mohou."

„Měl bych k tomuto svědkovi ještě jednu otázku, když soud dovolí," řekl Mason a obrátil se k Ferneymu. „Viděl jste někdy tyto fotografie?"

„Ne, pane."

„Raději se na ně tedy podívejte," vyzval jej soudce Erwood.

Ferney pohlédl na fotky, které mu Mason podával. „Ale to je přeci Dawn!" vykřikl. „To je moje žena."

Nyní byla řada na Masonovi, aby s lehkou úklonou mohl horký brambor předat Hamiltonu Burgerovi zpátky. „To je všechno," řekl. „Nemám k tomuto svědku žádné další otázky."

Burger a Drew si dlouze něco vzrušeně šeptali a snažili se rozhodnout, zda svědka propustit nebo se ho dále vyptávat.

Drew nakonec získal od Hamiltona Burgera váhavý souhlas v dané situaci rozhodnout.

Postavil se a řekl: „Pane Ferney, abychom zrekapitulovali základní údaje tohoto případu, ptám se vás ještě jednou, to vy jste

mluvil krátce po jedenácté do telefonu?“

„Ano, pane.“

„To vy jste se představil jako Meridith Borden?“

„Ano, pane.“

„Na základě vlastních poznatků jste nemohl vědět, zda Meridith Borden je ještě živý. Zda byl v ten moment již mrtev nebo ještě naživu, říct tedy nemůžete?“

„Ne, to nemohu.“ „Volal jste ho jménem?“

„Ano, pane.“

„A on se neozýval?“

„Ne, pane.“

„A paní doktorka Margaret Callisonová byla tou ženou, která zvedla telefon, když začal kolem jedenácté zvonit?“

„Ano, pane.“

„Děkuji vám,“ řekl Sam Drew. „To je všechno.“

Mason navázal: „Pro tohoto svědka nemám již žádné další otázky, ale když soud dovolí, rád bych tentokrát na stanoviště pro svědky předvolal ještě pana Harveye Dennisona a podrobil ho opětovnému křížovému výslechu.“

„Ředitele železářství Valey View Hardware?“ ujišťoval se Hamilton Burger.

„Ano, toho.“

„Má někdo snad nějaké námitky?“ zeptal se soudce Erwood.

Hamilton Burger se usmál. „Žádné námitky, Vaše Ctihodnosti. Pan obhájce může pana Dennisona vyslýchat, jak se mu zlíbí a kdy se mu zlíbí.“

Harvey Dennison se vrátil na stanoviště pro svědky.

Mason ho oslovil: „Pane Dennisone, znáte mladou ženu jménem Dawn Manningová?“

„Ano, znám.“

„Byla někdy u vás zaměstnána?“

„Ano, byla.“

„Kdy?“

„Asi před třemi lety u nás pracovala tak ...řekl bych asi tak půl roku.“

„Byla Dawn Manningová vaším zaměstnancem v době, kdy ze skladu zmizel revolver číslo 613096?“ zeptal se Mason.

„No tak, počkat, Vaše Ctihodnosti,“ bouřil se Hamilton Burger. „To je nedovolený křížový výslech, pan obhájce narážkou vznáší obvinění, to je zcela nepřípustné, irelevantní a netýká se podstaty věci.“

Soudce Erwood potřásl hlavou. „Námitka se nepřijímá. Zodpovězte otázku.“

„Byla v tu dobu u nás zaměstnána,“ odpověděl Dennison.

„Dawn Manningová bylo její dívčí jméno?“

„Ano.“

„Víte, kdy se vdala?“

„Přesné datum vám nepovím, jenom to, že u nás byla zaměstnána až do svatby. Když se vdala, odešla od nás.“

„Neznáte náhodou jméno muže, který si ji vzal?“

„To neznám.“

„Děkuji vám,“ řekl Mason. „To je vše.“

„Počkat, počkat,“ rozčiloval se Hamilton Burger. „Dawn Manningová byla obviněna z ukradení pistole. Máte jakékoli důkazy, které by vás vedly k tomu, že zbraň zcizila ona, pane Dennisone?“

„Naprosto žádné,“ odpověděl Dennison. A potom pevným hlasem dodal: „Podle mého názoru je Dawn Manningová velmi úctyhodná mladá -“

„Na váš názor se vás nikdo neptal,“ přerušil ho soudce Erwood. „Omezte se pouze na zodpovídání otázek.“

„Měl jste někdy důvod pochybovat o její poctivosti?“ formuloval otázku Hamilton Burger.

„Nikdy ani v nejmenším.“

„To je vše!“ řekl Burger příkře.

Mason se usmál.

„Ještě nějaká otázka ze strany obhajoby?“ ptal se soudce Erwood.

Mason dosud s úsměvem na tváři řekl: „Nemáte důvod zpochybňovat poctivost Dawn Manningové, ale pracovala pro vás v době, kdy zmizela ta zbraň. Nyní se vás ptám, pane Dennisone: Pracoval pro vás někdy obžalovaný George Ansley?“

„Vaše Ctihodnosti!“ vykřikl Hamilton Burger. „To je nepřípustné, to je naprosto nevhodné, takto není možné křížový výslech vést.“

Soudce Erwood se usmál. „Ta otázka sama o sobě, je, podle mého názoru, správná. Svědek na ni může odpovědět ano nebo ne.“

„Ne,“ zněla Dennisonova odpověď. „Pan George Ansley u nás nikdy nepracoval.“

„Pokud je vám známo, byl vůbec někdy ve vašem obchodě?“ „Ne.“

„To je vše,“ skončil svůj výslech Mason.

„Z naší strany žádné další otázky,“ procedil Hamilton Burger mezi zuby a bylo vidět, že se dusí vztekem.

Soudce Erwood, stále s mírným úsměvem ve tváři, propustil svědka: „To je vše. Můžete jít. Opusťte stanoviště pro svědky.“

Drew s Hamiltonem Burgerem si něco rozhorleně šeptali. Potom Drew povstal.

„Zdá se, Vaše Ctihodnosti, že navzdory zoufalým pokusům obhajoby zatáhnout do tohoto případu další osobu, obžalovaný nemá žádné alibi a za daných okolností ani žádné mít nemůže. Zdá se zcela zřejmé, že Meridith Borden ležel ve svém ateliéru, že byl zastřelen zbraní, která byla později nalezena ve vlastnictví obžalovaného, že obžalovaný vyhrožoval, že chce Bordena zabít, že měl tedy motiv a zároveň i příležitost svoje vyhrožování

uskutečnit. Vzhledem k tomu, že se jedná o předběžné projednávání, nevidím, jaké další důkazy by byly třeba, aby měla obžaloba právo předat obžalovaného k dalšímu soudnímu jednání.“

Soudce se na okamžik zarazil a potom pomalu přikývl.

„Okamžik prosím,“ ozval se Mason. „Domnívám se, že případ není pro takovýto závěr ještě zdaleka zralý. Obžaloba vyvracela důkazy.“

„To je vše. Nic víc na tom není. Je to náš případ,“ ohrazoval se Drew.

„Potom,“ oznámil Mason zdvořilým tónem, „bych si přál předložit na oplátku svoje důkazy, které důkazy obžaloby vyvracejí. Rád bych na stanoviště pro svědky předvolal Lorettu Harperovou.“

„Slečna Loretta Harperová přistoupí k přísaze,“ vyvolal ji soudce Erwood.

Loretta Harperová vešla s bradou vzhůru, rty rozhodně staženými, složila přísahu a předstoupila na místo pro svědky.

Mason ji oslovil. „Jmenujete se Loretta Harperová?“

„Ano.“

„Kde bydlíte?“

„V Mesa Vistě.“

„Jak daleko je to od sídla Meriditha Bordena?“

„Asi tři kilometry.“ „Znáte se s obžalovaným Georgem Ansleyem?“

„Myslím, že jsem ho neviděla, dokud jsem ho nepotkala na Bordenově pozemku.“

„Franka Ferneye znáte?“

„Ano, znám.“

„Znáte jeho ženu, která užívá profesionální jméno Dawn Manningová?“

„Ano, znám.“

„Vzpomínáte si na večer v pondělí osmého tohoto měsíce?“

„Jistě, vzpomínám.“

„Mohla byste nám přesně popsat, co se ten večer stalo?“

„Námitka,“ ozval se Hamilton Burger. „To je nepřípustné, irelevantní a netýká se podstaty věci. Co se stalo *této* svědkyni tu noc, kdy došlo k vraždě, nemá absolutně žádný vztah k přesně vymezeným bodům našeho případu, jak jej teď předvádíme.“

Soudce Erwood se na chvíli zamyslel a pak se obrátil k Masonovi. „Nemohl byste tu svoji otázku trochu zúžit?“ zeptal se.

„S ohledem na to, co se stalo v rezidenci Meriditha Bordena,“ dodal Mason.

„S tímto dodatkem,“ souhlasil soudce Erwood, „se námitka nepřijímá.“

„Jistě, můžu. Vím zcela přesně, co se stalo.“

„Můžete nám prosím říct,“ vyzval ji Mason, „co přesně se dělo, počínaje tím, jak jste se octla na pozemku Meriditha Bordena?“

„Dawn Manningová mě provezla vraty. Ztratila kontrolu nad řízením. Snažila se jednou rukou řídit a ve druhé držela pistoli a -“

„Počkat, okamžik,“ přerušil ji Hamilton Burger. „Když soud dovolí, řítíme se do něčeho naprosto nepatřičného. Odpověď ukazuje jasněji než jakákoli námitka, kterou bych mohl vznést, neukázněnost pana obhájce, který předvede svého svědka a pokládá mu otázku týkající se činností, které nejsou v žádném případě spojeny s body projednávanými před soudem.“

Soudce Erwood na to řekl: „*Já* teď položím svědkyni otázku. Kolik bylo v tu dobu hodin, slečno Harperová?“

„Myslíte, když jsme se ocitli na Bordenově pozemku?“

„Ano.“ „To bylo asi kolem deváté.“

„V tom případě se námitka nepřijímá,“ rozhodl soudce Erwood. „Svědkyni se povoluje, aby nám svůj příběh vylíčila. Obě strany jistě uznají, že nyní se budeme zabývat událostmi, které se

staly na pozemku zavražděného v době, kdy došlo k vraždě, v době, kterou expertní lékařská analýza určila jako pravděpodobnou dobu spáchání vraždy. Za těchto okolností má obhajoba právo zavolat si jakéhokoli svědka a pokládat mu otázky, které mohou na celou událost vrhnout další světlo. Toto je soudní místnost, a ne tělocvična, kde by si právní zástupci měli procvičovat právní gymnastiku. Pokračujte, slečno Harperová.“

„Zkrátka, Dawn Manningová řídila jen jednou rukou. Ve druhé ruce držela pistoli. Silnice byla vlhká, ztratila kontrolu nad řízením, auto dostalo smyk a zrovna v tu chvíli od Bordenovy vily přijíždělo další auto, které řídil George Ansley, obžalovaný.“

„A co bylo dál?“ ptal se Mason.

„Vůz, který řídila Dawn Manningová, narazil zepředu do Ansleyho auta, prolítly jsme křovím a převrátily se.“

„Pokračujte,“ povzbuzoval ji Mason.

„Když se auto převrátilo, vypadla jsem ven. Ozval se úder a cítila jsem náraz, ale nic mě nebolelo. Jenom jako bych sklouzla...vlastně jsem cítila, jak kloužu po vlhké trávě. Byl tam trávník. Pršelo a tráva byla neposečená a mokrá.“

„Pokračujte,“ pobízel ji Mason, „co bylo dál?“

Soudce Erwood se v soudcovské lavici nahnul dopředu a přiložil dlaň k uchu, aby mu žádné slovo neuniklo.

U stolu obžaloby byli Sam Drew a Hamilton Burger zabráni do vzrušené tlumené debaty. Bylo zjevné, že je humor nadobro přešel.

„No a,“ pokračovala Loretta Harperová, „první věc, která mě napadla -“

Mason pozvedl paži.

„Vaše nápady nás nezajímají,“ zarazil ji soudce Erwood. „Rádi bychom slyšeli, co jste dělala.“

„Zkrátka jsem vstala, chvilku postála na místě a potom jsem viděla pana Ansleyho, jak se blíží s baterkou v ruce. Baterka však

pozvolna dohasínala, žádné velké světlo nevrhala, byla skoro k ničemu.“

„Když říkáte, že přicházel pan Ansley,“ ujišťoval se Mason, „to máte na mysli zde přítomného obžalovaného?“

„Ano, pane.“

„A co pan Ansley dělal?“

„Pan Ansley obcházel auto a pak jsem si všimla, že tam na trávě leží Dawn Manningová, která také vypadla z auta. Byla v bezvědomí.“

„Co se dělo pak?“

„Pan Ansley se nad ní nahýbal a potom baterka zhasla úplně a nebylo už nic vidět. Baterku odhodil pryč.“

„Vy jste ho viděla, jak ji zahazuje?“

„Viděla jsem, jak zvedá ruku. Bylo vidět jenom obrysy. Byla pořádná tma, ale tohle jsem viděla a pak jsem spatřila odraz baterky, když ji odhazoval, a slyšela jsem, jak dopadla na zem.“

„Co bylo dál?“ pobízel ji Mason. „Co se dělo pak?“

„Pan Ansley se vypravil k domu. Věděla jsem, že chce -“

„Vaše duševní pochody nás nezajímají,“ zarazil ji Mason. „Nás zajímá jen to, co jste dělala.“

„No zkrátka jsem popadla Dawn Manningovou za paty a odtáhla ji kousek po vlhké trávě...asi tak, těžko říct, tak čtyři pět metrů, skoro až ke zdi.“

„A co jste dělala potom?“

„Potom jsem ...zkrátka jsem si upravila šaty, tak jako je měla ona, aby to vypadalo, že jsem sklouzla po trávě, lehla jsem si na stejné místo, kde před chvílí ležela ona, a začala jsem volat o pomoc.“

„A co bylo dál?“

„Chvilku jsem počkala a pak jsem znovu zavolala ‚Pomoc'.“

„Co se stalo?“

„Zaslechla jsem, jak se ke mně přibližují kroky. Pan Ansley se

vracel. To bylo přesně to, co jsem chtěla.“

„Pokračujte,“ vyzval ji Mason. „Co jste udělala?“

„Počkala jsem, až přišel ke mně tak blízko, že mohl vidět, jak ležím, pak jsem se posadila, stáhla si sukni trochu dolů a požádala ho, jestli by mi nepomohl vstát.“

„A on?“

„Podal mi ruku a pomohl mi na nohy. Zajímal se, jestli nejsem zraněná, a já jsem ho ujistila, že ne, tak se nabídl, že mě zaveze domů.“

„A kde byla po celou tu dobu Dawn Manningová?“ zeptal se Mason.

„Dawn Manningová,“ řekla jedovatým tónem, „přišla k vědomí, znovu se zmocnila pistole a šla -“

„No tak, okamžik,“ přerušil ji Hamilton Burger. „Když soud dovolí, vznášíme námitku. Svědkyně vypovídá o věcech, o kterých ze své vlastní zkušenosti nic neví.“

„*Viděla* jste snad, jak si Dawn Manningová bere znovu zbraň?“ zeptal se jí soudce Erwood.

„Ne, pane. Jenom vím, co udělat musela. To přesně se stalo. Když jsem totiž vstala, už tam neležela. Už musela být při vědomí a -“

„Počkat, počkat,“ brzdil ji soudce Erwood. „Rád bych, abyste, slečno Harperová, pochopila, že můžete vypovídat pouze o věcech, které znáte z vlastní zkušenosti, že nemůžete vycházet ze svých závěrů. Řekněte nám tedy, viděla jste na vlastní oči, že se Dawn Manningové vrátilo vědomí a jak vstala?“

„Ne, já jsem ji *neviděla*, ale když jsem vstala a chvilku pohovořila s panem Ansleym a když jsme se dohodli, že mě zaveze domů, ještě jsem se prošla kolem auta a ve tmě jsem zjistila, že Dawn Manningová už neleží tam, kam jsem ji odtáhla. Vrátilo se jí vědomí a zmizela.“

„Viděla jste, jak vstala?“

„Ne, ale vím s jistotou, že již nebyla tam, kde jsem ji nechala.“

„Potom je to to jediné, o čem můžete podat svědectví,“ upozornil ji soudce Erwood. „Pokračujte s výslechem, pane Masone.“

„Zavezl vás tedy obžalovaný domů?“ zeptal se Mason.

„Ne.“

Soudce Erwood znepokojeně vzhlédl. „Myslel jsem, že jste říkala, že vás zavezl domů,“ divil se.

„Myslel si, že mě zavezl domů, ale ve skutečnosti to tak nebylo.“

„Co to má znamenat?“ ztrácel soudce trpělivost.

„Požádala jsem ho, aby mě zavezl domů a on přislíbil. Zeptal se mě, kde bydlím, a já odpověděla, že v Ancordia Apartments, tak mě tam zavezl.“

„Tak vás tedy přece jen zavezl domů!“ utrhl se na ni Erwood.

„Ne pane, nezavezl.“

Soudcův obličej zbrunátněl.

„Myslím, že svědkyně má na mysli,“ vložil se do toho Mason spěšně, „že nebydlí v Ancordia Apartments.“

„Proč vás tam tedy vezl?“ stále nechápal soudce Erwood.

„Protože tu adresu udala jako svoje bydliště,“ vysvětloval Mason.

Soudce na svědkyni znovu pohlédl. „Chcete říct, že jste mu lhala?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Proč?“ divil se soudce Erwood.

„Když soud dovolí,“ přerušil je Hamilton Burger, „přes veškerý respekt, který k soudu chovám, mám pocit, že se dovídáme mnoho věcí, které jsou z hlediska výpovědi svědkyně nepodstatné.“

„Ano, zřejmě máte pravdu,“ souhlasil soudce Erwood. „Konec konců je to přímý výslech. Vy máte právo na křížový výslech.

Soudu ale připadá celá situace poněkud zmatená. Když se však pustíme do analýzy výpovědi této svědkyně, mohli bychom získat dojem, že se na scéně spáchání vražedného činu objevila další osoba -“

Soudce Erwood si zamyšleně mnul bradu a potom se obrátil k svědkyni: „Jste si jistá, že paní Ferneyová, nebo, jak jí říkáte, Dawn Manningová, byla pryč dřív, než vy jste pozemek opustila?“

„Naprosto jistá, Vaše Ctihodnosti, a jsem si jistá také tím, že odešla do domu Meriditha Bordena.“

„Proč to říkáte?“

„Nechala se tam fotografovat,“ odpověděla Loretta Harperová.

„To je závěr vyvozený svědkyní,“ poznamenal soudce Erwood. „To není třeba do protokolu poznamenávat. Nemusíte vznášet návrhy, pane státní zástupce. Soud má na to stejný názor.“

Mason popošel dopředu a ukázal svědkyni fotografie Dawn Manningové. „Poznáváte tyhle fotografie?“ zeptal se jí.

„Ano!“ odsekla.

„Kdo je ta osoba zachycená na fotografiích?“

„Dawn Manningová.“

„Můžete před soudem prohlásit, zda se jedná o stejnou osobu, o které jste vypověděla, že osmého tohoto měsíce asi v devět hodin zabočila k rezidenci Meriditha Bordena?“

„Ano, je to stejná osoba.“

Mason se obrátil ke stolu obžaloby. „Váš křížový výslech,“ vyzval je.

Po krátké poradě šeptem se zvedl Hamilton Burger a se zamyšleným výrazem ve tváři se zeptal. „Vy nevíte, na základě vlastních zkušeností, že Dawn Manningová, jak jí říkáte, se kdy k tomu domu jen přiblížila, že ne, slečno Harperová?“

„Samozřejmě, že to vím.“

„Z vlastní zkušenosti?“

„No, zkrátka to vím tak dobře jako cokoliv ostatní. Byly tam

přece její fotografie.“

„Nepřete se se mnou!“ okřikl ji Hamilton Burger a ukázal na svědkyni prstem. „Vy tak usuzujete jen na základě těch fotografií, viďte?“

„Ne!“ vykřikla.

„Ne?“ zeptal se Hamilton Burger překvapeně.

„Jak jsem řekla,“ odsekla. „Řekla jsem jasně, že ne!“

„Chcete tím říci, že máte na mysli jiné skutečnosti?“

„Ano.“

Hamilton Burger, který pochopil, že se dostal do prekérní situace, zaváhal, zda má položit další logickou otázku nebo se pokusit zachránit se tím, že se ožehavému předmětu vyhne.

Nakonec za něho vyřešil dilema soudce Erwood, který získal v průběhu výslechu na případu osobní zájem. „Jestliže máte jiné zdroje informací,“ oslovil svědkyni, „kterými můžete prokázat, že Dawn Manningová do domu vešla, a ještě jste nám je nesdělila, bylo by vhodné, abyste nám je odhalila. Jak víte, že se dostala do domu?“

„Frank Ferney zaklepal na dveře ateliéru,“ řekla Loretta Harperová. „Ozval se ženský hlas: Jděte pryč,' ve kterém Frank poznal hlas své ženy.“

„Jak to víte?“ vybafl na svědkyni Hamilton Burger.

„Řekl mi to sám Frank.“

„Navrhuji, aby toto prohlášení svědkyně bylo ze zápisu odstraněno a aby veškerá výpověď týkající se vstupu Dawn Manningové do Bordenova domu byla vyškrtnuta jako závěr, který si svědkyně vyvodila na základě svědectví z druhé ruky,“ pronesl Hamilton Burger.

„Návrh se přijímá,“ nařídil soudce Erwood, ale z jeho obličeje nezmizely pochybnosti.

„Žádné další otázky nemám,“ uzavřel svůj výslech Hamilton Burger.

„Já také ne,“ ozval se Mason.

Svědkyně pomalu odstupovala ze stanoviště pro svědky. „Ještě okamžik,“ zarazil ji soudce Erwood. „Toto je nevídaná situace. Soud je si samozřejmě vědom toho, že podle zákona je výpověď vymezena tak, aby nepodstatné svědectví a svědectví z druhé ruky nebylo soudem uznáno jako platné. Zde se však ocitáme ve zcela neobvyklé situaci. Soud položí svědkyni pár otázek, aby se celá ta záležitost trochu více objasnila.“

Soudce se obrátil k svědkyni. „Slečno Harperová, vy jste prohlásila, že Dawn Manningová řídila ten vůz.“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Jednou rukou?“

„Ano, pane.“

„A ve druhé ruce měla pistoli?“

„Namířenou na mě.“

„Jak vůbec došlo k tomu, že jste jela s Dawn Manningovou v autě?“

„Přinutila mě nastoupit s namířenou pistolí.“

„Takže tu zbraň měla u sebe po celou dobu?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Vy samozřejmě nemůžete z vlastní zkušenosti vědět, zda tato pistole byla tou zbraní, která byla podle odborné výpovědi balistiků určena jako zbraň, ze které byla vypálena smrtící střela.“

Loretta Harperová řekla: „ *Vypadala* ale rozhodně stejně. Když ukradla auto, mohla stejně tak klidně ukrást i pistoli. Frank Ferney se ji jen snažil krýt. Přinuťte ho, ať vám řekne *sám,* co se stalo.“

Soudce Erwood ji rychle zarazil: „Teď se pochopitelně dostáváme k mnoha nepodstatným věcem. Poslední poznámka je právně naprosto irelevantní. Ale nutno podotknout, že co se jevilo jako poměrně jednoduchý případ, se nám začíná komplikovat. Máte ještě nějaké otázky, pane žalobce?“

„Žádné,“ odpověděl Burger.

„A vy, pane Masone?“

„Žádné,“ odpověděl Mason.

„Svědek je tedy propuštěn.“

Mason pokračoval: „Nyní bych si přál předvolat k opakovanému křížovému výslechu pana Ferneye.“

„Když soud dovolí, vznáším námitku,“ ozval se Hamilton Burger. „Obžaloba již případ uzavřela a obhajobě byl poskytnut dostatek příležitosti pana Ferneye si vyslechnout a jeho výpověď byla, myslím, dostačující.“

„Soud se domnívá, že chápe, na co se chce pan Mason pana Ferneye zeptat,“ vyvrátil námitku soudce Erwood. „A jelikož příkaz zjistit důkazy je u návrhů tohoto druhu závislý na uvážlivém rozhodnutí soudu, soud tento návrh uznává. Soud může prohlásit, že kdyby návrh, aby se pan Ferney vrátil na místo pro svědky nepodal pan Mason, učinil by jej z vlastního popudu soud.

Návrh se uznává, pane Masone. Pane Ferney, vraťte se prosím na stanoviště pro svědky.“

Ferney předstoupil, jak byl vyzván.

„Prosím, pane Masone, můžete pokračovat s křížovým výslechem.“

Mason oslovil svědka: „Rád bych teď upoutal vaši pozornost na dobu, kdy jste podle vaší výpovědi po vstupu do domu začali s paní doktorkou Callisonovou hledat pana Bordena. Šel jste nahoru k místnosti užívané jako fotografický ateliér?“

„Ano, šel.“

„Dveře byly otevřené nebo zavřené?“

„Byly zavřené.“

„Zaklepal jste na dveře?“

„Ano.“

„Co se stalo?“

„Ozval se ženský hlas: Jděte pryč.'“

„Proč jste nám to neřekl už dříve?“

„Protože se mě na to nikdo neptal.“

„Nikdo se vás snad neptal, zda jste se snažil Bordena nalézt, zda vaše hledání bylo úspěšné, zda jste volal jeho jméno a nedostal žádnou odpověď?“

„Jeho jméno jsem volal. A žádnou odpověď jsem nedostal. To všechno jsem říkal a je to pravda.“

„Teď ale říkáte, že v ateliéru byla nějaká žena.“

„Jistě. Velice často tam byly nějaké ženy. Na tuhle se mě však doposud nikdo nezeptal.“

„A řekla vám: ‚Jděte pryč'?“

„Ano.“

„A teď,“ pokračoval Mason, „když se vás zeptám, zda na základě vlastních zkušeností víte, kdo byla ta žena na druhé straně dveří, co odpovíte?“

Ferney chvíli váhal a potom potichu přiznal: „Myslím, že vím, kdo to byl.“

„Kdo to tedy byl?“

„Byla to moje žena, Dawn.“

„Máte tím na mysli ženu, která byla až doposud nazývána buď Dawn Manningová, nebo paní Ferneyová?“

„Ano, přesně tak.“

„Je to vaše žena?“

„Ano, pane.“

„To je všechno,“ uzavřel výslech Mason.

„Z mé strany nemám k svědkovi žádných otázek,“ poznamenal Hamilton Burger.

„Ještě okamžik,“ zarazil svědka soudce Erwood. „Soud se jen velmi nerad ocitá v pozici vyslýchání svědka, ale zde máme jistou situaci, která se soudu jeví jako zcela nezvyklá. Pane Ferney?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti?“

„Proč jste v rámci své dřívější výpovědi neuvedl, že jste na druhé straně dveří do ateliéru zaslechl ženský hlas?“

„Nikdo se mě na to neptal.“

„Žádný pokus ty dveře otevřít jste neučinil?“

„Ne, pane.“

„Byly ty dveře zamčeny?“

„To nevím.“

„Není to neobvyklé, že muž slyší na druhé straně dveří hlas své ženy, a přitom se zkrátka otočí a jde pryč, aniž by se pokusil ty dveře otevřít?“

„Ne, Vaše Ctihodnosti. Ty dveře musely zůstat zavřené. Nikdy nebylo jisté, zda pan Borden zrovna nepoužívá temnou komoru nebo jestli se v ateliéru právě nefotografuje. Pracoval jsem pro Meriditha Bordena. Kdybych ty dveře býval otevřel, dostal bych na místě výpověď.

Rád bych také před soudem zdůraznil, že se ženou již nežijeme, a vlastně to, že jsme se dosud formálně nerozvedli, je naprosto mojí vinou.“

„Jak to myslíte, vaší vinou?“ zajímal se soudce Erwood.

„Jel jsem do Rena a zajistil si tam dokonce ubytování. Chtěl jsem zařídit ten rozvod. Případ už byl málem uzavřenej, ale potom jsem se dostal do sporu se svým právníkem. Měl jsem pocit, že se mě pokouší vydírat. Přestal jsem tedy jednat a vyčkával jsem, jak to dopadne.“

Soudce Erwood vrhl na Ferneyho zmatený pohled. „Domnívám se, že tento bod je třeba objasnit,“ řekl a přenesl pohled na státního zástupce.

„Z naší strany nemáme žádných otázek,“ prohlásil Burger a tvářil se zarputile.

Obličej soudce Erwooda jevil známky rozmrzelosti. Obrátil se k Perrymu Masonovi.

Mason se uklonil a pronesl: „S dovolením soudu,“ povstal a přistoupil k stanovišti pro svědky čelem ke svědkovi. „Dáme si teď do pořádku váš přesný časový harmonogram toho večera a té noci,

kdy došlo k vraždě. Tak vy tvrdíte, že Bordenův dům jste opustil krátce po šesté?“

„Ano,“ odpověděl znervóznělý svědek.

„Kam jste jel?“

„Do bytu Loretty Harperové, své snoubenky.“

„Věděla vaše snoubenka, jak ji nazýváte, že nejste rozvedený?“

„V tu dobu ještě ne. Myslela, že rozvedený jsem.“

„Vy jste jí tedy lhal?“ naléhal Mason.

„No dobrá,“ souhlasil Ferney vzdorovitě, „lhal jsem jí.“

„Kdo byl v bytě slečny Harperové, když jste tam dorazil?“

„Pouze Loretta Harperová.“

„A později přišel ještě někdo?“

„Ano.“

„Za jak dlouho?“

„Asi tak za čtvrt hodiny, možná za dvacet minut.“ „Kdo to byl?“

„Pan a paní Kendellovi.“

„Jak dlouho se zdrželi?“

„Zdrželi se až ...zkrátka až dlouho do noci, dokud se Loretta - chci říct slečna Harperová - nevrátila z toho únosu.“

„Říkáte z únosu. Co tím myslíte?“

„Když soud dovolí,“ přerušil ho Hamilton Burger, „mám pocit, že svědek přece absolutně nemůže vědět, co se přihodilo slečně Harperové -“

„Já se ho také neptám, co se jí přihodilo,“ usadil ho Mason. „Já po něm zkrátka chci, aby mi definoval, co rozumí pod pojmem únos.“

„U svědka se předpokládá, že užívá slova v jejich běžném významu,“ zarazil ho soudce Erwood. „Námitka se přijímá.“

„Dobrá,“ souhlasil Mason a pokračoval ve vyslýchání svědka. „Šel jste tedy do toho bytu. Na jakém je podlaží?“

„Na čtvrtém.“

„Popíjeli jste?“

„Ano.“

„A večeřeli?“

„Ano.“

„A potom jste se cítil trochu opilý?“

„Dost opilý.“

„Byl jste v alkoholovém opojení?“

„Ano, byl jsem v alkoholovém opojení.“

„A co se stalo potom?“

„Usnul jsem u stolu.“

„Víte, co se dělo potom? Pamatujete si, co se dělo potom?“

„Matně si vzpomínám, že mě uložili na postel.“

„Kdo vás uložil?“

„Jason a Millicent - to znamená pan a paní Kendellovi - za pomoci slečny Harperové. Vzpomínám si, že mi sundali boty. Nic víc si nevybavuju. Až když jsem se probudil, slyšel jsem vzrušené hlasy a podíval jsem se na hodinky.“

„Byl jste v tu dobu ještě opilý?“

„Ne, vyspal jsem se z toho. Jenom mě brněla hlava.“ „A v tu dobu již byla slečna Harperová zpátky ve svém bytě?“

„Ano, už byla zpátky.“

„Tak jste zavolal té veterinářce, paní doktorce Callisonové?“

„Na nic jsem nečekal. Požádal jsem, aby jí zavolali a řekli, že už jsem na cestě. Pádil jsem rychle k autu. A jel za ní.“

„To je vše,“ uzavřel výslech Mason.

Loretta Harperová vyskočila ze sedadla. „Jen jim řekni pravdu, Franku!“ vykřikla. „Přestaň ji konečně bránit! Pane Masone, zeptejte se ho, co řekl doktorce Callisonové! On -“

„To už by mohlo stačit!“ vykřikl soudce Erwood a klepl soudcovským kladívkem. „Slečno Harperová, předstupte prosím.“

Loretta Harperová předstoupila před soud, obličej brunátný

rozhořčením.

„Copak nevíte, jak se máte u soudu chovat!? Copak vám není známo, že nesmíte vstávat a pokřikovat na svědka?“ napomenul ji soudce Erwood.

„Nemůžu si pomoct, Vaše Ctihodnosti. Vím, že stále určité věci skrývá, že se ji snaží krýt. Slyšel totiž-“

„No tak moment,“ přerušil ji soudce Erwood. „Situace se nám začíná vymykat z ruky. Jakékoli další vaše poznámky mě, slečno Harperová, nezajímají. Jestliže víte o tom případu něco z vlastní zkušenosti, to je jiná, ale soud se rozhodně nehodlá zabývat dodatečnými poznámkami z auditoria. Soud vás napomíná pro přerušování výslechu a za zcela nemístné chování, které, jak víte, je v těchto prostorách zcela nevhodné a poznámky neakceptuje. Soud později rozhodne o výši trestu, který vám bude muset být udělen. Do té doby jste, technicky vzato, ve vazbě. Je vám to jasné?“

„Ano, pane.“

„Říkejte mi Vaše Ctihodnosti.“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Velmi správně. Nyní se posaďte a buďte zticha.“

Soudce Erwood se nazlobeně obrátil k Franku Ferneyovi. „Pane Ferney,“ řekl, „jste pod přísahou. Byl jste sem pozván, abyste mluvil pravdu, celou pravdu, a nic než pravdu. Nyní jste se ocitl ve velmi nepříznivém světle, nejen kvůli své výpovědi, ale i kvůli způsobu, jakým jste svoji výpověď přednesl. Soud už s vámi přestává mít trpělivost. Ptám se vás, je ještě něco, co víte, něco, co víte na základě vlastní zkušenosti, co by mohlo na případ vrhnout další světlo?“ Ferney sklopil zrak.

„Ano nebo ne?“ naléhal soudce Erwood. „Ano,“ odpověděl nakonec Ferney. „Nuže, co to je?“ naléhal na něho soudce Erwood. Ferney řekl: „Když jsme odjížděli z Bordenova sídla, měl jsem pocit, že slyším...ale mohl jsem se taky mýlit. Já -“

„Co jste měl pocit, že slyšíte?“ snažil se z něho dostat soudce Erwood.

„Měl jsem pocit, že jsem zaslechl výstřel.“

„Výstřel!“

„Ano.“

Soudce Erwood vrhl na svědka zuřivý pohled.

„Zmínil jste se o tom paní doktorce Callisonové?“ ptal se Mason.

„Námitka,“ vyštěkl Burger.

„Námitka se přijímá.“

„Vy jste jel v autě s paní doktorkou Callisonovou, viďte?“ ujišťoval se Mason. „Ano.“

„Jel jste s ní zpátky do psince?“ „Ano.“

„Kolik bylo asi hodin, když jste tam dorazili?“ „Mohlo být půl nebo krátce po půl dvanácté.“ „A tam jste si vyzvedl svoje auto?“ „Ano.“

„A vrátil jste se do svého pokoje v Bordenově rezidenci?“ Svědek se začal ošívat. „Ne. Tu noc jsem tam nespal.“ „To je vše,“ oznámil Mason.

„Další přímý výslech?“ zeptal se soudce Erwood Hamiltona Burgera. „Nic nemám, Vaše Ctihodnosti.“

„Svědek je propuštěn,“ oznámil soudce Erwood, „ale neopouštějte prosím soudní síň. Soud je toho názoru, že vaše chování bylo hodné pokárání. Opovážil jste se skrývat před soudem fakta.“

Mason řekl: „Když soud dovolí, rád bych položil ještě jednu otázku. Otázku, která souvisí s odmítáním svědka pro nevěrohodnost.“

„Prosím, ptejte se,“ vyzval ho soudce Erwood.

„Bohužel, Vaše Ctihodnosti,“ začal Mason, „nemohu svoji otázku postavit na základě uvedení přesného času, přesného místa nebo přesné osoby, ale pokusím se zeptat formou vyjádření

všeobecné pochybnosti. Je skutečností, pane Ferney, že jste určitou dobu po pondělní noci, to jest osmého tohoto měsíce, řekl Lorettě Harperové, že víte, že vaše žena zavraždila Meriditha Bordena, a že vy se ji budete snažit krýt, jak jen to bude možné?“

„Okamžik, prosím,“ vložil se do toho Hamilton Burger a postavil se. „Ta otázka je nepřípustná, toto není žádný křížový výslech, vznáším námitku.“

„Co je na tomto výslechu nepřípustného?“ vyštěkl na něj soudce Erwood.

Hamilton Burger znejistěl a chvíli váhal.

Mezitím vyskočil Sam Drew. „Když soud dovolí, nevychází se zde z žádných podkladů. Taková otázka by měla být časově přesně vymezena a měla by obsahovat určité osoby. Navíc názor tohoto svědka nemá absolutně žádnou hodnotu.“

Soudce Erwood mu oponoval: „Pan obhájce zdůraznil, že přesný čas mu není znám, že ani neví, kdo se tohoto prohlášení účastnil. Zeptal se však svědka přímo, jestli nevedl s Lorettou Harperovou takový rozhovor. Cílem této otázky není ten fakt dokázat, ale ukázat motivaci svědka, jeho nepřátelství vůči kterékoli ze zúčastněných stran, jeho důvody pro skrývání výpovědi. Dovoluji, aby ta otázka byla svědkem zodpovězena.“

Soudce se obrátil k Ferneymu: „Zodpovězte tu otázku.“

Ferney se začal na své židli kroutit a svíjet. „Já, zkrátka...je možné, že jsem řekl -“

„Ano nebo ne?“ naléhal soudce. „Pronesl jste takový výrok?“

„No, asi ano. Řekl jsem jí to.“

„To je všechno,“ uzavřel výslech Mason.

„To je všechno,“ přidal se Hamilton Burger, ale bylo vidět, že je krajně rozmrzen.

„Svědek může jít,“ propustil pak svědka soudce Erwood.

„Když soud dovolí,“ pokračoval Mason, „rád bych obeslal doktorku Margaret Callisonovou a chtěl bych požádat soud, aby

obhajoba mohla pokračovat, dokud nebude obsílka vyřízena.“

„Jsou k tomu ze strany obžaloby nějaké námitky?“ zeptal se soudce Erwood.

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ ozval se Sam Drew. „Tak za prvé měl pan obhájce myslím dostatek příležitosti si tento případ připravit. A za druhé byl případ v hlavních bodech již celý předložen. Obžaloba i obhajoba přednesly svůj případ, obžaloba předvolala svědky k vyvrácení svědectví, myslím, že v tento okamžik jsou již všechny body vyčerpány.“

Soudce Erwood pohlédl na Masona a řekl: „Soud udělá desetiminutovou přestávku, pane Masone, a na konci této pauzy rozhodne o vašem návrhu.“

Mason se prodral davem diváků k Paulu Drakeovi. Chytil ho za ruku a naléhavě řekl: „Zařiď tu obsílku, Paule. Dodej ji doktorce Callisonové. Přiveď ji sem. Pospěš si!“

„Snad si nemyslíš, že soudce ti umožní v procesu pokračovat tak, abys ji sem moh dostat?“ žasnul Drake.

„Nevím,“ odpověděl Mason rozvážně. „*Domnívám se*, že mi dává příležitost ji sem dostat, aniž by se v procesu pokračovalo. Nevím. Soudce Erwood měl pochopitelně v plánu mě zde spíš umlčet a dokázat mi, že toto je jen předběžné projednávání, abych zde nemohl oslnit žádným ze svých právnických ohňostrojů. Ale teď se zdá, že ho to samotného začalo zajímat a - Paule, zkrátka běž. Musíš ji sem dostat, stůj co stůj.“

„Už pádím,“ souhlasil Drake.

„Přived ji sem,“ říkal Mason důrazně „a ať to netrvá věčnost.“

Drake přikývl a prodíral si cestu ze soudní síně ven.

Mason se otočil směrem k Delle Streetové.

„Nu, co tomu říkáte?“ zeptala se.

Mason odpověděl: „Ať se propadnu, jestli vím, co si o tom všem myslet, Dello. Tady je něco velice zvláštního.“

„Myslím, že jasnější by to už být nemohlo,“ namítla Della.

„Frank Ferney se snaží svoji ženu krýt, nebo spíš snažil se ji krýt, a Lorettu Harperovou to rozzuřilo.“

„Za tím vším ještě něco je,“ pronesl Mason zamyšleně. „Co byste dělala vy, Dello, kdybyste byla politikem, který to hraje na všechny strany, kdybyste se musela smířit s tím, že jste jenom odborníkem na styk s veřejností, a nechtěla byste jednat jako prostředník, který pouze přebírá úplatky, a dává je dál. Kdyby se vaše role sestávala jen z rad, za něž byste brala velké sumy peněz, které byste zase předávala jako úplatky dalším?“

Della Streetová se zašklebila: „Asi bych se oběsila na nejbližším stromě. Myslím, že bych nevydržela spát sama se sebou v posteli.“

„Ale dejme tomu, že byste se se sebou smířila a docela dobře byste si z příjmů, které byste tímhle způsobem získávala, žila?“

„O co vám jde?“ nechápala.

Mason odpověděl: „Borden bezpochyby podnikl nějaká opatření pro svoji případnou ochranu. Když za ním přišel Ansley, věděl, že Ansley si je toho vědom, že mu peníze předává jako úplatek. Borden musel ty peníze přijmout a užít je znovu jako úplatek. Ale, jestliže chtěl o sobě dojem, že jedná legálně, alespoň trochu vyvolat, musel se prohlašovat za odborníka na styk s veřejností.

Za takových okolností bych si na Bordenově místě každý rozhovor se stranami nahrával, pro případ, že bych se dostal do nesnází, abych mohl ty záznamy vytáhnout a opřít se o ně.“

„No a?“ ptala se Della.

„Doposud nikdo o možnosti zvukového záznamu rozhovoru s Ansleyem nic neřekl.“

„A vy byste takový záznam chtěl?“ zeptala se. „Myslíte, že by to vašemu klientu pomohlo?“

„V jedné věci,“ odpověděl Mason, „by to mému klientu mohlo velice pomoct.“

„V jaké? Obávám se, že vám nerozumím.“

„Kdyby se Ansley za Bordenem vypravil s úmyslem ho zabít,“ uvažoval Mason, „je nelogické, aby nejdříve využil jeho služeb jako poradce pro styk s veřejností, a teprve *potom* ho zabíjel.“

„Mohl se rozčilit až během rozhovoru,“ uvažovala Della Streetová.

„To je sice pravda,“ souhlasil Mason, „ale je jedna velice důležitá věc, na kterou myslím naši přátelé vedoucí obžalobu zapomněli...Kde je poručík Tragg? Je tu někde?“

„Ano, sedí zde v soudní síni a všechny výpovědi si pečlivě zapisuje.“

„To je skvělé,“ usmíval se Mason. „Tragg musí říct pravdu.“

XI.

Když soudce Erwood opět zaujal své místo v soudcovské lavici, Hamilton Burger povstal, aby znovu vznesl námitku.

„Když soud dovolí," začal, „jestliže chtěla obhajoba předvolat doktorku Callisonovou jako svědka, měli jí poslat předvolání.

Domnívám se, že soudu je naprosto zřejmé, že to, o co se zde obhajoba pokouší, není nic jiného než rozhodit síť v co nejhlubších vodách a zachytit v ní co nejvíc svědků a zjistit od nich, co všechno o případu vědí. Snaží se, aby jejich výpověď byla zaprotokolována a aby, až se svědci dostanou před nejvyšší soud, obhájce měl co nejvíce podkladů, o něž bude moct obhajobu opřít.

Vím, že soud všeobecně takovouto taktiku neschvaluje, a myslím, že soud bude se mnou souhlasit, že tendence převést některá předběžná projednávání v okázalé procesy se zde již u dřívějších případů projevovala a přesahovala vymezený rámec bodů, které je u předběžných projednání třeba definovat."

„Máte tedy v úmyslu oponovat návrhu na pokračování jednání tak, aby byla vyslechnuta výpověď doktorky Callisonové?" zeptal se ho soudce Erwood.

„Přesně tak, Vaše Ctihodnosti. A rád bych ještě dále poznamenal, že případ nyní dosáhl bodu, kdy se jedná o vyvrácení důkazů svědků a odpovídání na jedno podání ve sporu. Jestliže si pan obhájce přeje, aby výslech pokračoval jenom proto, aby mohl obvolat svědkyni k soudu, měl by pan obhájce přednést formální návrh podložený přísežným prohlášením, ve kterém by bylo přesně uvedeno, co od výpovědi doktorky Callisonové, jakmile složí jako svědkyně přísahu, očekává. Je zcela evidentní, že pan obhájce to udělat nemůže, protože soustředí svoji pozornost pouze na průzkum možností, které situace nabízí, tím sem zve k výpovědi každého, u kterého má pocit, že by mohl být k nejvyššímu soudu

předvolán jako svědek obžaloby.“Mason se zdvořile usmál a prohodil: „Nuže, když soud dovolí, můžeme tento bod probrat o něco později. Právě teď bych si přál předvolat k opakovanému křížovému výslechu dalšího svědka.“

Burgerova tvář zbrunátněla. „Tady to vidíte, Vaše Ctihodnosti. Pan obhájce se zkrátka pokouší o zdržovací manévr. Nepochybně poslal pro doktorku Callisonovou a nyní bude volat jednoho svědka za druhým k dalšímu výslechu, jedině proto, aby se výslech protáhl až do doby, kdy doktorka Callisonová dorazí.“

„Jakého svědka si přejete ke křížovému výslechu znovu předvolat?“ zeptal se ho soudce Erwood.

„Poručíka Tragga, Vaše Ctihodnosti.“

„Tento návrh bude podroben zdravé úvaze soudu. Slyšel jste námitku, vznesenou státním zástupcem, o tom, že cílem vašeho návrhu, pane Masone, je pouze získat dlouhým, protahovaným křížovým výslechem čas.“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Jste připraven tuto námitku vyvrátit?“

Mason se zazubil a odpověděl: „Ne tak zcela, Vaše Ctihodnosti. Doufám, že doktorka Callisonová dorazí, jakmile budu hotov s výslechem poručíka Tragga. Rád bych ale dále soud upozornil, že nemám v úmyslu znovu předvolávat svědky ke křížovému výslechu pouze proto, abych získal čas. Mám pro to jistý důvod.“

„A co jest tím důvodem?“ ptal se soudce Erwood.

„Myslím, že když soud dovolí,“ odpověděl Mason, „ten důvod se stane zcela zřejmým, jakmile se začnu svědka vyptávat. Přirozeně nechci svůj úmysl odhalit a svoje trumfy obžalobě ukazovat předem.“

Soudce Erwood se zamyslel, svraštil čelo a potom řekl: „Nechť předstoupí k opakovanému křížovému výslechu poručík Tragg. Soud si vymiňuje, že tento výslech musí být stručný a

věcný, a soud nedovolí, aby bylo ze strany obhájce provozováno to, co se všeobecně nazývá lovení v hlubokých vodách.“

„Poručíku Traggu, předstupte, prosím.“

Poručík Tragg znovu zaujal místo na stanovišti pro svědky.

„Pokračujte, pane Masone,“ vyzval Masona soudce Erwood. A soudě podle toho, jak se nakláněl dopředu, nemohlo být pochyb o tom, že má v úmyslu prosadit svoji vůli nedovolit Masonovi snažit se získávat čas protahováním výslechu.

Mason začal: „Již jste nám, poručíku Traggu, popsal, co jste na místě vraždy našel, a popsal jste, co jste našel v ateliéru, kde bylo objeveno mrtvé tělo.“

„Ano, pane.“

„Nyní se vás, poručíku Traggu, zeptám, zda je skutečností, že když jste prohlížel pracovnu či kancelář Meriditha Bordena, objevil jste něco, co by podle vás mělo pro objasnění vraždy velký význam, ale co bylo při výslechu potlačeno?“

Tragg se zachmuřil.

„Vaše Ctihodnosti, s tím nemohu souhlasit,“ ozval se Hamilton Burger. „Myslím, že zde je naznačováno, že výslech neproběhl v pořádku. Nic zde potlačováno nebylo.“

„Chcete to nějak prokázat?“ zeptal se Mason Hamiltona Burgera.

„Jistě pane!“

Mason se usmíval pod vousy, když si všiml zjevných rozpaků poručíka Tragga. „Vyslechněme si, co má svědek jako odpověď na moji otázku,“ řekl.

Soudce Erwood se již chystal připojit k námitce, ale potom se otočil a pohlédl Traggovi do tváře. Ovládl se a nahnul se blíže k svědkovi.

Tragg rozpačitě spustil: „Nejsem si jistý, co máte na mysli tím slovem potlačeno.“

„Dobrá, zeptám se vás takhle,“ pozměnil otázku Mason. „Není

skutečností, že bylo nalezeno něco, co má podle vašeho mínění průkaznou hodnotu, a že jste byl instruován tak, abyste o tom při výslechu u soudu nemluvil?“

„Námitka, Vaše Ctihodnosti,“ zvolal Hamilton Burger. „Toto není přípustný křížový výslech, toto není platné vyvracení důkazů, nevychází se z žádných podstatných základů, svědek nebyl dotázán, kým by měl být instruován, aby nic neříkal, a předmět, o který jde, nebyl vůbec popsán.“

Mason pomalu získával jistotu, usmál se proto a poznamenal: „Objasním to další otázkou, když ctěný soud dovolí.“

„Chcete tedy původní otázku stáhnout?“ „Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Velmi dobře. Pokračujte tedy.“

„Není skutečností, poručíku Traggu, že když jste prohledával pracovnu zesnulého Meriditha Bordena, našel jste skrytý mikrofon, který vedl k nějakému nahrávacímu zařízení, a není skutečností, že jste na tom nahrávacím zařízení objevil záznam rozhovoru mezi Meridithem Bordenem a Georgeem Ansleyem? A není skutečností, že Hamilton Burger vám navrhoval, abyste se o té nahrávce u předběžného výslechu nezmiňoval?“

„Vaše Ctihodnosti,“ bránil se Hamilton Burger, „vznášíme námitku na základě toho, že zde bylo položeno několik otázek najednou, že toto není správný křížový výslech, správné vyvracení důkazů a -“

Soudce Erwood ho přerušil. „Pokládejte otázky jednu po druhé, pane Masone.“

Mason tedy řekl: „Když jste prohlížel dům, kde byla spáchána vražda, poručíku Traggu, prohlédl jste i pracovnu Meriditha Bordena?“

„Ano, pane.“

„Našel jste tam skrytý mikrofon?“

„Ano, pane.“

„Vedl ten mikrofon k nějakému nahrávacímu zařízení nebo byl s ním nějak spojen?“

„Ano, pane.“

„Našel jste na tom nahrávacím zařízení nějaký záznam?“

„Ano, pane.“

„Obsahoval ten záznam úplnou nahrávku rozhovoru mezi Georgeem Ansleyem a Meridithem Bordenem?“

„Nevím.“

„Obsahoval ten záznam nebo budil ten záznam dojem, že obsahuje nahrávku toho rozhovoru?“

„Zkrátka to byla nahrávka nějakého rozhovoru.“

„A není skutečností, že vám Hamilton Burger řekl, abyste se o té nahrávce u předběžného projednávání nezmiňoval?“

„No tak, okamžik, Vaše Ctihodnosti,“ přerušil ho Hamilton Burger. „Než svědek tuto otázku zodpoví, rád bych vznesl námitku, že otázka je sugestivní, je nepřípustná, irelevantní a netýká se podstaty věci, křížový výslech takto vést nelze, není to správné vyvracení důkazů a vše to nasvědčuje svědectví z doslechu.“

„Tak, jak je nyní otázka položena,“ souhlasil Erwood, „může vypadat jako svědectví z doslechu. Vzhledem k tomu však, že žaloba rozhořčeně popírá, že by cokoliv mohlo být potlačeno, zdá se, že námitka je do jisté míry formální. Soud však námitce vyhoví na základě toho, že otázka předpokládá výpověď z doslechu. Námitka se, pane Masone, týká otázky v její *současné podobě.*“

„Rozumím, Vaše Ctihodnosti,“ řekl na to Mason, kterému neušel důraz položený na poslední slova. „Zeptám se vás tedy takto: Poručíku Traggu, proč jste se ve své předcházející výpovědi o zaznamenaném rozhovoru nezmínil?“

„Námitka. Otázka je nepřípustná, irelevantní a netýká se podstaty věci. Nejedná se o správný křížový výslech,“ bouřil se opět Hamilton Burger.

„Vzhledem k současné podobě otázky se námitka nepřijímá.“

„Zkrátka se mě na to nikdo neptal,“ zodpověděl otázku poručík Tragg.

„Byl jste dotazován na jisté věci, které jste v dané místnosti nalezl?“

„Ano, pane.“

„A popsal jste ty věci, které jste nalezl?“

„Ano, pane.“

„A teď podle vašeho mínění, poručíku, existoval zde jistý úmysl vyhnout se zmínce o té nahrané pásce, pokud se vás na ni někdo přímo nezeptá?“

„Námitka, Vaše Ctihodnosti,“ ozval se opět Hamilton Burger. „Tato otázka je sugestivní a neodpovídá správnému křížovému výslechu.“

„Námitka se nepřijímá!“ usadil ho soudce Erwood. „Tak, jak je nyní otázka položena, jedná se zjevně o správnou formulaci, protože jejím cílem je ukázat předpojatost ze strany svědka. Otázky mají vždy směřovat k odhalení postoje či předpojatosti svědka. Zodpovězte tu otázku, poručíku Traggu.“

„No, já jsem se zkrátka rozhodl, že o tom nebudu nic říkat, pokud se mě na to někdo přímo nezeptá.“

„A bylo to vaše svobodné rozhodnutí, poručíku, nebo jste tak učinil na základě instrukcí, které vám dal pan státní zástupce?“

„Námitka,“ bouřil se Hamilton Burger. „Když soud dovolí -“

Soudce Erwood zavrtěl odmítavě hlavou. „Námitka se nepřijímá, pane Burgere. Otázka nyní směřuje přímo do stavu mysli vypovídajícího svědka. Jestliže se ukáže, že svědek ke svému rozhodnutí o určitých věcech se nezmiňovat dospěl na požádání žalobce, vyjde tím najevo svědkova předpojatost, kterou lze odhalit přímou otázkou, a zároveň může soud prohlásit, že něco takového má pro soud podstatný význam. Zodpovězte tu otázku, poručíku, prosím.“

Poručík Tragg na okamžik zaváhal a potom pronesl: „Ano, dostal jsem instrukce, abych se o tom nezmiňoval, pokud se mě na to někdo přímo nezeptá.“

Mason hned využil získané převahy a pokračoval: „Takže jediným důvodem, proč jste se rozhodl o nahrávce nic neříkat, pokud se vás na ni někdo přímo nezeptá, byla výstraha pana státního zástupce. Bylo to tak?“

„Tatáž námitka,“ ozval se Hamilton Burger.

„Námitka se nepřijímá,“ vyrazil ze sebe soudce Erwood. „Zodpovězte tu otázku.“

„Ano, bylo to tak.“

„Domnívám se tedy,“ navázal Mason, „že by bylo v zájmu soudu, abychom si zde nahrávku toho rozhovoru přehráli.“

„Jestliže chce pan obhájce vyslechnout nahrávku jako součást případu,“ řekl Hamilton Burger, „ať si nahrávku vyslechne. Přineste ji a dejte ji k dispozici a potom můžeme vznést námitku na základě její nepřípustnosti. Soud přece nemůže dělat závěry z rozhovoru dvou neidentifikovaných hlasů, nahraného na magnetofonové pásce.“

„Kde je ta nahrávka?“ zeptal se Mason poručíka Tragga.

„Předal jsem ji panu státnímu zástupci.“

Mason řekl: „Žádám, aby byl státnímu zástupci dán příkaz tu nahrávku předložit a soudu ji přehrát. Domnívám se, že tento rozhovor mezi obžalovaným a Meridithem Bordenem bude mít velký význam. Obvinění zní, že obžalovaný Meriditha Bordena zavraždil. Myslím, že člověk může těžko vést rozhovor s mrtvým mužem.“

Burger vyskočil na nohy a rozzlobeně zvolal: „Nevidím žádný důvod, proč by nemohl s někým mluvit a teprve potom ho zastřelit. Podle té nahrávky je víc než jasné, že obžalovaný Meriditha Bordena zastřelil.“

„Potom byste ji měl mít ve svém případu zahrnutou,“

upozornil ho Mason.

„O tom, co má být součástí mého případu, si rozhoduji jen já sám," řekl na to Hamilton Burger rozhořčeně. „Jediné, co chci v této fázi dokázat, je, že došlo k vraždě, a potom předložit důkazy, které tento soud přesvědčí, že existují všechny logické předpoklady domnívat se, že vražda byla spáchána obžalovaným."

„Myslím, že je to tak správné," podotkl soudce Erwood. „Přesto se nám situace nyní jeví v poněkud jiném světle. Pan obhájce žádá obžalobu, aby mu předložila nahrávku jako součást případu *obžalovaného.* Soud má v úmyslu tento návrh přijmout. To znamená, že ta magnetofonová páska, nebo na čem byl rozhovor zaznamenán, bude soudu přehrána. Soud připouští, že tento případ začíná nabývat nezvyklého obratu, a soud má rozhodně zájem na odhalení všeho, co se skutečně stalo."

„Pokud vím, každý případ pana Masona nabývá nezvyklého obratu," poznamenal Hamilton Burger nazlobeně.

„To by stačilo, pane žalobce," napomenul ho soudce Erwood. „Jestli máte tu nahrávku u sebe, předložte ji, prosím."

„Bude to chvíli trvat, než sem nahrávku dostaneme a připravíme ji k poslechu."

„Jak dlouho?"

„Nejméně půl hodiny."

„V tom případě soud udělá půlhodinovou přestávku."

Drew zatahal Hamiltona Burgera za šosy, a když se k němu státní zástupce naklonil, Drew mu něco naléhavě pošeptal.

„Okamžik, když dovolíte, ještě okamžik," řekl Hamilton Burger naléhavě. „Pokusím se to všechno přichystat tak, abychom si nahrávku mohli poslechnout během deseti minut."

Soudce si Burgera zamyšleně prohlížel. „Řekl jste, že to bude trvat nejméně půl hodiny, pane žalobce."

„Po poradě s kolegou jsem došel k názoru, že magnetofon bude možno připravit okamžitě a nahrávku budeme mít možnost si

vyslechnout tak během deseti minut.“

„To vám šeptal váš kolega?“ zeptal se ho Mason. „Nebo vám snad šeptal, že během půl hodiny se mi podaří sem dostat doktorku Callisonovou?“

Hamilton Burger se rozzlobeně obrátil na Masona. „Všímejte si laskavě svého a já si taky-“

Soudce Erwood udeřil kladívkem o stůl. „To by snad stačilo, pánové,“ řekl. „Nebudete si zde mezi sebou vyměňovat názory. Musím však poznamenat, pane žalobce, že soud není dnešní. Řekl jste, že to bude trvat půl hodiny, než sem nahrávku dostanete, a soud již dal příkaz k třicetiminutové přestávce. Soud nevidí žádný důvod, proč by měl své rozhodnutí měnit. Odročení bude třicet minut.“

Soudce Erwood povstal a nazlobeně odpochodoval do své úřadovny.

XII.

Pět minut před tím, než se soud znovu sešel, přispěchal do soudní síně Paul Drake, doprovázen pohlednou ženou.

Mason na ně zamával od stolu obhajoby, kde seděl zabrán do hovoru s Georgeem Ansleyem.

„To je doktorka Margaret Callisonová, veterinářka," představil Paul Drake ženu, „a tohle je Perry Mason, advokát pana Ansleyho."

„Těší mě, pane Masone," řekla žena, podala mu ruku a mile se na něho usmála. „Už delší dobu o vašich případech čtu, ale nikdy by mě nenapadlo, že se s vámi setkám někdy osobně. Už jsem řekla panu Drakeovi, že se však obávám, že se sotva najde něco, čím bych mohla k tomuhle případu přispět."

„Možná, když mi řeknete, co přesně se stalo," ujišťoval ji Mason, „budeme moct dát váš příběh do souvislosti s ostatními fakty případu a třeba přijdeme na něco, co cenu mít bude. Předvolal jsem vás sem jako svědkyni a jsem moc rád, že jste přišla, ale je také možné, že na stanoviště pro svědky ani vypovídat nepůjdete. Nejdřív mi řekněte, co se stalo."

„Měla jsem v léčení jednoho z Bordenových psů," začala. „Pan Borden byl vždycky rád, když měl psy na noc zpátky doma. Zpravidla je přivezli brzy po ránu. Já jsem je během dne ošetřila a večer si pro ně zase poslal."

„A jak to bylo to pondělí?" zeptal se Mason.

„Měla jsem jednoho z těch psů. Přivezli mi ho ráno v osm hodin. Psa jsem ošetřila a pan Ferney si pro něj měl v devět hodin večer přijet.

Když nejel, čekala jsem, jestli zavolá, že ho něco zdrželo. A neozval se až do půl jedenácté. Vlastně bylo deset dvacet pět, když zazvonil telefon. Nemluvila jsem přímo s panem Ferneyem. Ozval

se nějaký muž, který mi sdělil, že volá jménem pana Ferneyho, že pana Ferneyho něco neodkladného zdrželo. Ptal se, jestli si může psa vyzvednout, i když je tak pozdě. A oznámil mi, že pan Ferney je už na cestě.“

„Vy jste s tím souhlasila?“„Ano, řekla jsem mu, že budu mít psa naloženého už ve své dodávce, že během pěti minut budu připravená.“

„A byla jste?“

„Ano, byla.“

„Kdy Frank Ferney dorazil?“

„Jakmile jsem psa naložila do auta, přijel. Zaparkoval auto u mě a společně jsme jeli dodávkou k Bordenovi.“

„Jak je to od vás k Bordenovi daleko?“

„Jen něco přes tři kilometry.“

„A co se dělo dál?“ zajímal se Mason.

„No, přijeli jsme ke bráně, pan Ferney vrata odemkl klíčem a psa ode mě převzal.

Řekla jsem mu, že bych si ráda promluvila s panem Bordenem o stavu toho psa. Domnívala jsem se, že by bylo vhodné nechat ho operovat. Projevuje se u něho totiž kalcifikace žláz a ten pes už není nejmladší. Navrhla jsem tedy panu Ferneymu, že by bylo dobré tu záležitost projednat s panem Bordenem hned. Pozval mě tedy dál s tím, že snad budu mít možnost s panem Bordenem si promluvit.“

„A co bylo dál?“

„No, vešli jsme do domu a Ferney řekl, že pan Borden není ve své pracovně, že bude asi nahoře v ateliéru. Šel se tedy po něm podívat a -“

Přerušilo je klepnutí kladívka. „Povstaňte, prosím,“ ozvalo se.

Mason ještě spěšně zašeptal doktorce Callisonové, když už soudce Erwood vcházel do síně: „Když jste odjížděla, jel Ferney s vámi?“

„Ano.“

„Byla jste po celou dobu, co jste byli v Bordenově domě, s ním?“

„Ano, v domě ano. Jenom když se zapnul bezpečnostní systém a pan Ferney šel zavolat psy zpátky do boudy a vypnout reflektory, jsem zůstala v domě sama a zvedla ten telefon a řekla, že se domnívám, že pan Borden si nepřeje být rušen. Měla jsem pocit, že si někdo pohrával s vraty, někdo, kdo šel kolem, jen tak ze zvědavosti. Věděla jsem, že pana Bordena kvůli tomu nesmím rušit, ať už je kdekoliv.“

„Ale odešel někdy od vás Ferney, když jste byli *uvnitř* domu?“

„Jenom když šel nahoru po několika stupních k ateliéru. Zaklepal na dveře.“

„Vy jste to klepání slyšela?“

„Ano.“

„Slyšela jste nějaké hlasy?“

„Ne.“

„Myslíte, že mohl do té místnosti vstoupit?“

„Proboha ne! Na to nebyl čas. Slyšela jsem, jak zaklepal, a hned potom scházel po schodech zase dolů. Ale můžu vám říct, pane Masone, že když přišel dolů, vypadal, jako kdyby dostal ránu. Oznámil mi, že pan Borden je nahoře v ateliéru a že si nepřeje být rušen. Řekl -“

Soudní úředník již žádal přítomné o klid. „Prosím ticho v soudní síni! Posaďte se.“ Soudce Erwood se usadil ve své soudcovské stolici a zahleděl se na státního zástupce.

„Ta nahrávka je již připravená, pane státní zástupce?“ oslovil jej.

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Rád bych znovu předložil námitku, že nahrávku považuji za nepřípustnou, jako něco, co není průkazné, co není naprosto autentické, zkrátka je v danou chvíli zcela nepřípustné, irelevantní a netýká se podstaty věci a netvoří to ani

součást vyvracení důkazů či odpovědi na jedno podání ve sporu.“

„Ta nahrávka je přesně tou nahrávkou, která byla nalezena v Bordenově rezidenci?“ reagoval na námitku soudce otázkou.

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Potom se námitka zamítá. Nahrávku si poslechneme.“

Se zjevnou nechutí, kterou bylo možno vyčíst z jeho obličeje, zapnul Hamilton Burger magnetofon. Asi deset minut probíhal nahraný rozhovor mezi Georgeem Ansleyem a Meridithem Bordenem.

Potom se z reproduktorů ozval Ansleyho hlas: „No myslím, že půjdu.“

Pak bylo slyšet Bordena, jak říká: „Jsem rád, že jste se stavil, Ansley. Udělám pro vás, co bude v mých silách. Jsem přesvědčený, že s kontrolory už žádné potíže mít nebudete. Určitě nestojí o nepříznivou publicitu a konec konců, já jsem odborník na styk s veřejností.“

Bordenův smích zněl ironicky.

„Cestu ven najdu, nemusíte se obtěžovat,“ bylo slyšet Ansleyho hlas.

„Ne, ne, doprovodím vás až ke dveřím. Bohužel jsem tu dnes večer sám.“

Magnetofon ještě asi deset sekund běžel, potom se z reproduktorů ozvalo podezřelé bouchnutí. A pak veškeré zvuky ztichly, i když bylo slyšet, že cívka se točí dál.

Hamilton Burger se zvedl, přistoupil k magnetofonu, vypnul jej a začal cívku převíjet zpátky.

„To je tedy ta nahrávka, Vaše Ctihodnosti,“ poznamenal.

Soudce Erwood se tvářil zamyšleně. „Ty praskavé zvuky, které se z magnetofonu ozývaly, když rozhovor skončil, čím byly způsobeny, pane státní zástupce?“

„Tím, že magnetofon zůstal zapnutý i s mikrofonem.“

„A co to přidušené bouchnutí?“

„To byl zvuk rány, která vyšla z revolveru, když byl Meridith Borden zastřelen,“ odpověděl Hamilton Burger pohotově. A potom se zjevnou roztrpčeností dodal: „Tímto nás, podle našeho názoru, když soud dovolí, nutíte, abychom bezdůvodně dali z ruky svoje karty. Měli jsme v úmyslu tento průkazný předmět předvést při dalším přelíčení, až bude probíhat proces s obžalovaným.“

„No, obhajoba má právo si toto svědectví vyslechnout,“ poznamenal soudce Erwood. „Mám za to, že nahrávka byla předvedena na příkaz soudu jako reakce na požadavek obžalovaného a jako součást jeho případu.“

„No, tak si to tedy obžalovaný aspoň poslechl,“ podotkl Hamilton Burger jedovatě. „A bezpochyby, až se nakonec dostane na stanoviště pro svědky, aby před porotou přednesl svůj příběh, bude již mít správné odpovědi promyšleny nebo pro něj budou v tu dobu již vymyšleny.“

„Tu poznámku jste si mohl odpustit, pane státní zástupce,“ napomenul jej soudce Erwood. „Obhajoba má u každého případu právo předvést soudu svoje důkazy.“

„V tomto případě,“ stál Hamilton Burger tvrdošíjně na svém, „zde obhajoba předvádí něco, co patří do případu obžaloby.“

„O to se teď nebudeme přít,“ zarazil ho soudce Erwood. „Máte ještě nějaké další svědky, pane Masone?“ obrátil se soudce k Masonovi.

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděl Mason. „Rád bych na stanoviště pro svědky předvolal k opakovanému křížovému výslechu pana Ferneyho.“

„Námitka,“ ozval se znovu Hamilton Burger. „Obhajoba tohoto případu nedělá nic jiného než znovu předvolává svědky ke křížovému výslechu. Zákon neuvažuje o tom, že obhájce může vyslýchat svoje svědky donekonečna. Obhájce má vést křížový výslech tak, aby jej během jednoho stání dokončil.“

„Ještě něco, pane žalobce?“ ptal se ho soudce Erwood.

„Ne, Vaše Ctihodnosti, tím jsem myslím dal svůj postoj dost zřetelně najevo.“

„Námitka se nepřijímá. Výslechy svědků mají před soudem rozhodně své místo. Pane Ferney, vraťte se na stanoviště pro svědky.“

Ferney se jen neochotně vracel k dalšímu výslechu.

„Rád bych vaši pozornost zaměřil na noc osmého tohoto měsíce, na dobu, kdy jste byl v Bordenově rezidenci s doktorkou Callisonovou. Bylo krátce po jedenácté hodině. Ptám se vás: sdělil jste doktorce Callisonové, že jste byl nahoře v ateliéru, kde pan Borden fotografuje, a že vám pan Borden řekl, že si nepřeje být rušen, nebo jste řekl něco podobného jinými slovy?“

„Námitka. Jde o svědectví z doslechu, to není správný křížový výslech,“ poznamenal Hamilton Burger.

„Námitka se nepřijímá!“ okřikl ho soudce Erwood. „Otázka má zpochybnit svědkovu výpověď. Soud si ten rozhovor rád vyslechne.“

„Pro obžalobu však nemůže být závazné nic z toho, co tento svědek již *řekl*, vaše Ctihodnosti.“

„Pro obžalobu to závazné být nemusí, ale ukáže nám to svědkův postoj a jeho předpojatost. Soud otázku povoluje. Jen tu otázku pěkně zodpovězte, pane Ferney.“

„No zkrátka,“ začal Ferney, „šel jsem nahoru do ateliéru, zaklepal jsem na dveře -“

„Tím neodpovídáte na zadanou otázku,“ přerušil ho soudce Erwood. „Otázka zněla: Co jste řekl doktorce Callisonové.“

„No, zkrátka jsem jí řekl, že pan Borden je nahoře v ateliéru, že fotografuje a že si nepřeje být rušen.“

„Sdělil jste jí, že on vám *řekl*, že nechce byt rušen?“ zeptal se Mason.

Ferney zalétl pohledem do místa, kde seděla doktorka Callisonová. „Přesně si nepamatuju, jaká slova jsem použil.“

„Když jste s doktorkou Callisonovou v její dodávce od domu odjížděli, zeptal jste se jí, jestli neslyšela výstřel?“

„Myslím, že jsem řekl zvuk podobný výstřelu.“

„Zeptal jste se jí na to?“

„Je to možné.“

„To je všechno,“ uzavřel Mason výslech.

„Žádné další otázky nemám,“ pronesl Hamilton Burger.

„Tím je náš případ uzavřen, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason.

„Žádné další svědectví nemám, Vaše Ctihodnosti,“ přidal se Hamilton Burger. „Nyní případ předávám soudu, aby obžalovaného předal dále k nejvyššímu soudu. Bez ohledu na popírání svědectví ze strany obhajoby faktem zůstává, že obžalovaný měl ve svém vlastnictví smrtící zbraň, že zesnulému vyhrožoval zabitím, a dále je zjevné, že obžalovaný vypálil kulku, která oběť usmrtila několik sekund po ukončení jejich rozhovoru, zřejmě v době, kdy později zavražděný doprovázel obžalovaného ke dveřím. Výstřel je na magnetofonovém záznamu jasně slyšet.“

Soudce Erwood státního zástupce zachmuřeně pozoroval. „Podle vašeho soudu ho pan Borden doprovázel k předním dveřím přes fotografický ateliér?“

„To není nutné, Vaše Ctihodnosti.“

„Jak je tedy možné, že tělo bylo nalezeno ve fotografickém ateliéru?“

„Mohlo tam být přeneseno, Vaše Ctihodnosti.“

Soudce Erwood se obrátil k Perrymu Masonovi. „Co o tom soudíte vy, pane Masone?“

Mason zdvořile odvětil: „Dělo se toto, Vaše Ctihodnosti: Když Meridith Borden doprovodil Georgee Ansleyho ke dveřím, zabouchl přední dveře. To bylo to tlumené bouchnutí, které jsme z magnetofonového záznamu slyšeli. Důkazem toho, že Meridith Borden byl ještě živý, když George Ansley jeho dům opustil, je, že se vrátil a *okamžitě* magnetofon vypnul. Z nahrávky je naprosto

zřetelně slyšet, že byl magnetofon vypnut.“

„Chcete to zpochybnit, pane státní zástupce?“ zeptal se soudce Erwood žalobce.

Burger odpovědi: „Je zcela zjevné, že magnetofon byl vypnut krátce po zaznění výstřelu, ale byl to vrah, George Ansley, kdo magnetofon vypnul.“

Soudce Erwood pohlédl na Masona. Ten se usmíval a vrtěl hlavou.

„George Ansley nevěděl, kde ten magnetofon je,“ namítl. „Dokonce ani nevěděl, že se jejich rozhovor nahrává. Ten magnetofon byl totiž v jiné místnosti. Magnetofon musel vypnout někdo, kdo věděl, že je zapnut, a kdo přesně věděl, kde je. Ansley to vědět nemohl, a proto to ani nemohl udělat.

Měl bych, když soud dovolí, ještě jeden velmi přesvědčivý důkaz. Soudu jistě neušlo, že kontroloři byli druhý den na stavbě mnohem zdvořilejší. Z toho se dá vyvodit jediná věc. To znamená, že se s nimi Meridith Borden spojil. Teď, když jsme vyslechli nahrávku celého rozhovoru s Georgeem Ansleyem, víme, že nikdy po dobu jejich rozpravy neodešel Meridith Borden k telefonu, nezavolal jednomu z kontrolorů a neřekl do telefonu něco jako: ‚Je to v pořádku. George Ansley se u mě stavil a na moje podmínky přistoupil. Můžete s tlakem skoncovat.'

Nebo, jelikož Meridith Borden již není mezi námi a nemůže se obviněním proti sobě bránit, měl bych to snad raději vyjádřit takhle: Nešel k telefonu a neřekl kontrolorovi:‚Právě se u mě stavil George Ansley a najal si mě jako odborníka pro styk s veřejností. Mám pocit, že váš dohled na jeho stavbu je mnohem přísnější, než smlouva vyžaduje, a zdá se, že z vaší strany představuje určité osobní nepřátelství nebo pokus získat z něho nějakým způsobem úplatek či provize. Proto, pokud se situace okamžitě nezmění, podniknu kroky, které povedou k tomu, že bude dozor, kterému je pan Ansley vystavován, veřejně prozkoumán.'“

Zamračený obličej soudce Erwooda na okamžik rozjasnil nepatrný úsměv. „Velmi taktní vyjádření čistě hypotetického rozhovoru, pane Masone.“

„Z úcty ke skutečnosti, že Borden je nyní mrtev, a nemůže se tudíž bránit,“ zdůraznil ještě jednou Mason.

Soudce Erwood pohlédl dolů směrem k obžalobě. „Myslím, pane žalobce,“ oslovil Burgera, „že až si všechna průkazní fakta tohoto případu v klidu promyslíte, uvědomíte si, že vedete proces proti nesprávnému obžalovanému a že největší laskavostí, kterou by vám v tuto chvíli mohl soud prokázat, je obvinění proti tomuto obžalovanému stáhnout.

Vznášíte zde návrh, aby obžalovaný George Ansley byl předán dále k procesu, ale soud má pocit, že kdyby takový příkaz udělil, ocitl byste se v pozici, kdy byste musel později buďto případ proti Georgei Ansleymu odvolat, nebo, pokud byste předstoupil před porotu, měla by porota v rukách osvobozující rozsudek.

Soud si je zcela vědom toho, že povinností obžaloby není při předběžném projednávání předvést veškeré důkazy, ale všeobecně se má za to, že cílem tohoto jednání je dokázat, že zločin byl spáchán a že existují rozumné důvody domnívat se, že zločin byl spáchán obžalovaným. Obžalobě však připadá ještě jedna povinnost, a to je vést celý případ v zájmu spravedlnosti a dohlédnout na to, aby nevinní byli propuštěni, a ne podrobeni všem nepříjemnostem a výdajům spojeným s přelíčením, a má dbát na to, aby vinní byli soudně stíháni.

Soud se domnívá, že vzhledem ke všem skutečnostem, které tento případ odhalil jako důkazy, jak se nám nyní jeví, vše nasvědčuje tomu, že obžalovaný je souzen za zločin, který nespáchal, za zločin, který spáchat nemohl.

Povinností soudu není navrhnout panu prokurátorovi, jak by si v úřadu státního právního zástupce měl počínat. Soud však navrhuje, aby byla v tomto případě podniknuta veškerá další

opatření, ale proti zcela jinému obžalovanému.

Pokud jde o toto jednání, je případ proti Georgei Ansleymu zamítnut. Obžalovaný se propustí z vazby a soud se odročuje.“

Soudce Erwood povstal a opustil soudní síň.

V soudní síni propuklo nadšení. Novináři se rozeběhli k nejbližším telefonům a Mason se obrátil k Georgei Ansleymu, aby si s ním potřásl rukou.

Soudní síň osvětlovaly blesky fotografů a reportéři zachytili Hamiltona Burgera, jak rozzuřeně hledí na skupinku, která se vytvořila kolem Masona. Nazlobeně si prorážel cestu davem a rázným krokem vyšel ze soudní síně.

XIII.

Bylo již hezkou chvíli po půl deváté, když Mason ráno odemykal dveře své soukromé kanceláře. Zazubil se na Dellu Streetovou a poznamenal: „Dnešní noviny našeho přítele Hamiltona Burgera moc nešetřili, co říkáte.“

Della Streetová se rozesmála. „Aspoň kvůli dobrému dojmu před veřejností se mohl v soudní síni ještě chvíli zdržet a s novináři trochu pohovořit. Že je odstrčil a ze soudní síně uraženě vypochodoval, tím si určitě nepomoh.“

„Jo, tak to tady píšou,“ souhlasil Mason. „No dáme se znovu do práce. Co je vůbec nového?“

„Máte dalšího klienta,“ odpověděla Della Streetová.

„O jaký případ jde?“ ptal se Mason.

„O vraždu.“

„Jak jinak!“ radoval se Mason. „A koho tentokrát zamordovali?“

„Meriditha Bordena.“

Mason pozvedl obočí.

„Telefonovala Dawn Manningová,“ informovala ho Della Streetová. „Z vězení. Říkala, že jí povolili, aby si po telefonu sehnala advokáta, a že by byla moc ráda, kdybyste ji mohl zastupovat vy.“

„Kde je?“

„V ženském oddělení věznice,“ odpověděla Della Streetová.

Mason přistoupil k věšáku a sundal svůj klobouk.

„Vy tam jdete?“ divila se Della Streetová.

„Samozřejmě, že tam jdu.“

„Ale šéfe, přece nebudete brát její případ, když-“

„Když co?“

„Když byla včera obviněna z vraždy.“

„Byl jsem to snad já, kdo ji z vraždy obvinil?“„Ano, vy - alespoň narážkami. A stejně tak ji obvinil i soudce Erwood.“

Mason na to řekl: „Po celou tu dobu, co jsme ten případ řešili, mě napadalo, v jaké prekérní situaci by se Hamilton Burger ocitl, kdyby z toho zločinu obvinil Dawn Manningovou.“

„Co tím chcete říct? Všechno nasvědčuje proti ní. Přece víte, co udělala. Vypadla z auta, sebrala pistoli, zjistila, že je na Bordenově pozemku a šla tedy na schůzku s Meridithem Bordenem, jak byla domluvená. Všechno mluví proti ní. Nemůže přece svoji přítomnost popřít. Jsou zde ty negativy ve fotoaparátu. Musí se přiznat, že s ním byla, a jakmile to přizná, musí přiznat, že před tím lhala....Ach, šéfe, do *jejího* případu se nepleťte.“

„A proč ne?“

„Tak za prvé,“ uvažovala Della Streetová, „musíte počítat s tím, že Hamilton Burger se to bude snažit nahrát tak, aby předběžnému projednávání předsedal soudce Erwood. Víte, jaký je. Znáte jeho horkou povahu, víte, jaké má názory na administrativní stránku spravedlnosti a jaký má vztah k povinnostem právních zástupců vystupujících před soudem. Tentokrát by vás *rozhodně* nešetřil.“

„Je to výzva,“ řekl Mason, „a Dawn Manningová je velice krásná žena.“

Della Streetová pokračovala: „Šéfe, dovolte mi malé proroctví. Jestliže se prošeptne, že jste ji šel navštívit do vězení, Hamilton Burger půjde za soudcem Erwoodem. Je to podle mého názoru deset ku jedné. Klidně se s vámi vsadím.“

Mason se zamyslel a potom řekl: „Sázet se s vámi, Dello, nebudu. Myslím, že máte pravdu. Určitě by to udělal. I já bych to na Burgerově místě udělal.“

„Víte,“ pokračovala Della Streetová, „soudce Erwood vám to - vám to s radostí nakydá na hlavu.“

„Umím se dobře vyhýbat,“ bránil se Mason vesele. „Kdyby mě během příští hodiny někdo sháněl, tak mluvím s Dawn Manningovou. Dello, myslím, že bychom ten její případ vzít měli.“

XIV.

Mason seděl v návštěvní místnosti a přes tlustou skleněnou stěnu hleděl na Dawn Manningovou.

Byli odděleni těžkým skleněným panelem, ale komunikovat jim umožňoval mikrofon, umístěný na obou stranách stěny.

Pohlédla na něho studenýma břidlicově šedýma očima a pronesla: „Vy jste mě teda dostal do pěkný bryndy!“

„*Já?*“ divil se Mason.

„Omlouvat se nemusíte,“ řekla. „Když zastupujete nějakého klienta, ať je to kdokoli, uděláte pro něho všechno, to je mi jasný. Tehdy jste zastupoval Georgee Ansleyho a mohl jste ho z toho dostat jedině tím, že jste poštval ty vlky na mě. Otázkou však zůstává, jakou roli jste v tom, že jsem byla falešně obviněná, sehráli vy nebo můj báječnej manžel.“

„Pozvala jste si mě sem jenom proto, abyste mi tohle řekla?“ zeptal se Mason.

„To ne. Chci, abyste mě obhajoval.“

„Tedy?“ vyzval ji Mason.

„A moc prachů na zaplacení nemám. Zato mám pocit, že mi něco dlužíte.“

Mason na to odpověděl: „Peníze nebudou to nejdůležitější. Za nejdůležitější považuju, jestli, když jste se mnou mluvila, jste mi řekla pravdu.“

„To víte, že jsem vám řekla pravdu. Nebo aspoň z větší části.“

„Věděla jste, že Frank ten rozvod nezařídil?“

„To jsem se dozvěděla až teď.“

„A věděla jste, že Loretta je jeho přítelkyní?“

„Věděla jsem, že se kolem ní točí. Ale pro mě byla jako všechny ostatní. Kdybych ji potkala, ani bych ji nepoznala.“

„Meridithu Bordenovi jste však modelem stála?“

„Samozřejmě. Vždyť jsem vám o tom říkala. Nikdy jsem mu ale nestála nahá a nechápu, kde se ty fotky vzaly. Tu noc jsem u Bordena vůbec nebyla. Neměla jsem ho ráda. On ...zkrátka, už jsem vám říkala, že mě chtěl využít jako vějičky v nějakým svým vydírání nebo aby prostě něco měl na nějakýho veřejnýho činitele. Ale tyhle věci já nedělám. Zkrátka jsem se sebrala a šla pryč.“

„Odehrála se nějaká scéna?“

„To si pište, že jsem udělala scénu. Uhodila jsem ho do toho jeho špinavýho ksichtu.“

„Může to státní zástupce dokázat?“

„Samozřejmě že může. Meridith Borden se totiž pokusil - no zkrátka, odehrála se pěkná scéna.“

„Byl u toho ještě někdo?“

„Ano.“

„Vyhrožovala jste, že ho zabijete?“

„Pověděla jsem mu, že ho odprásknu jako psa....No, mám za to, že jsem se octla v pěkný bryndě.“

„A *zabila* jste ho?“

„Ne, řekla jsem vám přece pravdu. Jakmile jsem zjistila, kde jsem, z Bordenova pozemku jsem vypadla.“

„A jak je teda možné, že vás fotil nahou?“

„Nefotil.“

„Podle fotoaparátu to tak vypadá a fotoaparáty nelžou.“

„Ty fotky fakt vysvětlit nedokážu, pane Masone, ale tu noc jsem tam nebyla.“

„Necháváte se někdy fotit nahá?“

„Od fotografů, který dobře znám, a jenom na ‚umělecký' akty. Tisíckrát jsem pózovala pro fotky do různejch kalendářů, jak barevnejch, tak černobílejch.“

„Měla jste pistoli?“ zeptal se Mason.

„Já jsem pistoli neměla *nikdy*.“

„Nikdy jste ji ani nedržela v ruce?“

„Ne, samozřejmě že ne.“

Mason na to řekl: „Snadno se můžete dostat do situace, kdy se potřebujete bránit.“„Co tím myslíte?“

„Jste jen tak sama s fotografy, necháváte se fotit zakrytá jen kousíčkem látky a -“

„A do bikin se revolver ráže 38 schovává dost těžko, pane Masone,“ přerušila ho. „Modelka se musí naučit se o sebe postarat. Má pro to nejrůznější způsoby, ale rozhodně mezi ně nepatří nošení střelnejch zbraní.“

„Dobrá, Dawn“ řekl Mason, „budu vaším advokátem.“

XV.

Soudce Erwood vrhl do přeplněné soudní síně kyselý pohled a ohlásil: „Začíná předběžné projednávání případu občané státu Kalifornie versus Dawn Ferneyová, známá také pod jménem Dawn Manningová.“

„Jsme připraveni, Vaše Ctihodnosti,“ oznámil Hamilton Burger.

Soudce Erwood pohlédl na stranu obhajoby a užasl: „Rozumí tomu soud dobře, že obžalovanou zastupuje pan Mason?“

„Je tomu tak, Vaše Ctihodnosti,“ ozval se Mason.

Soudce Erwood se podivil: „Když jste byl v této soudní síni naposledy, pane Masone, uváděl jste zde důkazy, které vrhaly stín podezření na zde přítomnou obžalovanou.“

„Tyto důkazy bude dnes uvádět pan státní zástupce,“ řekl na to Mason s úsměvem, „a já budu s dovolením podrobovat svědky křížovému výslechu.“

Soudce Erwood se na okamžik zarazil, jako kdyby hledal honem něco, na základě čeho by mohl obhájce pokárat, ale nic ho nenapadlo, tak řekl: „Pane státní zástupce, začněte prosím.“

Hamilton Burger předal úvodní slovo svému poradci, Samu Drewovi, který znovu uvedl důkazní materiál týkající se umístění Bordenovy vily s pozemkem, objevení mrtvého těla, nalezení a určení smrtící kulky, výsledků testu se zkušební střelou vypálenou pistolí, která byla objevena v Ansleyho autě, a týkající se identifikace smrtící kulky pomocí zkušební kulky. Byly předvedeny fotografie Dawn Manningové nalezené v Bordenově ateliéru a bylo vymezeno, jaké místo v případu zaujímají.

„Mým dalším svědkem bude Harvey Dennison,“ oznámil Hamilton Burger.

Předstoupil Harvey Dennison, složil přísahu a znovu vylíčil

historku chybějící pistole.

„Křížový výslech?“ obrátil se soudce Erwood na Masona. „Ano, Vaše Ctihodnosti.“

Mason se postavil, zůstal stát u okraje svého stolu a upřel na Harveye Dennisona pohled. „Pane Dennisone,“ oslovil jej, „doufám, že jste pořádně probral všechny záznamy ze svého obchodu, abyste zjistil, na čem můžete svoji výpověď vystavět.“

„Ano, pane.“

„Obžalovaná byla u vás v době, kdy se zjistila ztráta pistole, zaměstnána?“

„Ano, pane.“

„Můžete nám říct datum, kdy pistole zmizela?“

„Ne, pane.“

„Pokud vaší výpovědi dobře rozumím, podle vašich záznamů byla pistole objednána u velkoobchodníka, byla od něho jistého dne zakoupena a potom, někdy později, možná o několik měsíců později, jste po kontrole inventáře zjistil, že zbraň ve skladu chybí.“

„Přesně tak.“

„Kolik zaměstnanců jste ve svém obchodě měl?“

„Myslíte prodavačů?“

„Ne, myslím všech zaměstnanců.“

„No, včetně účetních, skladníků a prodavačů jich bylo - počkejte, myslím, asi dvanáct.“

„Včetně majitelů?“

„To ne, pane.“

„A kolik je majitelů?“

„Tři.“

„Takže celkem přicházelo v úvahu patnáct osob, které mohly tu zbraň zcizit?“

„No...vlastně ano, pane.“

„A v průběhu doby, kdy jste zbraň získal, a datem, kdy bylo

při inventuře zjištěno, že chybí, došlo ke dvěma vloupáním do obchodu, viďte?“

„Ano, pane.“

„A co bylo při těch vloupáních ukradeno?“

„Námitka. Otázka je nepřístupná, irelevantní a netýká se podstaty věci,“ vybafl Burger.

Soudce Erwood řekl: „Myslím, že byste měl svoji otázku poněkud blíže specifikovat, pane Masone.“

„Dobrá, pokusím se o to. Otázku tedy ruším a zeptám se pana Dennisona, zda není pravdou, že pokaždé, když došlo k vloupání, byla ukradena lovecká a rybářská výzbroj a určitá suma v hotovosti.“

„Co máte na mysli tím lovecká a rybářská výzbroj?“

„Střelivo, pušky, brokovnice, rybářské pruty, navijáky.“

„V obou případech tvořily ukradený materiál pouze sportovní potřeby?“

„A peníze.“

„V obou případech?“

„Ano.“

„To je z mé strany vše,“ zakončil výslech Mason.

„Ještě okamžik,“ obrátil se ke svědkovi Hamilton Burger. „Já bych měl jednu nebo dvě další otázky. Kdyby byla ta zbraň ukradena při jednom z těch vloupání, zjistil byste, že chybí, hned v té době, ne?“

„Námitka. Otázka je argumentující, navádějící a sugestivní, žádá, aby svědek učinil závěry,“ bouřil se Mason.

„Námitce se vyhovuje,“ ozval se soudce Erwood.

„Vy jste si po každé té loupeži dělal soupis zboží, viďte?“

„Ano, pane.“

„Teď se vás ptám, zjistil jste, že ta pistole chybí hned po některém z těch vloupání?“

„Ne, pane.“

„To je všechno,“ řekl Hamilton Burger.

Mason se usmíval.

„Bylo při některé z těch inventur prokázáno, že pistole tam dosud je?“

„Ne, pane. Jak jsem již řekl, se záznamy o té pistoli se něco stalo. Nevím přesně, jak k tomu došlo, ale můžu zde prohlásit, že pistole *nebyla* řádně prodána.“

„To je vše,“ řekl Mason s úsměvem.

„A během této doby, kdy došlo k těm dvěma vloupáním, byla obžalovaná vaší zaměstnankyní?“ zeptal se Hamilton Burger.

„Ano, byla.“ „Žádné další otázky nemám,“ podotkl Hamilton Burger.

„A zároveň bylo vašimi zaměstnanci ještě dalších čtrnáct lidí?“ ptal se Mason.

„Ano, jistě.“

„Žádné další otázky nemám,“ řekl Mason.

„To je tedy vše,“ oznámil Hamilton Burger. „Pan Dennison může odejít. Nyní bych rád předvolal Franka Ferneyho jako nedobrovolného svědka. Snaží se, myslím, chránit obžalovanou, jak nejvíc může a -“

Mason se vztyčil.

Hamilton Burger pokračoval: „A já mu budu muset položit pár otázek, abych se dopátral pravdy. Myslím, že svědek možná -“

„Okamžik, prosím,“ ozval se soudce Erwood. „Chcete vznést námitku, pane Masone?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Myslím si, že povinností pana státního zástupce je pokládat otázky a teprve potom, když se ukáže, že svědek odmítá vypovídat, může mu dávat otázky sugestivní. Nevidím však žádný důvod, proč by měla obžaloba deklarovat něco takového předem, a tím evidentně vzbudit ke svědkovi sympatie.“

„Soud má pocit, že pan Mason má pravdu, pane Burgere.

Zahajte výslech. Ptejte se svědka.“

„Dobrá,“ smířil se s tím Hamilton Burger. „Jmenujete se Frank Ferney?“

„Ano, jmenuji.“

„Byl jste zaměstnán u pana Meriditha Bordena v době, kdy byl zavražděn?“

„Ano, pane.“

„Teď bych rád zaměřil vaši pozornost na ten večer, kdy byl pan Borden zabit, to znamená osmého tohoto měsíce. Byl jste ten večer v domě pana Meriditha Bordena?“

„Ano, pane.“

„V kolik hodin?“

„Okamžik,“ zvedl se Mason, „když soud dovolí, rád bych v tomto bodě vznesl k otázce námitku a požádal, aby tento svědek nebyl dotazován na nic, co se dělo večer a v noci osmého tohoto měsíce.“

Soudce Erwood se překvapeně zeptal: „Jaké pro to máte důvody?“ „Moje důvody jsou založené na tom, že svědek je manželem obžalované, máme zde tedy vztah manželský a víme, že proti manželovi nemůže být veden výslech ve prospěch manželky nebo směřující proti ní, pokud s tím manželka nesouhlasí.“

„Okamžik prosím,“ ozval se Hamilton Burger, „rád bych udělal v tomto bodu jasno. *Jste* s obžalovanou ve svazku manželském, pane Ferney?“ „Ne, nejsem, pane.“ „Tak vy *nejste* její manžel?“ „Ne, pane.“

Hamilton Burger ze zazubil na Perryho Masona. „Mohu v této souvislosti položit jednu otázku, Vaše Ctihodnosti?“ zeptal se Mason.

„Dobrá,“ souhlasil soudce Erwood, „ale jen v této souvislosti.“ „Kdysi jste se s obžalovanou oženil.“ „Ano, pane.“ „Kdy?“

„Asi před třemi roky.“

„Jistou dobu žijete každý zvlášť?“

„Ano, pane.“

„Jak dlouho?“

„Asi rok a půl.“

„A teď jste se s obžalovanou rozvedl?“ „Ano, pane.“

„Kdy byl rozvod uzavřen?“

„Včera.“

„Kde?“

„V Renu, v Nevadě.“

„Takže tomu mám rozumět tak, že jste si zaletěl do Rena v Nevadě, získal potvrzení a letěl zpátky, abyste zde mohl svědčit?“ „Ano, pane.“

„Už dříve jste o rozvod žádal, zahájil jste jednám, ale až do včerejška nebylo dokončeno?“ „Ano, přesně tak.“

„Ten den, co byla spáchána vražda, to jest osmého tohoto měsíce, jste však ženatý byl?“

„Ano, pane.“

„To je vše, Vaše Ctihodnosti,“ skončil výslech Mason.

„*Nyní,*“ navázal Hamilton Burger, „však již její manžel nejste. Svazek manželský již mezi vámi neexistuje.“

„Ne, pane,“ souhlasil Ferney.

„Když soud dovolí,“ pokračoval Hamilton Burger, „rád bych v tomto bodě nesouhlasil. Jak známo z případu občané versus Godines, případ číslo 17, Kalifornie, dodatek druhý, číslo 721 a případ občané versus Loper, číslo 159, Kalifornie 6 112, Pacific 720, oba tyto případy potvrdily, že rozvedený partner nepodléhá zákazu svědčit i v případě něčeho, co se stalo v době, kdy byl svazek manželský ještě platný.“

Mason na to řekl: „Neukazuje snad případ občané versus Mullingsovi číslo 83 z Kalifornie, 138 23, Pacific 229, a pojišťovna v Kansas City versus Jonesovi, případ číslo 21, federální dodatek číslo 159m, že rozvedená manželka nemůže svědčit o důvěrných rozhovorech mezi ní a obžalovaným, které

proběhly v době, kdy byli spojeni svazkem manželským?“

„Kdo tu mluví o důvěrných rozhovorech!“ vykřikl Hamilton Burger. „Já se ptám na fakta.“

„Nechcete se ho snad zeptat, zda nezaklepal na dveře Bordenova ateliéru a neslyšel hlas své ženy odhánějící ho pryč?“ popíchl ho Mason.

„Jistě že chci,“ odsekl Burger.

„Tak vidíte,“ triumfoval Mason. „Není tohle snad ukázka důvěrné konverzace odehrávající se mezi manželi? Tento svědek nemůže vypovídat, jak podle ustanovení zákona paragrafu 1, odstavce 1881 našeho zákoníku civilního práva, tak podle paragrafu 1332 trestního zákoníku.“

Burger v úžase vypoulil oči. „To přece vůbec nesouvisí s tím, co zákon stanoví o zveřejňování důvěrných vztahů mezi manželi. Obžalovaná mluvila na tohoto svědka, aniž by věděla, že mluví se svým manželem.“

„Jak můžete vědět, co ona věděla či nevěděla?“ zaútočil na něho Mason.

Burger prskal rozčilením a obrátil se k soudci: „Vaše Ctihodnosti, jestliže soud takovou zásadu prosadí, bude to znamenat, že obžalovaná bude v tomto případě propuštěna na svobodu, ač spáchala vraždu. A o tom jsem přesvědčený. Obžalovaná tu vraždu spáchala, o tom nemůže být pochyb. Na místě pro svědky nyní stojí svědek, který zná fakta, která nás dovedou k závěru, že obžalovaná ten čin spáchala. Manžely již nejsou, žijí déle než rok odděleně, mezi nimi neexistuje žádný vztah, který by byl z hlediska zákona na překážku výpovědi svědka. Důvod pro takové ustanovení zde již není, znamená to tedy, že v tomto případě žádné takové ustanovení neplatí.“

„Cokoliv řekne žena svému manželovi, je důvěrné, a proto je to považováno za důvěrný rozhovor,“ trval na svém Mason. „Jestliže byla obžalovaná v ateliéru a požádala svého muže, aby

šel pryč, obracela se na něho jako na svého manžela. V té době byla přece jeho manželkou.“

„Nesmysl!“ vybuchl Hamilton Burger. „Neměla ani ponětí, kdo za těmi dveřmi je. Jediné, co věděla, bylo, že někdo zaklepal a nechtěla, aby se dveře otevřely, protože tam stála nahá.“

„To nemá hlavu ani patu,“ oponoval Mason. „Jestliže svědek mohl poznat hlas své ženy, stejně tak ona mohla poznat hlas jeho.“

„Ona to však nepokládala za *důvěrný* rozhovor,“ bránil se Burger.

Mason se usmál. „Jestliže chcete dosvědčit, pane státní zástupce, co si moje klientka *myslela*, potom se budete muset postavit na stanoviště svědků a předvést se nám jako čtenář myšlenek. Pravděpodobně k tomu budete potřebovat do ruky skleněnou kouli.“

Soudce Erwood stěží přemáhal smích a napomenul oba muže: „No tak, pánové, trochu méně osobních narážek. Pokud jde o námitku ze strany pana obhájce, pane státní zástupce, soud námitce vyhovuje vzhledem k tomu, že to, co obžalovaná řekla, pronesla v té době ještě jako svědkova manželka, zvláště s ohledem na to, že se nacházela v místnosti, kde bylo později nalezeno mrtvé tělo.“

„Ale když soud dovolí,“ protestoval Hamilton Burger, „tím se naprosto hroutí celý náš případ. Pokud nemůžeme vycházet z výpovědi tohoto svědka, naše obžaloba ztrácí pilíř, na kterém byla postavena.“

„Okamžik,“ zarazil ho soudce Erwood. „Rád bych vás, pane státní zástupce, upozornil na to, že před tímto soudem se nesnažíte postavit svůj případ tak, abyste dokázal vinu obžalované navzdory všem logickým pochybnostem. Vaší povinností je pouze vystavět *prima facie* případu.

To znamená, že vražda byla spáchána (tento fakt se vám vystavět podařilo) a že existují všechny rozumné předpoklady domnívat se, že zločin spáchala obžalovaná. Již jste dokázal, že

měla příležitost chopit se smrtící zbraně. Nyní jde jen o to, abyste dokázal, že obžalovaná se v době, kdy byl čin spáchán, vyskytovala na pozemku pana Bordena. To je vše, co musíte u *tohoto* soudu dokázat.

Potom můžete svůj případ postoupit k dalšímu soudnímu projednávám, kde s ním bude naloženo odpovídajícím způsobem, a tam můžete vaše svědectví také dále rozvíjet.“

Hamilton chvíli přemýšlel o soudcových slovech.

„Podle mého názoru,“ vstoupil do rozpravy Mason, „soud předem nenaznačuje, jaké bude jeho rozhodnutí.“

Soudce Erwood vrhl na Masona zachmuřený pohled. „Soud nebrání obhajobě, aby předložila jakékoli svědectví, jaké uzná za vhodné, jestliže máte tohle na mysli. Pokud svědectví prokáže, že má být obžalovaná propuštěna, bude propuštěna.

Soud by však rád zdůraznil, že jestliže důkazní materiál tohoto případu, až bude všechen shromážděn, bude naznačovat, že obžalovaná měla v době vraždy pravděpodobně zbraň, se kterou byla vražda spáchána, že vražda byla spáchána v době, *kdy* se obžalovaná vyskytovala na Bordenově pozemku, *kde* k vraždě došlo, bude to soud považovat za dostatečné důkazy k postoupení obžalované k dalšímu soudnímu projednávání.“

„Velmi správně,“ poznamenal Hamilton Burger a jeho obličej se trochu vyjasnil. „Můžete opustit stanoviště pro svědky, pane Ferney, a předvoláme Lorettu Harperovou.“

Loretta Harperová složila přísahu a dosvědčila, že pořádala ve svém bytě večírek, že přišli Jason a Millicent Kendellovi, velmi dobří přátelé, že krátce před devátou musela odběhnout pro cigarety, že když přecházela ulici, zastavil před ní cadillac, v autě seděla obžalovaná, která ji obvinila z toho, že si pohrává s jejím manželem a brání mu, aby se rozvedl. Obžalovaná přikázala Lorettě, s pistolí v ruce zamířenou na ni, aby si přisedla k ní do auta.

Loretta dále vypovídala o tom, jak jeli po vlhkých silnicích k Bordenově rezidenci, jak obžalovaná řídila jednou rukou, auto dostalo smyk a převrátilo se. Přiznala se, že se vydávala za obžalovanou, aby se její jméno nedostalo do novin, že řekla Georgei Ansleymu, že se jmenuje Beatrice Cornellová kvůli tomu, aby se do něčeho ‚nezapletla', a on ji zavezl k Ancordia Apartments. Odtud že si vzala taxík a jela zpátky do svého bytu, kde si náhle uvědomila, že její snoubenec, Frank Ferney, zapomněl, že má schůzku s doktorkou Callisonovou. Vzbudila ho tedy z hlubokého spánku a přiměla ho, aby si rychle pospíšil a zajel k doktorce do její veterinární stanice.

„Svědkyně je vaše," obrátil se Hamilton Burger k Masonovi.

„Vy máte byt v Dormain Apartments?" zeptal se svědkyně Mason.

„Ano."

„Jaké je číslo vašeho bytu?"

„409."

„Vzpomínáte si, že obžalovaná držela pistoli ve své ruce v době, kdy došlo k nehodě?"

„Ano."

„Viděla jste ten revolver po nehodě?"

„Neviděla."

„Podívala jste se jí po nehodě na ruce, zda ten revolver dosud nesvírá v pěsti?"

„Ne, ale myslím, že ho v ruce neměla. Myslím, že vypadl z auta a určitě ležel někde v trávě."

„Žádné další otázky k svědkyni nemám," uzavřel výslech Mason.

Hamilton Burger se na chvíli zamyslel a potom pronesl: „Když soud dovolí, to je tedy celý náš případ."

„Nu," začal soudce Erwood, „moc hutný případ to není, ale soud si dovede představit, že je to jen otázka formálních detailů,

které z něho hutný případ udělají. Toto je, jak všichni víme, již podruhé, co se s fakty projednávaného případu setkáváme, co jsou soudu předvedeny. Přeje si snad obhajoba na závěr ještě něco uvést, pane Masone?“

„Přeje, Vaše Ctihodnosti.“

„Dobrá, předložte veškerý důkazní materiál, který máte k dispozici,“ pobídl ho soudce Erwood, ale jeho tón nepochybně naznačoval, že stejně žádné důkazy mu nebudou dost dobré.

„Mou první svědkyní je Beatrice Cornellová,“ prohlásil Mason.

Beatrice Cornellová předstoupila na stanoviště pro svědky, uvedla svoje jméno, adresu a povolání.

„Byla obžalovaná, Dawn Manningová, uvedena ve vašem seznamu modelek ochotných pózovat pro fotografy?“

„Ano, byla.“

„To platilo osmého tohoto měsíce?“

„Jistě.“

„A devátého tohoto měsíce si někdo Dawn Manningovou jako model vyžádal?“

„Ano.“

„A měla jste toho dne příležitost vidět tělo slečny Manningové, respektive oblast jejího levého boku a stehna?“

„Měla.“

„Můžete popsat, v jakém stavu tyto partie měla?“

„Byla odřená od kyčelního kloubu po celé délce stehna. Některá místa byla jen mírně odřená s modřinami a pohmožděninami. Ale na dvou nebo na třech místech měla kůži sedřenou úplně.“

„Takže měla zřetelně viditelné modřiny?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

„Nevíte, zda byla to dopoledne devátého fotografována?“

„Vím, že fotografována byla.“

„Ukážu vám teď barevnou fotografii a zeptám se vás, zda poznáváte, kdo na tom snímku je.“

„To je fotka Dawn Manningové, která byla pořízena devátého. Ukazuje, v jakém stavu měla levé stehno a levý bok.“

„Prosím, křížový výslech,“ obrátil se Mason k Hamiltonu Burgerovi.

Státní zástupce se usmál. „Jinými slovy, slečno Cornellová, vše, co jste zde uvedla, jen podporuje příběh, který zde vyprávěla svědkyně obžaloby Loretta Harperová o tom, že obžalovaná utrpěla předešlou noc automobilovou nehodu.“

„Ano.“

„Děkuji vám,“ uklonil se s úsměvem Hamilton Burger. „To je všechno.“ A potom nemohl odolat, aby se s mírnou úklonou a s úsměvem neobrátil také k Masonovi a neřekl: „Děkuji i *vám*, pane Masone.“

„Není vůbec zač,“ opáčil Mason. „Mým dalším svědkem bude Morley Edmond.“

Morley byl předvolán na stanoviště pro svědky, charakterizoval se jako profesionální fotograf, člen několika fotografických společností, účastník každoročních fotografických salónů, nositel nesčetných cen a přispěvatel do mnoha fotografických časopisů.

„Ukážu vám teď jisté fotografie obžalované, které zde již byly předvedeny jako důkazní předměty, a rád bych se vás zeptal, jestli ty snímky znáte.“

„Znám.“

„Již jste ty fotografie viděl?“

„Pečlivě jsem je studoval.“

„Nyní vám položím otázku, zda znáte fotoaparát, který měl pan Meridith Borden ve svém ateliéru.“

„Znám.“

„Můžete nám říct, zda byly tyto snímky pořízeny jeho

fotoaparátem či nikoliv?“

„Mohu.“

„Byly tedy?“

„Okamžik, prosím, počkat, pánové,“ bouřil se Hamilton Burger. „Neodpovídejte na tu otázku, dokud nebudu mít příležitost vznést námitku. Vaše Ctihodnosti, tohle je něco, s čím jsem se za své praxe ještě nesetkal. Tato otázka na svědkovi žádá, aby vyjádřil svůj názor a vyvodil závěr ve věci, kde fyzické důkazy mluví samy za sebe. Samozřejmě, že ty snímky byly pořízeny tím fotoaparátem. Vždyť byly v tom fotoaparátu nalezeny.“

„Jaká je tedy vaše konkrétní námitka?“ zeptal se ho soudce Erwood.

„Že otázka žádá na svědkovi, aby vyjádřil svůj názor, nevychází z žádného podkladu a že je to v případě, kdy problém, o kterém má svědek vypovídat, nelze svědectvím odborníka ověřit.“

Soudce Erwood pohlédl na Perryho Masona.

Mason se jen usmál a řekl: „Navrhujeme, aby bylo soudu *dokázáno*, že snímky obžalované, které byly ve fotoaparátu vloženy, nebyly tím aparátem pořízeny.“

„Ale jak chcete proboha dokázat, jestli byla nějaká fotografie pořízena určitým fotoaparátem?“ nechápal soudce Erwood.

„To,“ řekl Mason, „se právě pokusím soudu předvést.“

„Otázka se povoluje,“ řekl soudce Erwood a zvědavě se předklonil. „Avšak soud by rád slyšel od tohoto odborníka nějaké velmi, ale velmi dobré důvody, jinak bude vzat v úvahu návrh tuto výpověď stáhnout.“

„Předvedeme soudu velmi dobré důvody, můžete být bez obav,“ ujistil ho Mason. „Stačí když odpovíte na tu otázku, pane Edmonde. Byly, podle vašeho názoru, ty snímky pořízeny Bordenovým fotoaparátem?“

„Nebyly.“

„A na základě čeho se tak domníváte?“

„Na základě velikosti fotografií.“

„Můžete nám vysvětlit, co tím myslíte?“

„Velikost obrázku na fotografické desce,“ vysvětloval Edmond, „je dána ohniskovou vzdáleností objektivu a vzdáleností předmětu od fotoaparátu.

Jestliže má objektiv ohniskovou vzdálenost vzhledem k velikosti předmětu, který má zachytit, velmi krátkou, zachytí obvykle na fotografické desce objektiv širší pole záběru, ale velikost předmětu je přitom menší. Jestliže ohnisková vzdálenost objektivu vzhledem k velikosti desky je velmi velká, je obraz větší, ale zabírá jen velmi malé pole.

Aby se docílilo správného využití plochy fotografické desky, všeobecně se má za to, že standardní ohnisková vzdálenost objektivu by měla být taková, aby se zhruba rovnala délce úhlopříčky desky. U portrétu se však obecně soudí, že ohnisková vzdálenost objektivu jeden a půl až dvakrát větší, než je úhlopříčka, je pro proporce portrétu příznivější.

Velmi jednoduchým příkladem vám může bezpochyby posloužit to, čeho jste si, Vaše Ctihodnosti, jistě všiml v televizi. Když je televizní kamera zaměřena například na hráče na druhé metě, je pro vytvoření obrazu použito objektivu s dlouhou ohniskovou vzdáleností. A v tu chvíli, jak si možná soud všiml, se zdá, že centrální polař je od tohoto hráče vzdálen sotva metr. Jinými slovy, dochází zde k nabourání perspektivy, takže mezi vzdálenostmi již neexistuje normální vztah, na jaký jsou oči zvyklé.

Do jisté míry se tak dá dosáhnout lepšího portrétu obličeje, a proto je objektiv s dlouhou ohniskovou vzdáleností používán v portrétové fotografii.“

„Jak ale všechno to, co nám tu vykládáte, souvisí s tím, zda byla či nebyla obžalovaná vyfotografována fotoaparátem Meriditha Bordena?“ nechápal soudce Erwood.

„To je velmi jednoduché, Vaše Ctihodnosti. Snímky zachycující na těchto záběrech celou postavu obžalované zaujímají jen o málo víc než jednu polovinu kolmé vzdálenosti. S objektivem o delší ohniskové vzdálenosti, jaký Meridith Borden používal, a když vezmeme zároveň v úvahu rozměry jeho ateliéru, je z fyzikálního hlediska naprosto nemožné pořídit takový snímek, kde by byla zachycena celá postava obžalované, zaujímající na filmu pouze jednu polovinu kolmice. I kdyby byl fotoaparát umístěn na jednom konci ateliéru a model by stál na druhém, tak abychom získali mezi aparátem a předmětem co nejdelší vzdálenost, jakou by místnost dovolovala, obraz na desce rozměrů 12,5 krát 17,5 cm nebo na ustřiženém filmu by byl podstatně větší, než jak vyvolané desky ukazují.

Proto jsem došel k nevyhnutelnému závěru, že tyto snímky obžalované byly pořízeny jiným fotoaparátem a potom, ještě před jejich vyvoláním, byly rámečky se snímky přeneseny do Bordenova ateliéru a jeden z nich s exponovaným filmem byl vložen přímo do fotoaparátu.

Vyplývá z toho tedy, že žádný z těchto snímků nemohl být pořízen Bordenovým fotoaparátem.“

„Křížový výslech,“ vyzval opozici Mason.

Hlas Hamiltona Burgera byl naostřen sarkasmem. „Vy se tedy domníváte na základě toho, že jste našel v Bordenově fotoaparátu objektiv o jisté ohniskové vzdálenosti, že fotografie obžalované nemohly být tím fotoaparátem s daným objektivem pořízeny.“

„Vím to naprosto jistě.“

„Přestože všechno svědčí pro to, že tím fotoaparátem pořízeny být musely?“

„Ano.“

„Jinými slovy, jste jako ten člověk, co přišel do ZOO, uviděl žirafu a prohlásil: ‚Takové zvíře neexistuje.'“

V soudní síni se ozval smích.

„To je nemístné vtipkování, pane státní zástupce,“ pokáral ho soudce Erwood.

„To bych neřekl, Vaše Ctihodnosti. Myslím, že takové vtipkování je dost trefné.“

„Žádnou námitku jsem nevznesl,“ ozval se Mason.

„Vůbec si jako ten člověk v ZOO nepřipadám,“ odpověděl svědek klidně. „Vyznám se ve fotografování a dobře vím, co se dá a co se nedá udělat. Prováděl jsem zkušební expozice pomocí stejného fotoaparátu, jaký měl Borden, a využil jsem přitom různých vzdáleností. Použil jsem modelu, který měl naprosto stejné rozměry jako obžalovaná, pokud jde o výšku postavy. Fotil jsem na filmy 12,5 krát 17,5 objektivem o stejné ohniskové vzdálenosti, jaký měl ve svém fotoaparátu Borden. Velikosti snímků jsem pak porovnal. Když bude nutné, mohu ty filmy předvést.“

„Žádné další otázky,“ řekl Hamilton Burger otráveným hlasem. „Pokud jde o mě, *já* budu trvat na fyzických důkazech tohoto případu a myslím, že Jeho Ctihodnost také.“

„Prosím na stanoviště pro svědky Jamese Goodwina,“ oznámil Mason.

James Goodwin potvrdil, že je architektem, že navrhoval činžovní dům známý jako Dormain Apartments, že má různé plánky zobrazující ten dům a identifikoval a předložil jako důkaz plánek čtvrtého patra.

Hamilton vrhl na plánek znechucený pohled, a když mu Mason svědka nabídl ke křížovému výslechu, procedil mezi zuby: „Bez otázek.“

„To jsou všechny naše důkazy, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason.

„Máte něco k vyvrácení důkazů?“ obrátil se soudce Erwood na Hamiltona Burgera.

„Nic, Vaše Ctihodnosti. Je naprosto zjevné, že existují logické základy, podle kterých je možno se domnívat, že čin spáchala

obžalovaná. Samotná výpověď Loretty Harperové je dostačujícím svědectvím, na jejímž základě můžeme obžalovanou předat dál.“

„Mohu se k tomu vyjádřit?“ zeptal se Mason.

„Myslím, že to není nutné, pane Masone, ani se nedomnívám, že by to bylo k něčemu dobré. Avšak nebudu vám v argumentaci v tomto případě bránit.“

„Děkuji, Vaše Ctihodnosti.“ „Obžaloba má právo otevřít debatu,“ oznámil soudce Erwood.

Hamilton Burger, stále s úsměvem ve tváři, prohlásil: „Vzdáváme se práva debatu zahajovat.“

„Začněte tedy vy, pane Masone,“ vyzval jej soudce Erwood.

„Když soud dovolí,“ začal Mason, „tvrdím, že se jedná o falešné obvinění. Snímky obžalované nebyly pořízeny v Bordenově fotografickém ateliéru. Máme důkazy potvrzené odborníkem na fotografování, že fotky nemohly být Bordenovým aparátem pořízeny. A nyní, když soud dovolí, rád bych jeho pozornost obrátil na jednu věc v průkazných faktech. Soudu jistě neušlo ve výpovědi Loretty Harperové, že obžalovaná vypadla z auta a sklouzla po levém stehnu. Poté svědkyně obžalovanou po tomtéž boku ještě táhla.

Soud si jistě uvědomuje, že druhý den měla obžalovaná nohu tak pohmožděnou a odřenou, že za tohoto stavu nemohla jistě stát modelem pro záběry do kalendáře.

Nyní si dovolím soud vyzvat, aby si pečlivě prohlédl fotografie, které byly údajně pořízeny fotoaparátem v Bordenově ateliéru někdy *po* té automobilové nehodě. Zde jistě shledáte nezvratné důkazy, že snímky musely být pořízeny někdy před nocí, kdy byla vražda spáchána, a teprve dodatečně byly do Bordenova fotoaparátu vloženy.

Nezapomínejte na to, že obžalovaná je profesionální modelkou. Téměř denně stála modelem pro amatérské fotografy, zabývající se nejrůznějším druhem fotografování, zejména

reklamními fotografiemi polonahých dívek.

Bylo by velmi snadné najít jakéhokoli spolupachatele, který by obžalované zaplatil za to, že mu stála modelem, její snímky si uschoval u sebe a později, v náležitou dobu by je na požádání předal vrahu Meriditha Bordena, aby je podstrčil do fotoaparátu oběti.

Když si soud pečlivě prohlédne levé stehno obžalované na Bordenových fotografiích, jistě mu neujde, že na něm nejsou žádné otlačeniny, žádné bahno, odřeniny, že je zkrátka bez poskvrnky. Bylo zcela nemožné, aby se obžalovaná nechala fotografovat bezprostředně po nehodě, jež by na jejím těle zanechala stopy, které by se na fotografiích nutně musely objevit.

Rád bych soudu ukázal fotografii obžalované, pořízenou den po té automobilové nehodě. Všimněte si rozsahu odřenin a pohmožděnin na levém boku obžalované.

Soud si jistě vzpomíná, že před svatbou pracovala obžalovaná v železářství Valley View Hardware Company. Jinými slovy je zcela logické předpokládat, že s ní Frank Ferney v době, kdy byla v tom obchodě zaměstnána jako úřednice, chodil.

Někdo z toho obchodu ukradl smrtící zbraň. Tím zlodějem byl muž. Kdyby se obžalovaná snížila k tomu, aby si pro vlastní ochranu ukradla pistoli, jistě by zvolila jeden z těch malých revolverů, které se dají schovat v kabelce. Tato zbraň je zbraní pánskou. Byla také mužem ukradena. Je naprosto logické domnívat se, že Frank Ferney v tom obchodě mnohokrát byl, a protože měl důvěru obžalované, bylo mu dovoleno dostat se i za pult.

Obrátíme-li pozornost na časový harmonogram nebo na alibi Franka Ferneyho, pomůže nám plánek, který zde předvedl James Goodwin. Prosím, aby si soud povšiml prostorového uspořádání čtvrtého patra, kde leží byt Loretty Harperové.

Nezapomínejme na to, že Franka Ferneyho údajně zmohl u

večeře alkohol a byl uložen do ložnice, aby se z toho vyspal. Rád bych soud upozornil na to, že požární schodiště vede přímo před okny ložnice v bytě číslo 409. Nebylo pro Ferneyho nic snazšího, než z okna vyklouznout, seběhnout po nouzovém schodišti, dostat se k rezidenci Meriditha Bordena, spáchat vraždu a ještě včas se vrátit, aby mohl být buzen z předstíraného spánku, když se vrátila Loretta Harperová a vyprávěla neuvěřitelnou historku o svém únosu.

Domnívám se, že můžeme s klidem vyvodit, že ze strany Loretty Harperové a Franka Ferneyho se jedná o záměrný pokus Meriditha Bordena zavraždit, a to tak, aby vina padla na zde přítomnou obžalovanou.

Důkazy falešného obvinění nejenže můžeme najít ve vnějších průkazních faktech tohoto případu, ale pokud soud pečlivě prostuduje fotografie obžalované, které byly nalezeny v Bordenově fotoaparátu, musí uznat, že tyto snímky zkrátka nemohly být pořízeny tu noc, co byla vražda spáchána.“

Mason se posadil.Soudce Erwood hleděl chvíli zachmuřeně před sebe a potom řekl: „Ukažte mi ty snímky.“

Začal porovnávat Bordenovy fotografie s fotografiemi pohmožděného boku Dawn Manningové, které pořídil Mason.

Hamilton Burger rozčileně vyskočil. „To je velmi jednoduché, Vaše Ctihodnosti. Stačí trochu retuše a obrázky budou bez poskvrny.“

„Ale tyto fotografie retušovány nebyly,“ prohlásil soudce Erwood. „Negativy máme zde u soudu.“

Hamilton Burger se pomalu posadil.

Soudce Erwood učinil rozhodný závěr. „Domnívám se, že tento případ si žádá další vyšetřování. Toto jednání je uzavřeno a obžalovaná je propuštěna z vazby. Soud je potěšen, že zde bylo shledáno něco zvláštního, a má pocit, že důkazy je třeba ještě mnohem pečlivěji přešetřit.

Obžalovaná je zproštěna obžaloby, případ je zamítnut a soudní jednání se odročuje.“

XVI.

Della Streetová, Paul Drake, George Ansley a Dawn Manningová seděli s Perrym Masonem v jeho advokátní kanceláři.

„No, řeknu vám to na rovinu," oslovila advokáta Dawn Manningová, „už jsem byla připravena na to, že jste mě předhodil vlkům."

„Taky že ano," přiznal Mason, „ale potom jsem přijel jiným autem a naložil vás do něho dřív, než se k vám vlci dostali."

„Ale jak myslíte, že to teda doopravdy bylo?" ptala se Della Streetová.

„Podle mě," začal Mason, „přistihl Meridith Borden Franka Ferneye při nějaké krádeži nebo zpronevěře. Borden určitě manipuloval s velkými sumami peněz v hotovosti, které posílal na nejrůznější místa jako úplatky přijímané nejrůznějšími lidmi. Borden se jistě neodvážil vystavovat šeky, aby se jeho účet nedal sledovat v bance. Šeky proto žádné neměl.

Je jen logické předpokládat, že když bylo kolem Franka Ferneye tolik peněz v hotovosti, že se o nějakou tu zpronevěru pokusil. A teď se nabízejí dvě možnosti - buď mu hrozilo, že to Borden objeví, nebo to již odhalil a rozhodl se, že to ohlásí na policii.

Ferney promyslel do detailů plán, ve kterém nedobrovolně měla sehrát hlavní roli Dawn Manningová. Krátce po deváté hodině byla dovezena na Bordenův pozemek a ponechána tam. V původním plánu bylo, že ji Loretta Harperová doprovodí do ateliéru. V té době by Frank Ferney byl mimo pozornost. Loretta Harperová, která jela kradeným vozem, aby se nedal vůz ani řidič podle poznávací značky vysledovat, měla Dawn požádat, aby ji na chvilku omluvila a šla napřed nahoru do ateliéru. V té době by Loretta zmizela. Byla by zpátky ve svém bytě, aby mohla

dosvědčit Frankovo alibi.

Všechno bylo na minutu promyšlené. Bylo nutné zastřelit Meriditha Bordena v přesně stanovenou chvíli, aby se Ferney dostal včas zpátky do Lorettina bytu, vyšplhal se po požárním schodišti a zalehl zpátky do postele. Musel být samozřejmě probuzen, aby mohl dodržet schůzku s paní doktorkou Callisonovou.

Ferney udělal vše podle plánu. Jeho záměry však narušila nečekaná návštěva Georgee Ansleyho. Jakmile Ansley odjel a Borden zatelefonoval kontrolorům, Ferney odlákal Meriditha Bordena nahoru do ateliéru a tam ho zastřelil. Potom netrpělivě čekal, až přijede auto s Dawn Manningovou.

Z nám známých důvodů však auto nedorazilo.

Ferney se musel rychle rozhodnout, co dělat. Především ho napadlo, že dobu vraždy musí posunout tak, aby měla alibi i Loretta Harperová. Jeho alibi by mu poskytla doktorka Callisonová.

Až druhý den, když zjistili, jak se jejich původní plán zhatil, se rozhodli, že smrtící zbraň uloží do přihrádky na rukavice v Ansleyho automobilu a vraždu svalí na něho. Nejdřív to vypadalo, že jim to vyjde. Potom ale, když se zdálo, že začínám odhalovat v jejich případu proti Ansleymu trhliny, dala Loretta Harperová, které to z té dvojice víc pálilo, signál Franku Ferneymu, aby se vrátil k jejich původní verzi a svedl vraždu na Dawn Manningovou.“

Zazvonil telefon.

Della Streetová zvedla sluchátko a po chvilce řekla. „To je pro vás, Paule.“

Drake převzal sluchátko, okamžik naslouchal a potom řekl: „Díky, dejte mi vědět, až budete mít víc podrobností.“ Zavěsil a obrátil se k Masonovi.

„No,“ pokýval hlavou, „odhadls to správně. Ferney se právě

zhroutil a všechno přiznal. Bylo to zhruba tak, jak sis představoval. Když Ferney poznal, že je v úzkých, snažil se to hodit na Lorettu jako na zosnovatelku plánu. Státní zástupce teď sehnal svědka, který v Dormain Apartments viděl nějakého člověka sbíhat ze čtvrtého patra po požárním schodišti. Kdyby se policie do toho trochu víc zapojila, měli by tu informaci už dávno, protože svědek prý telefonoval na policejní stanici, aby to podezřelé individuum ohlásil. Policie z Mesa Visty se tam prý vypravila podívat, místo si prohlídli, a tím považovali věc za skončenou.“

„O lidech, co jim moc nechybělo, a unikli nebezpečí jen o vlásek, jsem už párkrát slyšela,“ poznamenala Dawn Manningová, „že se to ale stane jednou mně, to bych nikdy nevěřila.“

Delle Streetové čertovsky zasvitlo v očích. „Vy už můžete být bez obav, vám už nehrozí ani ten vlásek, vám ne.“

Erle Stanley Gardner

PŘÍPAD DÍVKY Z KALENDÁŘE

Z anglického originálu The Case of the Calendar Girl
přeložila Dana Vlčková
Obálku zpracoval Jan Henke
Vydalo nakladatelství Riopress Praha v roce 2000
jako svoji 163. publikaci
Vedoucí redaktor Jaroslav Kalát

ISBN 80-86221-23-7